

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

БАЊАЛУКА, СЕПТЕМБАР 1998. ГОДИНЕ
ГОДИНА IX, БРОЈ 556, ЦЕНА 3 ДИНАРА

ЗА ВЛАСТ ПОШТЕНИХ ЛЈУДИ!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ЗА СРПСКУ ДРЖАВУ ПРОТИВ ЛОПОВА И ИЗДАЈНИКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Душан Весић

Редакција:

Момир Марковић, Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић, Јадранка Шешел,
Јасминка Олујић, Александар Вучић,
Жана Живаљевић, Огњен Михајловић,
Рајко Ђурђевић, Весна Арсић,
Коста Димитријевић, Ивана Ђурић,
Драгољуб Стаменковић, Вељко Дукић,
Дмитриј Јанковић, Наташа Андоновић

Секретар редакције:
Љиљана Михајловић

Технички уредник
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Дизајн корица:
Борис Ступар

Лектор:
Зорица Илић

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:
Томислав Николић,
Маја Гојковић, Драган Годоровић,
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Зоран Красић,
Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић, Владимир Башкот

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Штампа:
НИП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104 од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8, став 1, тачка 1, алинеје 10, за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

У сусрет парламентарним изборима, изборима за
Представнички дом Босне и Херцеговине
и председника Републике Српске

ГЛАС НАРОДА ПОШТЕНОЈ ВЛАСТИ

Извесно је да слобода српског народа нема алтернативе, али зато српски народ има већ четврте по реду изборе у Републици Српској. Можда садашња власт демократију сагледава кроз омер одржаних избора. Ови септембарски избори првобитно су били најављени као општи, а онда се, из ко зна којих разлога, одустало од те идеје. Значи, у Републици Српској ће се одржати избори за посланике Народне скупштине Републике Српске и Представнички дом Босне и Херцеговине, као и за председника Републике Српске. На ове изборе Српска радикална странка излази самостално са својом посланичком листом за Народну скупштину и Представнички дом Босне и Херцеговине. Заједнички председнички кандидат Српске радикалне странке и Српске демократске странке, на септембарским изборима, је др Никола Поплашен.

Српска радикална странка постигла је коалициони договор са Српском демократском странком, тако да ће подржати кандидатуру Момчила Крајишника за члана Председништва Босне и Херцеговине, а Мирка Шаровића за потпредседника Републике Српске.

Судбина српског народа од завршетка рата на овим просторима константно је променљива, а њихова будућност до краја неизвесна. Проблем није само што опасности вребају у разноразним Вестендорпима, већ и од стране домаћих издајника. Но, на народу, бирачком телу, је да одлучи да ли жели стабилну, чврсту, одговорну и поштenu власт или, можда, оне који продају српство због телевизијског сликања и мало долара?!

На ове изборе Српска радикална странка излази снажна и јединствена. Својим бирачима нуди поштenu и одговорну власт доследну људског рода. Време је да српску историју бележе трезвене и честите српске главе, зато је на вама да гласате за поштење.

Јасна Олујић

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: МИРКО БЛАГОЈЕВИЋ, ПРЕДСЕДНИК ИЗВРШНОГ
ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА РЕПУБЛИКУ СРПСКУ

НА СТРАЖИ ОТАЏБИНЕ

Политичка ситуација у Републици Српској је променљива, али како Срби кажу, не памте се тежа и гора времена. Ове године, у септембру, поново су избори, значи српски народ ће имати прилике да нешто промени. Какве и колике ће те промене бити, зависиће од воље народа, то јест бирача, али и од тога колико су западне силе одлучиле да се на овим изборима краде. О свему томе, актуелној политичкој ситуацији, променама и евентуалној победи Српске радикалне странке, разговарали смо са Мирком Благојевићем, председником Извршног одбора Српске радикалне странке за Републику Српску

Непријатан задах лажних, белосветских миротвораца, као и њихових помагача, извршитеља, издајника националних интереса у Републици Српској је, изгледа, залукао у слепо у лице, ћорсокак. Наиме, честитим Србима је досадило и дозлогрдило да ћуте и да се праве како ништа не виде и не чују. Дојадилу су им олако дата обећања о некаким милионима марака, који никако не стижу у Републику Српску. Депресија и апатија у којој су се нашли некадашњи борци и бранитељи кућних прагова, данас представља прошлост. Апатија није више свесрпска болест!

Република Српска се пробудила, јер су Срби одлучили, баш као и пре шест година, да своје животе и будућност узму у своје руке. Окренули су се себи и дуго од страха затомљеним квалитетима. Будућност српске деце која су пропала све страхоте последњег рата у бившој Босни и Херцеговини, зависи искључиво од одлуке њихових родитеља, од старијих. Одлука да се национални интерес у Републици Српској мора заштитити од свих насртаја домаћих издајника и светских лешинара, окупатора који би да спроводе некакве своје миротворске замисли, је једина исправна одлука коју су мудри Срби могли да донесу у овим врелим данима.

У већини кућа ратне успомене још увек су врло живе. Памте људи, сећају се страха које су им наносила дојучерашња "браћа" муслимани. Сећају се неспреспаваних ратних ноћи...

Почело је још у време човека који се представљао као миротворац, прона-

гатор некакве једнакости, атеисте Тита, највећег крвника и србоједа кога је запамтила српска историја. Тај негативни лик, за кога се никада поуздано није утврдило ни ко је, ни шта је, ни одакле је дошао, признао је муслиманима националност, а врло добро је знао да су то некадашњи Срби који су под ударима Отоманске империје поклекли и продали веру за вечеру, потурчили се и постали гори и од самих Турака. Почело је још тада, наставило се у Брозово време, али се о томе није смело јавно говорити у атеистичкој земљи некрунисаног краља, бравара и неверника. Да паралокс буде још црњи и гори, чињеница је да је србојед Тито атеистичку тенденцију најлакше и најбоље, али и најоштрије и најконтролисаније, спроводио у Србији. Док су Словенке рађале Словенце, Хрватице Хрвате, крстиле их у црквама и прослављале верске светковине, дотле је Српкињама било забрањено да рађају Србе! Српкиње су морале да рађају Југословене! Многе Српкиње су остале грешне, из страха своју тек рођену децу нису крштавале како налаже православе, или и ако јесу, то су чиниле тајно. "Било, не поновило се више", реченица је која се ових дана често чује у Републици Српској.

Време протиче и живот промиче у неким новим бојама и сликама, ружно се заборавља, али споро. Шест година је кратак временски период да би се заборадио последњи мартовски дан 1992. године. Памти га Бијељина, сећа га се читава Семберија. Истина и правда никада не губе потпуно своју суштину. Прав-

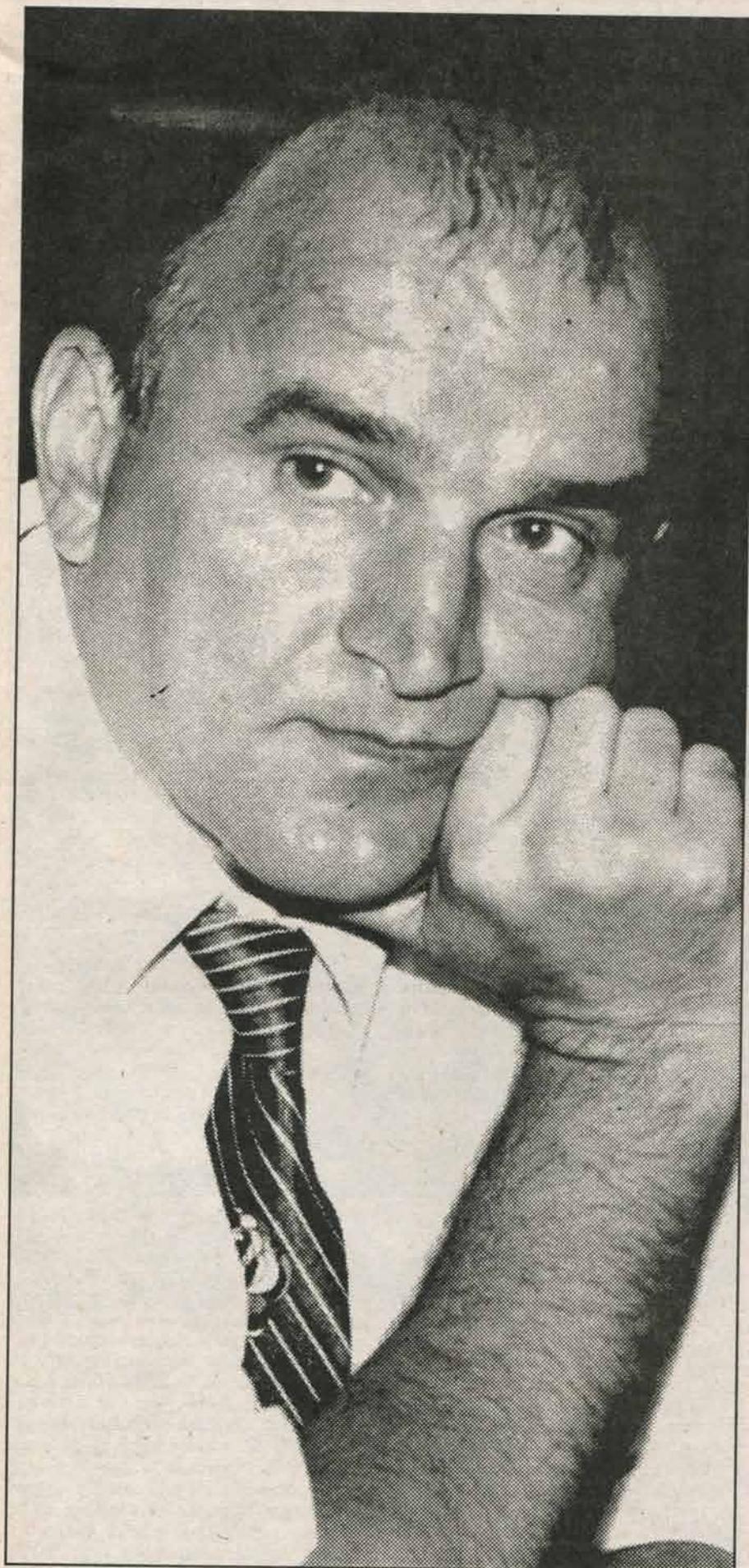
да је у данашњој Републици Српској можда мало по страни у метежу неправди, али исправке тек следе. Доносе их они који су највише допринели ослобађању Бијељине пре шест година, српски радикали!

Подсећање

Било је то оно време када су све улице за Србе у Бијељини, уопште свуда широм бивше Босне и Херцеговине, биле само једносмерне: победа или пропаст. Могли су Срби да бирају: победу или да скачу у Дрину! Изабрали су часну борбу, победу, али и то су неки касније, па и данас, покушавали да им отму, преиначе, промене, али о томе у некој другој причи.

Дакле, читава Семберија је, и сва српска земља, била заљуљана ко зна колико дуго припреманим смутњама од Истока до Запада. Слична ситуација је и данас, али одлучност српске нације да одбрани оно што је крвљу стечено и костима младих ратника и бораца обележено, превелика је. Можда никада у српској историји није била већа. У сваком случају, време које је пред нама показале сва лица и наличја једног тешког српског времена.

Постоји зебња међу српским живљем "да ли су још једном жртвовани жељени само мир и слободу"? Има још дилема, али ова је највећа. Зато улицама ходају ћутке, погнуте главе, али очи их издају. Очи им говоре како им је дојадилу да се боре за слободу и чувају честитост коју неки домаћи квислинзи изиштравају и изокрећу, мрско је Србима да гледа-

Мало је било пораза у његовом животу,
а и оно што их је било, није му укаљало образ

ју профитере који гледају само интерес својих цепова. Одлучили су Срби да оставе за леђима грмљавине лажи и злоупотребе, и да овога пута не поклекну, да остану доследни својој одлуци: слобода и мир, али не по цену продаје и препродаје. Нарочито је оваква ситуација изражена у Семберији.

А Семберија је онаква каква се само пожелети може, готово као слика – лепа и нестварна. Колорит природних боја блиста пуним сјајем, народ ко народ, у читавој Републици Српској жели боље сутра, хоће да зна зашто обилазе многе српске гробове, и ту су сасвим у праву. Доста је било жртвених жагањаца, дозлогрдило је Србима да их купају лажима и неистинама које лансира Запад. Хоће Срби сами да бирају, а терет свог избора носеће, као и увек до сада, искључиво на својим витешким плећима.

Можда је прича о овим честитим људима најбоља кроз пример Мирка Благојевића, човека кога је изнедрила Семберија, напајала Дрина, усмеравала праводљубивост, а читав животни пут обележила љубав према националном интересу. Зато никога ни не треба да чуди што је војвода Мирко Благојевић један од највиђенијих људи Семберије, један међу најистакнутијим српским радикалима.

Војвода Мирко Благојевић добро познаје прилике свог краја.

Мирко Благојевић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке за Републику Српску, пропутовао је свет и често мењао место боравка, али никада није заборављао своју Бијељину, своју Семберију, своје корене. Вратио се у Бијељину у право или погрешно време, све зависи с ког аспекта се посматра. Национално осећање и патриотски дух довели су га у Српску радикалну странку. На прво место животне скале вредности војвода Благојевић ставља питање слободе, одбране српског народа и државе. Такви су Благојевићи. Ситне душе пуне егоизма и малих рачуна, бекством бирају супротни правац и никада се не осећају пријатно у друштву Благојевића.

Увек је Србија имала, и увек ће имати, свога кнеза Иву од Семберије.

У рату је војевао. Кад се оружје утишало, није тржио привилегије и награде. Окренуо се домаћим пословима, како су Срби то увек чинили. Са својим најблжим сарадницима и пријатељима трудио се, као што се труди и данас, да српски народ окрене на праву страну, ка правим вредностима, новим путевима.

Наступило је неко друго време. Окупаторски војници шпартају Семберијом, придружују им се српски издајници, па заједно газе по слободи за коју се војвода борио.

Благојевић је остао оно што је био! На власт је гледао као на вољу народа. За себе је изабрао Српску радикалну странку. Како ће и шта ће изабрати народ, показаће блиско будуће време. Избор народа је демократско право које

српски радикали дубоко поштују. Шта данас ради и како живи Мирко Благојевић? Извесно је, када су умукли топови, да су на сцену ступили допови. Много тога се усковитлало. Може ли војвода да прежали ратовање и изгинулу српску браћу, може ли мирно да гледа издају и несрећу? Благојевићи то никада нису могли!

Слике из детињства

Породица Благојевић је раније живела у Бресници, Општина Луковац. Мирко је рођен 1956. године. Шездесетих година породица Благојевић се преселила у Бијељину. Детињство Мирка Благојевића је, у исто време, било и лепо и

примећивао. За нас је то било нормално. Уосталом, мајка је била патријархално васпитана, никада се није жалила ни на болест, ни на умор, а бога ми, ни на немаштину.

Највише посла имала је око нас деце. Посвећивала нам је много пажње и времена. Разговарала је са нама о дечијим проблемима. Често нам је правила играчке, кроз које је на нас преносила много љубави и нежности, како то само мајка зна и уме, а данас знам да је све то радила само с једним циљем – да нас заштити од бременитости немаштине. Међутим, љубав, кашаљ и сиромаштво се никада не могу сакрити, нарочито од деце. Можда само ми, деца, нисмо били свесни правих разлога због којих су

мени то није јасно. Крпили су се, сам Бог зна како и одакле?!

Нисмо коментарисали шта бисмо све желели да имамо. Једноставно, знали смо да неке ствари не можемо да добијемо, нити да купимо. О тим бескрајно великим и лепим, а тако жељеним стварима, нас троје, брат, сестра и ја никада нисмо причали. О њима смо ћутали. Повремено, када се осамимо, размишљали смо о свему ономе што нам недостаје и што бисмо желели да имамо. Тада је машта радила за нас.

Захваљујући машти, брат и ја смо имали прави, правати кожни фудбал. Играли смо га са другом децом, па смо се и свађали око њега, онако како то само деца умеју. Међутим, буђење и сусрет са

Одмор ратника: војвода Мирко Благојевић са кумом, мајором Иваном Иванчевићем у кругу породице

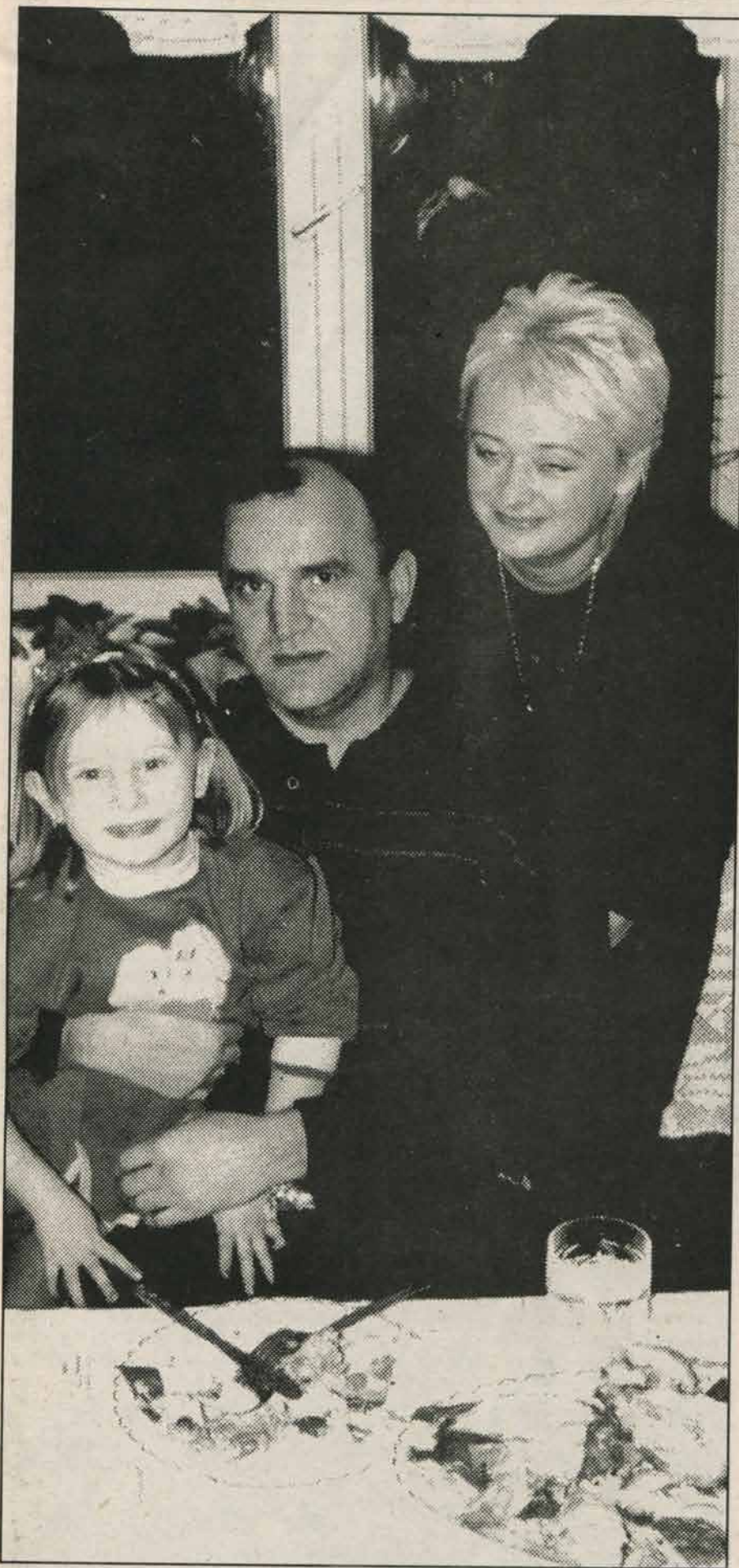
тешко. "Срећа је кад живиш као ја, у породици која има много деце", каже Мирко. "Нас је било троје, и једни другом смо били до ушију. Брат и сестра су нешто старији од мене, тако да је у нашој кући увек било веселе цике и галаме, здравог смеха, али и сигне дечије љубоморе. Наравно, било је и много суза. Када кажем да ми је детињство у исто време било и тешко, то је зато што смо били сиромашни. Живело се на граници нормале. То никоме не прија, ни родитељима ни деци.

Отац Тривун је био шумар, имао је малу плату, а мајка Милена била је домаћица. Радила је много, али по кући, и, наравно, нико од нас њен рад није

наши родитељи нерасположени, али смо се питали: зашто се све ређе и ређе смеју? Као и сваком детету, тако је било и нама, родитељи су најлепши када се смеју и када су лепо расположени. Значи, били смо свесни некаквих тегоба, али нисмо знали њихово порекло.

Када смо мало поодрасли, схватили смо зашто су се родитељи ретко смејали, и зашто су често ноћу шапутали и нешто бележили, писали, рачунали. Схватили смо да тако изгледа немаштина: три пута мери, па опет провери, и тек онда сеци. Наравно, оно што се једном пресече, не може да се наставља, али код наших родитеља је то увек могло. Како, ни данас брату, сестри, а ни

стварношћу били су груби. Двориште је било на истом месту где је било и пре маштарија, брат и ја, такође, али нигде није било дивног кожног фудбала. Машта може свашта, а нарочито деци да олакша немаштину. Зато та маштања и дечја сањарења брат и ја и дан данас памтимо, често се сетно насмејемо. Ма колико то били тешки дани, ипак су имали неку драж, неку лепоту. Не стидим се да причам о свом детињству, јер се животни пут људи исцртава од рађања, а касније се људи доваспитавају. Оно што се понесе из куће – домаће васпитање, поштење и честитост, то су вредности које остају до краја живота, то су драгуљи који су

Породична хармонија са супругом Горданом и кћерком Миленом; уколико политичар има проблема у кући, они се одражавају и на његов политички рад

заштићени, јер нам их нико и никада не може покрасти.

У међувремену, од напорног посла, отац се разболео и отишао у инвалидску пензију. Једва смо састављали крај с крајем, али живело се... Кроз све те патње, које су нас сусреле у раном периоду живота, ми деца научили смо колико је вредно умеће да се одрекнеш некаквих ствари, и да због тога не патиш много, а да вредности потражиш на другој страни. Извесно је да смо постали честити људи захваљујући добром васпитању и родитељској љубави. Захваљујући сиромаштву научили смо да ценимо праве вредности у животу. Научили смо да разликујемо лоше од доброг, зло од хуманости и слично. Наши животни путеви учртани су, а да ми тога нисмо ни били свесни".

Једино Срби веровали у братство и јединство

Живот је одлучио да Мирко Благојевић живи у вишенационалној средини, ту је рођен, одрастао и сазревао, ту се учио и добру и злу. Играо се по прабини кликера са муслиманском и хрватском децом. Некада се са њима и тукао, а неке је још као мали штитио и бранио. Мирко је одмалена био један од најјачих дечака у улици и комшилuku, затим у крају, па у Бијељини, целој Семберији... Све у свему, у периоду детињства, по Благојевићевом сећању, није правио никакве разлике међу својим другарима. Било му је сасвим свеједно ко је које вере. Уосталом, деца су увек иста, разликују се само у нијансама домаћег васпитања.

Безбрижни дани детињства и игарија су неометано пролазили, али неке јаче силе већ су припремале сценарио. Само су недостајали временски услови, а када су се и они стекли, све се преокренуло, па је тако лице постало наличје, и обрнуто... Било је то време у коме су многи скинули своје маске. Почео је антисрпски пир који би се слободно могао назвати "хајка на све што је српско". Брижљиво и годинама припремани сценарио великих западних сила, могао је да почне.

Присећајући се тих дана, Мирко Благојевић прича:

"Моје прве комшије били су муслимани. Играли смо се и дружили, најнормалније. У периоду раног дечаштва, ни на памет ми није падало да ће једног дана доћи до тако крвавог рата у бившој Босни и Херцеговини. Међутим, живот је такав непредвидив до краја. Изгледа да су звезде уписале такву судбину нама, Србима".

Период одрастања отварао је и неке нове погледе, нове видике. Што због неких закукуљених и замуљених ситуација и ствари, што због скривених и полускривених погледа пуних нетрпељивости, а често и мржње, тек, Мирко Благојевић је почео да схвата како постоје и некакве ствари о којима се ћути, о којима се не сме размишљати, чак ни у себи. У Брозово време и зидо-

ви су често имали уши. Све у свему, био је то неки период у коме су Срби морали да се праве како ништа не чују и не виде, или што је још било и горе, Срби, они који су желели да напредују, морали су да иду још даље, односно ниже...

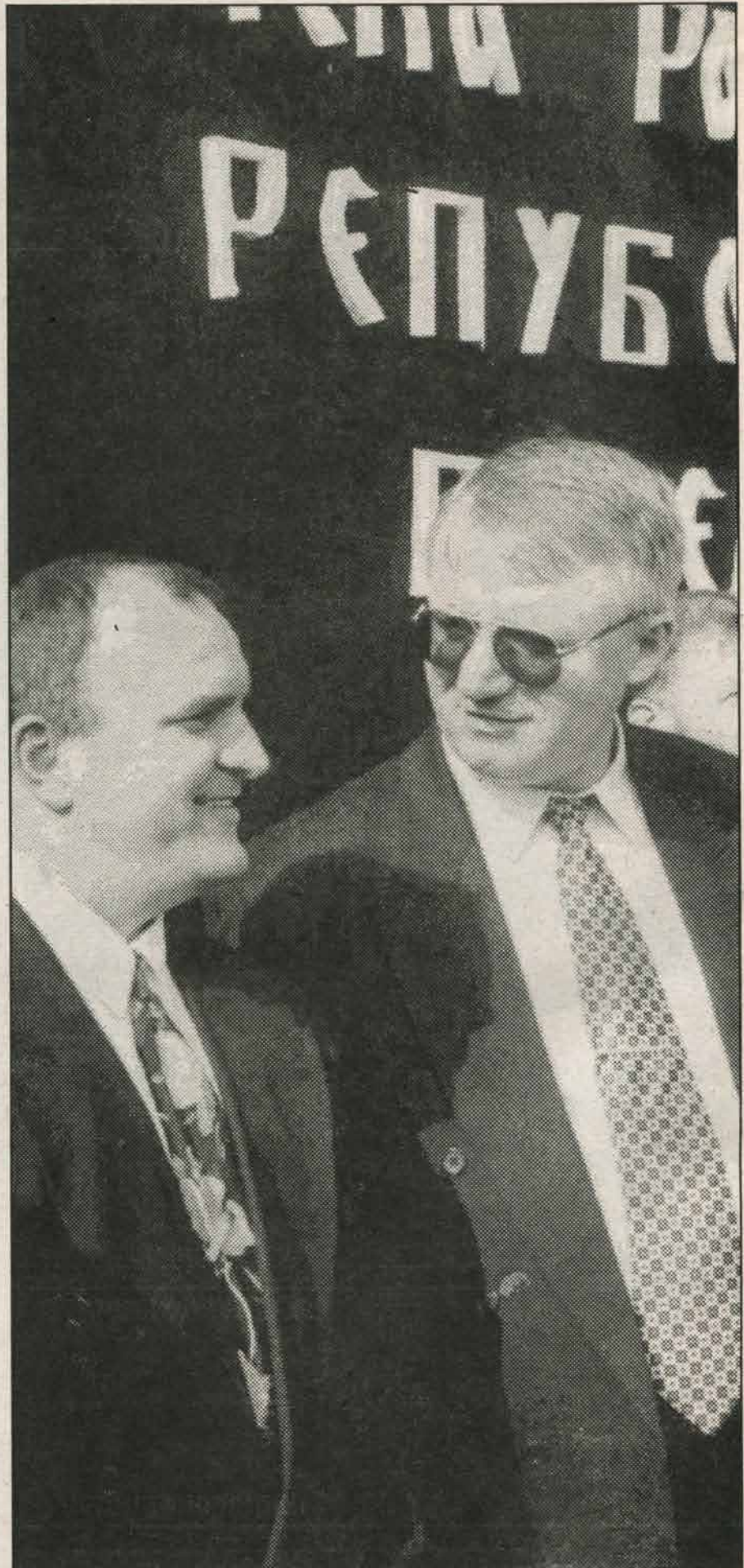
Такође, војвода Благојевић сматра да су једино Срби веровали у братство и јединство. Једино су, по Благојевићу, а касније су то и дешавања показала тачним, Срби били југословенски опредељени. Изгледало је како српском народу не смета што то југословенство иде на штету српства. "Са другим народима није било тако", сматра Мирко Благојевић.

"Ми, Срби, имамо чудан ментални склоп који много тога повлачи за собом. Једна од кључних ствари је национално васпитање. Док смо ми, Срби, једини неговали братство и јединство, а изнад свега се заклињали у југословенство, други се нису одрицали ни вере, ни цркве, ни националног идентитета. Значи, други народи из бивше Југославије, југословенство су имали искључиво као параван за прикривање праве истине. Била је то фаза припремања да једног дана дођу до остваривања својих циљева. У таквој, Брозовој земљи, Срби су дозводили да им прашина заборава избрише веру и православну традицију. Доведени смо дотле да нам је и крсна слава, у том периоду, била најтежи печат срама. Одрекли смо се свега, што из страха, а што из лаковерности. Постали смо безбожници који су залутали у Луциферов вилајет, а што је најгоре, многи су се заклињали како им никада није било боље! Како некоме, ко се одрекне националног идентитета, може да буде добро?! Како тај неко онда може да очекује да се природа једног дана неће побунити својим натприродним моћима, јер равнотежа је у свему неопходна, па тако и у Европи нација. Зна се шта се дешава људима без вере и поноса!"

Колективна амнезија Срба

Дакле, у том периоду наше српске, колективне амнезије, други народи бивше пропале тековине Југославије, правили су темељне припреме за оно што нас је задесило. Стручно и мајсторски извукли су корист из свега што им је било надхват руке. Југославија је за њих била само прелазно и пролазно средство, које се испречило на путу до крајњег циља. Она је била неминуваност која је требало да им донесе вишеструке користи. И тако, док смо ми, Срби, били обузети спашавањем братства и јединства, другима смо отварали пут да нам лакше забију нож у леђа. Пружили смо им шансу да нам отму све што се могло отети, па још и више.

Наравно, у перфидној игри са Луцифером у коју смо упали, ишли смо из грешке у грешку, и то опет из српске наивности која је прелазила у несмотреност. Нашим љутим непријате-

Српске војводе: заједнички циљ – економски јака и слободна српска држава

љима дозволили смо да нас преко мондијалистичких гласила представе свету као нељуде. Несмотреност и уопште све што нам се у том периоду деведесетих дешавало, дошло је, вероватно, као Божја казна, јер смо педесет година заборављали ко смо и шта смо, када је и где основана прва српска држава. Заборавили смо на крсну славу, а предност смо дали неким новим, измишљеним празницима и датумима, који у српској историји и традицији никада ништа нису значили осим, можда, нашу пропаст, вероватно да се нама, колективно, позабавио некакав стручни лекарски тим био би шокиран открићем које би гласило: "Неизлечиво оболели од вируса југословенства. После-

чинова који су висили на још различитијим људима. Кад крену са посла својим кућама, не можеш да прођеш кроз град. Онда је у граду почео да се осећа мирис трулежи, онај специфични, који носи ратни ветар. У ваздуху је мирисало крвопролиће, а они нису ни нос промили. Крвава борба се осећала у ваздуху. Напетост је расла, а фитиљ тог динамита већ је био запаљен. Политика је испрела све могућности, а сваки нормалан човек зна како у таквим ситуацијама, обично, проговори оружје. Рат је био питање тренутка. Потурице су већ биле наоружане, као што су и иначе све у животу радили, потуљено и подмукло, тако су се и наоружавали. У ваздуху је мирисао

сна истина је и то да официри који су се искотили у педесетак година титовања, нису имали никаквих патриотских осећања, јер нико од њих бившу Југославију није доживљавао као своју земљу, осим Срба. Дакле, они нису имали патриотских осећања, он су само знали да Титову вештачку творевину треба чувати од Срба, и где год је могуће, српском народу подметнути ногу, забити нож у леђа. Тако су официри функционисали, тако су размишљали, а интимно су се обучавали и припремали за "своју ствар". У таквим условима, логична последица је да нико од њих није имао ни трунку официрске части.

У причи о таквим и талашњим офи-

Почетак вишестраначја, почетком деведесетих, донео је трезњење од делиријума комунизма

дице – неизлечиве. Лек – још није пронађен".

"Једино су се јадни Срби", наставља причу Благојевић, "надали и веровали да ће све бити у реду. Без резерве су веровали у снагу и одважност, поштење и спремност Југословенске народне армије. Веровали су, част изузетима, тим партизанским официрима, који чак нису ни теорију савладали, а о пракси није тек ни могло бити говора. Они су нас коштали живота и довели су нас у ситуацију из које се још увек, дан-данас, чупамо.

Бијељина је била једна велика касарна. Није се знало да ли је комунистичка или исламска. Било је ту разних

барут, било је само питање дана када ће експлодирати".

Овој болној и истинитој причи требало би додати и непобитне чињенице о којима су сви Семберци јавно говорили, а то је да су муслимани оружје набављали, односно куповали, од официра. Занимљиво је напоменути како су сви ти вајни официри овај српски народ педесет година уверавали у то како је наша армија једна од најјачих на свету, а наше наоружање и официри најспремнији и најсавременији. Дана педесет година нерада и просипања из шупљег у празно, очито је морао неко да плати. Извесно је да су најпогоднији за то били Срби. Друга ортодок-

цирима, незаобилазно је и немогуће не споменути ни то како је таквим официрима било најважније да украду пушку на којој ће зарадити 2.000 немачких марака. Није тим људима, ако се уопште тако могу назвати, било важно што ће та пушка убити младог Србина, неко нејако дете или старца. Важне су биле само лако стечене немачке марке, и то за неколико минута страха, колико је трајала крађа и изношење пушке из касарне. Било је официрских случајева који су препродавали и по двадесетак и више украдених, прокријумчарених пушака, а то је и више од двадесет хиљада немачких марака. У контексту ове приче, немогуће је заобићи ни Са-

Безаконје у раду државних органа у порасту: смењено најуже руководство Народне скупштине, председник Калинић и потпредседник др Поплашен

вез комуниста покрет за Југославију, који такође има велики део колача и под наводницима заслуге како за наоружавање, тако и за развијање анти-српског начина размишљања. И они су тајно делили оружје. Апсурд је да су они наоружавали муслимане, а све у циљу и интересу некаквог вајног братства и јединства. О свему томе председник Извршног одбора Српске радикалне странке за Републику Српску, Мирко Благојевић, каже:

"Да смо тада на власти у Бијељини били ми, српски радикали, са сигурношћу тврдим да бисмо одлучно и енергично предузели мере и све што је било потребно предузети, како би се ситуација нормализовала. Још сам сигуран у то да у таквој ситуацији у Бијељини, Семберији, не би дошло до рата. Један метак не би био испаљен. Да су потурице имале прилику, тада, да виде озбиљну државу и власт, можда би размишљале на следећи начин: "Ми смо Срби муслиманске вероисповести и живимо у српској држави". Ишли би они, вероватно, и даље у памије, клањали се, али би били Срби. Многе ствари и догађаји, па чак и наметнути, добили би други смисао и конотацију. Међутим, тадашња власт како у Бијељини, тако и свуда, није имала одлучност. Изгледало је као да на тренутке хоће да кокетира и да се подвуче потурицама,

а после је било готово. Недостајало им је одлучности и, наравно, снаге".

Србофобија на прагу лудила

Овоземаљски дани су текли, вукли се и пролазили, а србофобија је све више узимала маха. Помало, већ отрцане пароле о братству и јединству увелико су биле замењене плановима како што пре "појести" Србе и довести их у такав положај да пред целим мондијалистичким светом буду криви за распад бивше Југославије. Уосталом, био је то аманет који су појединци максимално искористили нападајући све што има српско обележје.

Период општих, потуљених напада на Србе, је прошао. Лукави Брозови наследници, којима је он признао народност, кренули су у отоврену офанзиву на све српско.

Срби су се већ бранили од усташког ножа, а било је само питање дана када ће прорадити турска чакија! Таласање и ломови су све више узимали маха. Период србофобије је започет. Било је само питање ко ће из свеопштег лудила изаћи као победник?!

У србофобичним нападима, поред Хрвата и потурица, посебно су се истицали српски издајници, представљајући себе као врхунске интелектуалце и космополите. А, у ствари, само су извр-

шавали домаће задатке које су добили од Западних сила. Некада само лево оријентисани, а данас пуних десних цепова, наравно, дојч марака и долара, домаћи издајници помагали су Хрватима и балијама.

Још увек је трајало оно сумануто време када се с пуно благонаклоности гледало на прославу Барјама и католичког Божића, а на стуб срама су ишли Срби који су славили своје крсне славе и православни Божић.

Српске светковине славиле су се тајно, а неки Срби, они мање храбри и више лојални идеји "Терица, мали, покорни", одбацили су све што је могло да их стави на тапет и критички осврт Титових следбеника.

Међутим, увек постоји и семе, семена Божјег. Постоји неки исконски пламичак у Србима који их у датом тренутку гони да чине "забрањене радње". Титове Југославије. То су они Срби који се ни по коју цену, чак ни по цену неке лажне и неке нове заједничке земље нису могли одрећи српског мајчиног млека и очеве крсне славе. Били су то они Срби због којих се још увек српско семе храбрости одржало на овим суровим теренима Балкана, који је очито, запао жестоком и млитавим Америма за око, па га никако не остављају на миру. То су они Срби због којих се наша нација одржала! Они који су славу православних обичаја преносили с

колена на колена. То су они српски дедови и очеви због којих је вредело живети и у најсулуднијим и најкритичнијим годинама по српство. Међу таквим Србима, сасвим извесно, посебно место припала и породици Благојевић из Бијељине.

"Имао сам много среће што сам одрастао уз оца честитог и поштеног човека", каже војвода Благојевић. "Кад кажем честитог човека, пре свега мислим на то да није продао веру за вечеру. Мој отац као и његови рођаци, умели су да сачувају сва традиционална обележја наших слава, крштења и свих српских скупова. Поносан сам због чињенице да је мој отац и у време највећег крвника српског народа, значи у Брозово време, славио нашу славу, а нас децу крстио како то налажу наши, српски, православни обичаји. Отуда потиче и моја вера у Бога, моја вера у традицију, вера у српство, вера у живот и опстанак у овим тешким временима. Мој отац Тривун поштовао је аманет својих прадедова. Никада се није одрекао своје вере! Веровао је у Бога, редовно је ишао у цркву. Често се молио у цркви да овај наш српски народ не буде кажњен тешким Божијим казнама због невере.

Такво понашање честитих Срба, па макар у овом случају то био и мој отац, многима није одговарало. Представљало је то некакву прегњу, односно спасавање православља од оних неверника и бешчасних Срба који су се придру-

жили потурицама и Хрватима. Наравно, било је међу онима који су напустили веру, и све што представља национално обележје, и таквих људи који су се, једноставно, бојали за животе својих најмилијих, за њихову будућност, и за њих не кажем да нису честити, јер су макар интимно и тајно неговали неке наше традиционалне обичаје.

Дакле, у мору оних који су веру и традицију бацили под ноге, није било популарно бити православца, па уз све то још и Србин. Данас ми је јасно да су нас поједине комшије избегавале, управо зато што се у нашој кући поштвало свако традиционално обележје које је указивало на чињеницу да се српства никада нећемо одрећи! Наравно, такво понашање и такав однос према, за нас Србе, светим стварима, највише је сметало, комшијама муслиманима. Заправо, они нас нису избегавали, они су нас још тада мрзели. Њихова мржња временом је постајала све већа и већа, претварала се у жестоку неман која само вреба прилику и час када ће показати сво своје умеће и знање. Наравно, уз све то, Срби муслиманске вероисповести имали су свесрдну помоћ и подршку великих Западних сила.

Међутим, истини за вољу, поједине комунаре српског порекла, биле су још горе од потурица. Жестоко су нас нападали, кад год су имали прилику, а и ако нису, онда су је они вештачки стварали. Несметано су показивали свој пре-

зир и мржњу према свему што има српско обележје и што их враћа правим генетским наслеђеним коренима. Едем, изгледа да је све ствар васпитања. Очито је у неким српским кућама старо српско, традиционално васпитање зајатило. Међутим, мој отац остао је истрајан: слава је светиња, крштење детета – пут у честити живот, од тога никада није одступао.

На основу свега, кроз шта су све Срби пролазили, произилази чињеница како није лако бити Србин! Међутим, то само тако изгледа на први поглед. Извесно је да су Срби морали и да морају да прођу разноврне голготе, које су им намениле мондијалистичке силе, али Срби су издржљиви, непопустљиви, а надасве племенити. Умеју да одбране чак и оно што другима изгледа немогуће. Наравно, данас ми је све ово што говорим сасвим јасно, уткано у мене, мој ментални склоп, али онда када је о тим проблемима говорио мој отац, било ми је јасно, тек по нешто.

Изгледа да је требало да прође одређено време, неке ствари и околности да се догоде, како бих у глави "палио сијалицу по сијалицу", у неком тинејџерском периоду. Онда, једног дана све скривене кошнице су се послегале и све ми је било јасно, чак и оне ствари о којима отац није желео да говори јавно пред нама децом. Оно што је за мене најважније, без обзира са ким сам

Парламент Републике Српске: гласачка машина Биљане Плавшић ревносно извршава налоге САД

у друштву, без обзира са ким разговарам, јесте спознаја да сам читавим својим бићем Србин, и то Србин који се никада у свом животу није постидео српства.

Напротив, увек сам се поносио српским јунаштвом и нашом вековном традицијом и културом. То је наш печат који нам је доделила историја и нико никада неће моћи да нам је отме. Можда ће појединци, па чак и они који подржавају мондијалистички начин размишљања, на хиљаде начина покушати да испрљају нашу исконску традицију, наше вековне корене и културу, али никада нам неће узети, или боље речено отети, чувени српски пркос и

оно што се понесе из куће траје за читав живот. Тако никога не би требало да зачуди што су Благојевићи своју децу васпитавали у духу поштења и поштовања свих правих људских вредности. Очито је да је по мерилима Благојевића једна од кључних ствари у васпитању деце била и жеља да децу науче самосталности и тихој прилагодљивости. Дакле, што због животних услова и оскудице, али и родитељског васпитања, Мирко Благојевић је врло рано почео да зарађује "за хлеб насушни".

Наравно, за све се побринула и нека друга страна живота. Наиме, бог му је дао здраво и снажно тело, али и спортски дух који је испољио у најрани-

Прве боксерске кораке Мирко Благојевић је направио у бијељинском "Раднику". Затим се као врсни спортиста селио са једног краја земље на други крај. Упознавао је неке нове људе, налазио на неке нове и непремостиве препреке, чудне баријере које га нису спутавале, али су га успоравале. Међутим, Мирко је одолевао и увек из свих животних битака и недаћа излазио као прави победник. Што се спортских успеха тиче, они су као по правилу долазили сами, јер је војвода Мирко Благојевић увек био дисциплинован и вредан спортиста. Због тога је његова популарност расла широм некадашње Југославије. Наравно, многи нису остајали

У раљама Запада: Вестендорп је до максимума запетљао изборне прописе, како би умањило могућност победе патриотских странака

храброст – када се брани српска земља, наш српски интегритет, наша култура и у крајњем случају наша вековна огњишта. Те прљаве мондијалистичке игре којима покушавају да скрену пажњу од кључних дешавања, на пример у њиховим државама, представљају само доказ њихове слабости немоћи. Њихов прљав новац и њихов декадентни начин размишљања трајао је онолико колико ће трајати једна узбрана ружа или љиљан!"

Све тајне "племените вештине"

Стари, мудри људи, кажу како се људи у познијем добу препознају по васпитању, оном правом кућном. Истина је да

јем периоду живота. Једино је био проблем који спорт одабрати, јер су му све спортске дисциплине ишле од руке. Како Мирко никада није ишао кроз живот за укусом и потребама других, тако ни при одлучивању ком спорту ће се посветити, није дозволио да туђи укуси одреде његов одбир. Одлучио се за бокс. Добри познаваоци бокса и данас тврде да је направио више него добар избор. Још увек се у Бијељини могу чути приче које величају хитрину и брзину Благојевићевих аперката, а тврде, такође, да се под Бијељинском небеском капом, још увек није родио такав боксер какав је Мирко Благојевић.

имуни на успех овог скромног шампиона, али нису му ништа могли. Чињеница је да се Благојевић на такве злобнике, углавном из своје најближе околине, из свог града Бијељине, није много ни обзирао, а и што би, кад су биле у питању потурице, које војвода Благојевић већ тада није "мирисао". Много тога му је сметало, али живот је текао даље и носио га некаквим новим путевима славе и успеха.

Међутим, слава и успех су једно, али лагодан живот је друго. Било је то оно време када се у боксу није добро зарађивало и када се кроз тај спорт није могла обезбедити сигурна будућност, па чак ни тренутна егзистенција. Ме-

У Јајцу су креиране чувене авнојевске границе, које су нас скупо коштале

ђутим, упорност Благојевићевих гена и те како је радила код Мирка. Није се предавао. Дивљење и улагивање појединих људи није утицало на Благојевићево понашање, једноставно, остао је онакав какав је увек био, тих и скроман спортиста. Његови аршини о животу нису се мењали због дивљења других, изгледало је као да га ниједна похвала не дотиче нешто посебно. Још тада је знао да човек вреди онолико колико зна, а Благојевићи су увек тежили да што више науче. Зато се није заустављао, није застајкивао и није правио предахе. Гледао је на живот сасвим другачијим очима од својих вршњака. За њега живот није био само игранка без престанка, већ нешто много озбиљније, стабилније и у крајњем случају суптилније... Није волео ни своје, а ни туђе модрице, али ни поломљене носеве. Тога је било и те како, јер спорт какав је бокс, ма колико био племенита вештина, има и својих црних страна. Признаје Мирко да га је понекад изједала грижа савести због јаког ударца, али није имао избора, јер ринг је ринг. За слабе и несигурне противнике у боксерском рингу нема места. Такође, није му пријала ни усамљеност у коју се увлачио по сопственој жељи и избору, јер једноставно, није желео да се дружи са оним људима који му нису пријали. Међутим, умео је војвода Благојевић добро да процени честите људе и онда није било граница у таквим пријатељствима, у дружењима. Нажалост, таквих људи је било све мање и мање, јер је живот на Балкану мењао психу људи, и то из дана у дан.

Захваљујући боксу пропутовао је целу земљу, показао свима колико је добар, а када није више било достојног противника, отиснуо се у иностранство. Тамо је почео да зарађује хлеб. Некада су ти залогоји хлеба били горки, а некад слатки, све је зависило од великог броја фактора.

У сваком случају, сва дешавања и путовања, као и домаће васпитање које је понео с кућног прага, учрпала су животни пут овог бијељинског витеза части и поштења, на коме би могли да му позавиде сви велики моћници.

Од тада је много воде протекло Дрином и немачком Рајном, а Мирко је прелазно пут части и поштења којим су Срби давно кренули у борби за свој опстанак на овим просторима. О тим некаквим данима, са сетом у гласу, војвода Мирко Благојевић, каже:

"Захваљујући боксу кренуо сам у неко осамостаљивање. Било је то у неком релативно раном периоду мог живота. Изгледало ми је тада да нема неког лакшег пута. Сладак и драг је био тај први зарађен новац. Боксерски таленат, вештина, па касније и знање, били су пут у једну сигурнију будућност. Очито сам тада одлучио да за себе узем карту у једном правцу. Одговорност је увек била моја јача страна, па сам тако и тада одлучио да после избора нема кајања, ма колико ми нешто било напорно и тешко. Наравно, било је тренутака када

сам се двоумио, био сам растрзан неким сумњама, али никада нисам сумњао у себе и своју боксерску сналажљивост. Уз пут сам себе доваспитавао. Сваки дан сам учио и сазнавао нешто ново, и то ме је импресионирало.

Једноставно, нисам желео да се зауставим, јер сваки човек је спреман за живот онолико колико зна, колико може да издржи и поднесе, али и да узврати, ако треба ударац и животу. Не треба се бојати проблема, јер се они дају решити. Међутим, у животу сам се увек негодно осећао у друштву лицемера и улизица, а таквих је било много у спорту. Има их и данас, али о томе неком другом приликом.

У периоду 1983. године, боксовао сам у Марибору. Тамо сам и радио. Некако, баш у то време, кренуло је распламсавање и приватног предузетништва. Охрабрен подршком најближих сарадника и неких драгих, а поузданих и пронишљивих људи, подпрејан искреном жељом и вољом да успем у животу, отворио сам угоститељски објекат. Тако сам уз много добре воље, мало знања и новца, постао приватни угоститељ. Учинио ми се да ћу у угоститељству успети да остварим све оно што сам желео. Нисам погрешно, јер се и данас бавим угоститељским послом. Опстао сам у том послу о коме нисам имао некаквог великог предзнања, али желео сам да учим. Од угоститељства и данас живимо моја породица и ја. Не жалим се, али знам и за нека боља времена, што се тиче посла. Међутим, верујем, ако српски радикали дођу на власт да ће се много тога променити набоље.

По отварању ресторана, занет добрим прометом и солидном зарадом, често сам упоређивао своје детињство пуно одрицања, са тадашњом ситуацијом. То неко унутрашње задовољство, дало ми је елана и полета да наставим у истом правцу. Нисам желео да ми се догоди да се погубим на путу стварања сигурне егзистенције. Себе сам научио да ми не треба много новца, већ само онолико колико је довољно за неки нормалан живот. Тако данас васпитавам и своју кћерку. Понекад се нађем искрено затечен неким њеним питањем, али она сама врло брзо даје и одговор. Било би крајње неукусно и неискрено да кажем како ми ништа не значи што сам успео да живим као честити човек, да створим неки капитал, а да нисам укаљао образ, али и углед Благојевића. Наравно да сам задовољан гледано с те стране, али гледано са ове неке моје, српске, патриотске стране, много тога би ваљало променити. Дани промена долазе, доносе их српски радикали на челу са др Војиславом Шешељем.

Често ми се и дан данас дешава да сањам периоде када смо брат и ја желели да имамо фармерке, или модерне вијетнамке, какве су се некада носиле. Новца није имало. Било је таман толико да се купе хлеб и млеко.

Моји школски распусту протицали су радно. Дечак, или момак, без обзира колико био свестан тешке материјал-

Срби из Републике Српске знају да бране и одбране оно што је њихово

не ситуације и оскудице, ипак жели да се лепо и модерно обуче. Тако смо и брат Милош и ја желели да имамо макар један комад модерне одеће. Како новца није било, сами смо се трудили да га зарадимо и себи приуштимо мало среће и задовољства. Било нам је понекад жао што и ми не можемо да идемо на море као наши пријатељи и другари, али из сопствене коже се није могло изаћи. Онда, морали смо да се прилагођавамо. Младост некада не уме да разуме немаштину, али брат, сестра и ја смо, захваљујући родитељском васпитању, успели да схватимо како живот није баш сваки пут онакав како то млади желе.

одговорности, па ако затреба и бреме пораза. На сву срећу, пораза је у мом животу било мало, а и оно што је било, није ми укаљало образ. За младог човека је најважније да у свему поштује уцртане норме које сам себи поставља. Образ и поштење вода не може да опере, па ми је било најважније да те две категорије сачувам. Први новац зарађен на школском распусту био ми је много драг. Чини ми се да сам још тада знао да ценим неке категорије живота, кроз које сам тек касније пролазио.

Наравно, живот је пун искушења, нарочито на путу којим иде спортиста, или приватни предузетник. Међутим,

ђени само они који умеју да поштују и цене предности које доноси породица. Позитиван однос према животу и раду, такође се носи из породице. Енергија се црпи из здраве и сигурне породице у којој се све несугласице решавају разговором у коме доминантну улогу игра компромис. Такав је живот – пун компромиса и одрицања, али и склада и многобројних предности заједнице. Очито је код свих Благојевића породица на првом месту, о томе војвода Мирко каже:

"Одрастао сам у патријархалној породици и средини. У том духу сам васпитаван. Код нас се у кући тачно знало шта се може, а шта се не може. Такође,

Српсак радикална странка поштуваће политичку вољу и опредељење српског народа

С друге стране, мајка и отац су нам често својим причама и отвореним разговорима указивали на неке грешке које су саставни део младости, и на томе сам им дубоко захваљан. Мислим да сам много тога вредног понео из куће, што не може да пружи ниједно богатство, ниједна светска марка, као ниједан лагодан живот којим су неки тинејџери били обасути. Научио сам, у најранијем периоду живота, како није срамота немати и нешто желети, једноставно научио сам се некаквом нормалном односу према битним животним ставкама и стварима. Наравно, то ни у ком случају не значи да нисам желео да успем. Јесам, али желео сам да успем тако што ћу поштено носити бреме

мера је та која даје правац и кормилари животима појединаца. Поносан сам што ми је породица била васпитач и од мене створила доброг и поштењог човека".

Породично огњиште изнад свега

У Срба се каже: "Кажи ми чији си, да ти кажем какав си"! Те наше мале питалице су наша велика истина. Чињеница је да су породице главни ослонац успеха или неуспеха људи. Причајући о својој породици, родитељима, сестри и брату, проласку кроз различите животне фазе војвода Благојевић несвесно открива још једну карактеристичну особину свих Срба. На успех су предпре-

знало се докле може да досегне праг родитељске толеранције и разумевања. Границе су у свему постојале, али су биле некако умерене и усмерене ка нашем васпитању. Није ни чудо што ми је породица толико битна и важна. Добра и стабилна породица је стуб успеха и опстанка. Мени породица даје сигурност, из ње црпим позитивну енергију, разумевање, љубав и снагу. Она се просто зове – мој дом!

Успешан пословни човек мора да буде растерећен кућних проблема што, наравно, не значи да проблема неће бити. Наиме, проблемима, оним ситуацијом, породица се бави тако што их решава у самом старту, сече их у корену, па макар и уз велика одрицања. Ниједно так-

во одрицање за мене није тешко, јер све што чиним у животу, чиним за своју породицу. Важно је да породични проблеми на које може да наиђе пословни човек, не смеју да се одражавају кроз посао, јер онда такав човек губи кочнице, смернице. Лакше је у ситуацији да побрка категорије променљивих односа од оних које су непроменљиве, а то може да буде опасно.

Приче које радост значе

Породична ситуација је нарочито битна и важна у животу оних људи који се баве политиком. Уколико политичар има проблема у кући, онда се то

ливено неким чудним нијансама које доноси само права љубав. Каже како се он и супруга у свакодневним, па и оним најобичнијим, стварима изузетно допуњују. Познавали су се пре забављања, а њихова љубав била је позната у читавој Семберији. Трајала је десет година пре ступања у брак. Још тада, многобројни пријатељи породице Благојевић предвиђали су срећан брачни живот Гордани и Мирку. Горданино студирање агрономије и Мирково бављење спортом сваки дан је овим, тада заљубљеним голупчићима, доносио неке нове квалитете, нове вибрације. Од заљубљености до љубави нема ни пун корак, али то је довољно велики корак да се појединци

Чекале су га и стрепеле Гордана и мала Милена у рату, а сада он стрепи у миру! Таква је судбина Срба, већ вековима. Навикле су се Српкиње, мајке, супруге и кћери да сачекују своје јунаке, своје борце, главе кућа. Навикле су се и на стрепњу, готово се саживеле с њом. То је за њихово добро. За српско добро! Нити је ратовао што му се ратовало, нити се бави политиком што му се политичи. Време у Семберији је тако. Нема узмицања за Србе. Нема одмора и предаха.

И кад се врати, њих троје у ситне јутарње сате, тихо шушкају и препричавају анегдоте кроз које су тог дана пролазиле мајка и кћерка. То су тренуци

Мондијалисти Запада: продали Србе за неколико барела нафте

одражава и кроз његов политички рад. Постаје растрзан, прави катастрофалне грешке, које углавном не могу да иду на поправни. Најгора последица несрећног породичног живота једног политичара је то што његову непромишљеност и напетост, као и грешке, испашта народ. Није ми непријатно да јавно признам како ми је најлешње у породичном кругу. У таквим тренуцима сам бескрајно срећан, ушущан и опуштен. Трудим се да своју супругу Гордану што мање оптерећујем својим пословима и проблемима који су обавезни пратилац у животу политичара".

О својој породици, супрузи Гордани и кћерки Милени, Мирко прича с много љубави и нежности, лице му је пре-

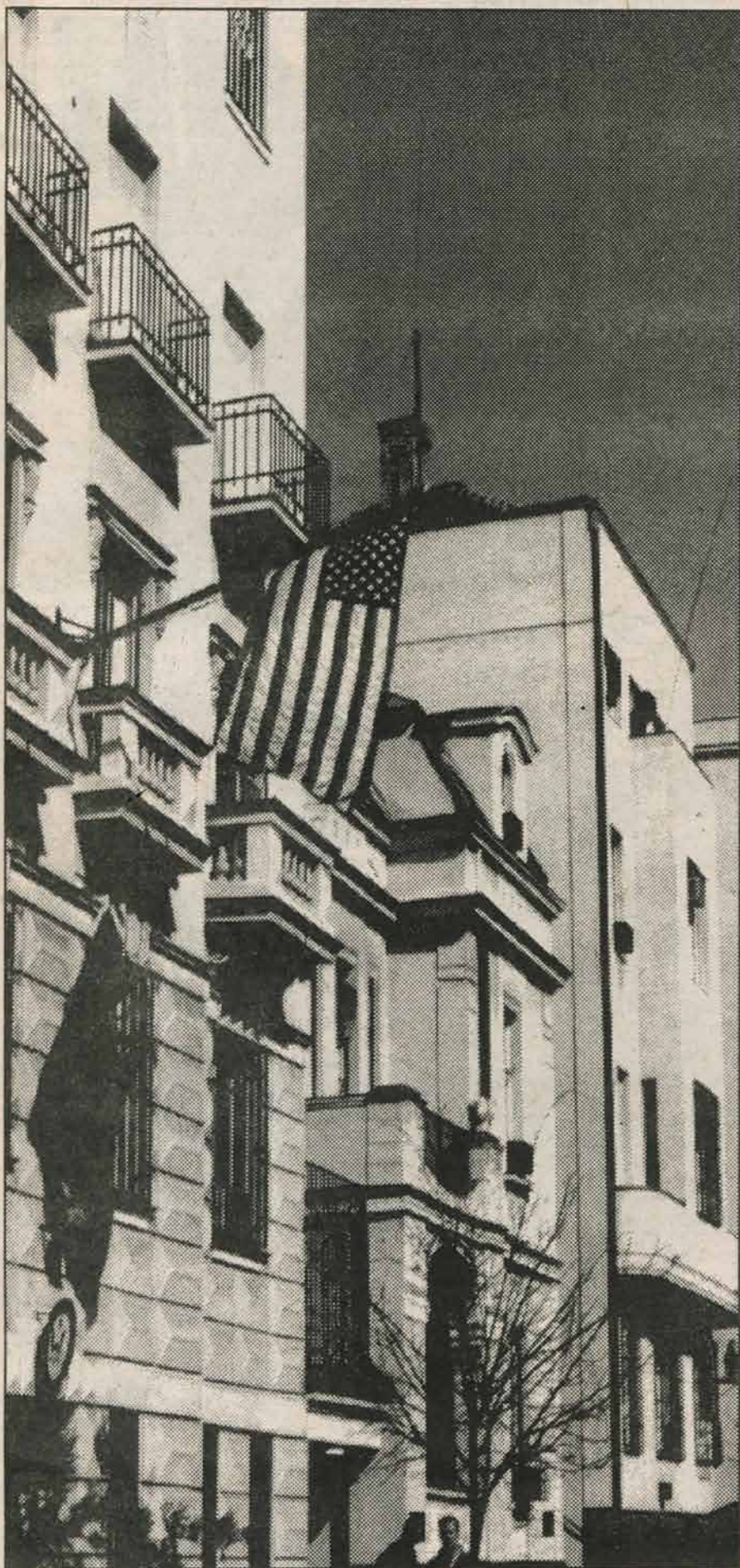
изгубе. Међутим, Гоца и Мирко, сталожени, одмерени и поуздани млади људи, умели су тај корак да направе без грешке. Тако је данас њихов брак слика и прилика допуњавања и заједничких манира. Једноставно, гледајући их заједно, људи морају да примете како су њих двоје рођени једно за друго.

Породица какву жели да негује овај честити породични Србин, због тешких времена која су задесила Републику Српску, врло често мора да се одриче оних најдражих и најинтимнијих тренутака. Наиме, Мирко Благојевић, као један од челних људи Српске радикалне странке у Републици Српској, због опште познате политичке ситуације, врло често мора да буде на терену.

које Мирко Благојевић не би заменио ни зашта на свету. Кад Милена заспи, онда мама Гоца и тата Мирко праве неке озбиљне договоре и планове. Причају о некаквим озбиљним стварима од којих дечје уши треба да буду поштеђене. Размена мишљења је и те како неопходна после напорног дана.

Породица је његов највећи одмор и опоравак. То је сигурна тврђава у коју се склони од свих несрећа и проблема, макар на тренутак, макар на спавању. Дође кући, а кћерка га пита: "Тата, је'л да да више неће бити рата?! Е, онда Мирко има још више снаге. Онда зна да је на исправном путу којим хоће горди Срби. Зна да се бави политиком за добро свих девојчица и дечака који

Већ виђено: своје вазале за једнократну употребу Запад ће, по обављеном послу без пардона одбацити

смерно спавају, али су ипак растрзани страховима родитеља да неће својој деци обезбедити добру власт, сигурну државу! Тада Мирко има још више снаге и воље. Кретари Републиком Српском и напада издајнике народа. "Станите изроди, шта ћемо са државом? Шта ћемо са српским гробовима који су уписали наше границе, а костури обележили наше страдање? Шта ћемо с децом када нас погледају у очи? Зар смо већ све ране и гробове заборавили. Зар је страх од великих Западних сила тако моћан и тако јак да издајете своју децу и наше мртве?"

Путокази политике

Захваљујући спортској вештини, у једном периоду живота, Мирко Благојевић се обрео у иностранству. Стекао је тамо бројне пријатеље. Једног од њих посебно цени и издваја. За тог пријатеља Мирко каже како му је помогао да распозна и сазна неке ствари у тадашњој Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији. Он му је помогао да коначно прогледа.

"Док сам живео у оној бившој Југославији, знао сам за оно што су нам свима колективно сервирали Брозови курири и доушници. Сећам се да сам повремено мислио како живим у некој идеалној, најидеалнијој земљи, а онда у судару са стварношћу схватао сам да су то углавном колективне лажи у које је читав народ морао да верује. Они који су покушали да се супротставе, зна се како су завршавали!"

Међутим, када сам отишао у свет, "трбухом за крухом", схватио сам дефинитивно, како у комунистичким причама има много бајковитих елемената, да не кажем тешких, ортодокосних лажи. У иностранству с оне раздаљине све изгледа другачије. По природи сам миран и тих човек, а васпитање према родном крају, љубав према пријатељима које сам оставио у Бијељини, сваки дан је бивала све већа и већа. Значи, оболео сам од носталгије. Вероватно сам из носталгичних разлога и из жеље да макар преко новина будем у контакту са свим драгим људима из Бијељине, почео да купујем "Експрес политику" и црну "Политику". Читајући ту штампу покушавао сам упорно да осетим мирис остављене отаџбине. Међутим, пријатељ кога сам мало пре спомињао, чим је видео да сам купио "Експрес" и "Политику", одмах би ми тразао новине из руку и цепао. Уз то би ми бесним и бескрајно љутитим гласом говорио: "Ти немаш појма колико су те новине цензурисане". Наравно, сваки пут био бих запањен његовом реакцијом и љућом, а онда ме је "узео под своје", почео је да ме "описмењава", и то по оним питањима на којима сам био "танак", као и већина Срба из тог времена. Јер, једноставно, Срби који су живели у бившој Брозовој земљи, нису имали шансе и могућности да сазнају неке праве истине, да се макар осврну на праве историјске моменте, јер су сви српски

важни моменти по налогу тог крвника били избрисани. Без трунке гриже савести тврдим да су нам у том периоду систематски, мислим на нас Србе, Брозове "десне руке" испирали мозгове. Трајало је то испирање доста дуго, а последице су и данас видљиве.

Свакодневно сам слушао поучне приче свог пријатеља и сазнавао неке нове ствари. Када ми је рекао да ће се тадашња Југославија распасти, као што се некада распао српско царство, био сам изненађен. У први мах му нисам поверовао. Међутим, он је упорно настављао своје приче, није реаговао на моја изненађења, али је зато одговарао на свако постављено питање, ма колико оно било бесмислено. Његове приче све су више имале смисла, а моје знање и визије све су се више проширивали. Објашњавао ми је како и на који начин ће све комунисти исцрпљивати и красти, буквално плачкати српски народ. Предвидео је, такође, да ће српски народ бити на рубу просјачког штапа. Предвидео је и појављивање банкара, лешинара који ће у датом тренутку прискочити у черупању народа, мислим на Језду, Дафину и сличне душебрижнике који су и те како олакшали српски народ за ко зна колико милиона марака и долара. Слушао сам га пажљиво. Од почетка до краја стври, дешавања, па чак и неки тренуци, апсолутно су се поклапали, а његова прича је све више имала смисла. Схватио сам шта нас чека. Зебња је неумољиво расла.

Далеко од куће, у туђој земљи, коначно сам разумео колико има лажи у Титовој творевини о Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији. Такође сам схватио да су до тада моје омиљене новине пуне лажи и неистине, а да су сви текстови по неколико пута пречешљани пре него што су пуштени на новинске стране. Моји некадашњи снови о једној земљи за коју сам сматрао да је целина, распршили су се на хиљаде отровних комадића зла и неистине, готово до помора српског рода. Болни сусрет са стварношћу и сагледавање чињеничних ствари променили су начин мог размишљања. Отварао ми се један по један видик... Све је било под маском комунистичких великаша чија је охолност и злонамерност била добро прикривана. Нажалост, све комунистичке маске су тада, пред мојим очима пале!

Била је болна истина да су неки комунисти само по пореклу Срби и да нас је њихов размишљање, базирано искључиво на левој половини мозга, одвело на тотално левачки колосек. Као последица левог режима изродили су се неки нови Бранковићи, у неким другим физиономијама као што су то данас Ђинђићи, Драшковићи, Пешићи и слично. Погледајте, зар су они Срби?! Па, таквих издајника није било ни пред други светски рат.

Можете ли да замислите лидере тадашњих странака који сваки час трчају у Немачку по мишљење?! Немојте заборавити ни то да је и тада Немачка била

Хуманост на делу: штрајк глађу због шиканирања избеглица од стране режима Биљане Плавшић

јака и моћна империјалистичка сила. Некима је и даље Немачка остала универзум српске издајничке политике, а другима се, пак, Америка учинила "обећаном земљом", па су њено мишљење почели да пласирају као своје. Најгоре од свега је што су та мишљења уперена против српског народа и што се на све могуће начине, разним недозвољеним средствима служе, како би уништили све што има српско обележје.

Значи, такво понашање разноразних Драшковића није ништа друго него производ и последица комунизма. То су интернационалне бригаде Броза, које су одвајкала затирале ове што је

су одавно пукле као луфт балони, али то је био један од главних разлога што се Мирко вратио из Немачке у Бијељину. Једноставно, предосећао је да тих дана баш треба да се врати својим Бијељинцима. Ни сам није умео да објасни откуда толика жеља за повратком. По свој прилици, био је то неки исконски поклич, буђење српског ега, зов и вапај српског народа, који се још није чуо, али га је војвода Благојевић осећао...

Повратак у Бијељину донео је неки нови смисао у Мирков живот, а сви немири су нестали. Гледао је како се мучи српски народ, из дана у дан српске патње су биле све веће и веће. Међутим, Мирко није могао само да буде ни неми

рмиране политичке странке и њихови лидери као птице злослутнице, највећи лешинари овог поднебља, кренуле су у свој самртнички плес.

Није то Мирку било драго. На свој начин се борио против черечења преосталог. Све јаче и моћније су почели да дувају неки "зелени ветрови", да миришу љиљани. Српски живаљ, по унапред утврђеном сценарију, морао је само да ћути и гледа, евентуално да клима главом и то у знак одобравања. Српска глава, по налогу западних сила, а под ударима "зелених ветрова и љиљана" није смела да мисли. Српска глава је по њиховом мишљењу служила само за подшишивања! Међутим, српска глава

"Хуманитарна" помоћ "високог" комесаријата УН за избеглице обично је завршавала ван домањаја српске стране

српско. Међутим, не дају се Срби тако лако. Сви новоформирани и новоизрођени Бранковићи, ма како се они данас звали, биће побеђени јер српска је воља несавладива, а љубав према националном, немерљива. Пробудили су се Срби из комуњарске учмалости. Отргли смо се, јер ми смо такав народ. Можемо вековима да спавамо, али када се пробудимо, онда..."

Раме уз раме потурице и комунисти

Схватио је Мирко све заблуде у којима је живео, интимно се надао променама које носи будућност. Шарене лаже

посматрач, једноставно, изгледа да му је судбина доделила неку другу улогу. Почео је да помаже свима којима се могло помоћи.

Трежњење од делиријума комунизма је започето. Неки су се лакше трезнили, неки теже, било је и оних који то ни за живу главу нису желели, јер су се бојали сусрета са стварношћу. Некако баш у то време, почеле су да се формирају и политичке странке. Развијала се тобожња парламентарна држава. Међутим, било је то само бледо слово на пожутелом папиру, данас већ давно забрављених новина.

Политика је полако, али сигурно, почела да растрже све оно што је вековима српском крвљу плаћано. Новофо-

уме да буде пркосна и уме да мисли, а то су очигледно светки моћници заборавили.

Жмарци жестоког неodobравања су протресли Мирково тело 9. августа, баш на светог Пантелију. Било је то 1990. године. Митинг Српске демократске странке у Бијељини. На том митингу појавили су се Радован Караџић и покојни Јован Рашковић. У првом моменту, војвода Благојевић је мислио да не иде на тај митинг. Међутим, ношен ветровима светог Пантелије, ипак је отишао. Срце му је било некако пуније. Искрено се надао бољим српским данима. Желео је да спозна неку нову истину у српском сну, повраћеном чојству.

Срећа је што се Мирко Благојевић појавио баш на том митингу, јер ко зна како би се овај скуп завршио, и колико би после њега остало повређених и ојађених Срба. Наиме, муслиманима се никако није допадало српско буђење. Оно их је изненадило, а још више уплашило. Како то у животу увек бива, у страху су велике очи, а Бога ми било је и разлога за страх. Није све текло по плану оних чија је крилатица гласила: "Волим те зелено", а то је за њих значило неке нове страхе и панике, одвраћање од вековима потхрањиваних жеља. Јер, то им је рушило раније осмишљену

је утврђено, цинично се смешкао са фотографија и још више упозоравао на то шта се спрема.

"Халакали су галамили, урлали", присећа се војвода Мирко тих дана. "Драли су се: "Уаааа, четници"... Гужва је већ почела. Био сам само посматрач, али нисам могао да издржим кад је гужва почела да се захуктава и да озбиљно прети. Са мном у друштву био је Брана Филиповић. Муњевитом брзином смо се пробили до бине. Наше појављивање на бини било је довољан знак упозорења разулареним потурицама да устукну и стану. Наравно, нама су се затим

да их нисмо примећивали, или да смо их се толико плашили, њих, потурица и комуниста који су чврсто стајали раме уз раме са њим. Слична ситуација је и данас. Многи домаћи издајници који воде ову земљу, и даље стоје раме уз раме с муслиманима, а сва наређења, паравно, добијају искључиво из Америке.

Значи, тај митинг је требало да прикаже Србе у најгорем светлу. Међутим, нисмо им пружили то задовољство. Милиција је гледала њихово кидисање на нас Србе, али није реаговала. Није чак ни покушала да нас зашти-

Међународне "сугестије" су, у ствари, вид присиле

концепцију "зелене државе", која је требало да постане мост између Европе и Турске.

Муслимани су одлучили да спрече одржавање митинга Српске демократске странке. Направили су инцидентну ситуацију и као побеснеле звери кренули су ка бини на којој су већ били покојни Рашковић и Радован Караџић. Већ припремљени сценарио одигравао се пред очима Мирка Благојевића, читава слика намењена је светској публици. Потурице су журишале ка бини носећи у рукама, високо изнад глава, слике крвника српског народа, Броза. Тај злотвор, лажни космополита, чије право порекло никада ни-

придружили и остали Срби који су били на митингу, јер у првом моменту нису могли да се снађу. Неки међу њима су се и уплашили, у крајњем случају за већину је такво понашање било нешто ново, крајње опасно и непредвиђено.

Сасвим је извесно да је разбијање митинга било већ раније предвиђено и режирано. Трбало је да се догоди оно што се већ дешавало широм тадашње Босне и Херцеговине. Међутим, ми Срби из Семберије нисмо тако наивни како су Алијини "љилиани" мислили. Ми унемо да бранимо оно што је наше. То што смо годинама ћутали и трпели различна иживљавања не значи

ти, ма, није требало да заштити само нас, него јавни ред и мир, одржавање уредно најављеног митинга".

Наравно, није тешко претпоставити како таква окупљања и јаничарска кидисања делују на народ. Митинг је одржан, али је брзо завршен. Људи су кренули својим кућама запањени новонасталом ситуацијом и дефинитивно нису знали кога би требало више да се боје – потурица или комуниста који су стајали раме уз раме са њима. Дилема српског народа није дуго трајала, за то су се већ побринули неки други...

У неком будућем српском запису, када се буде писала нека нова историја, биће записано и то да су ветрови све-

тог Пантелије разгинули чамотињу турске касаве у Семберији, и разиграли српску националну свест. Међутим, очигледно је да педесет година Семберијом нису дували ветрови светог Пантелије и да се много тога учаурило у страху пред опаком зеленом змијом".

После овог непланираног српског освешћивања, муслимани су се мало стишали, размислили, и онда одлучно кренули Алији по савет, шта им ваља даље чинити?!

Што се Срба из Семберије тиче, за њих више није било дилеме, јер су они одлучили да сачувају своју Семберију и своја огњишта. А Мирко је посто члан Српске демократске странке. Можда би он и данас био члан те политичке странке, мада му се много тога није допало, да није упознао др Војислава Шешеља.

Сустрет са др Шешељем

Причајући о тим тешким и доста збуњујућим, али отржежјујућим данима, Мирко Благојевић каже како му је у Српској демократској странци највише сметао погодбени начин. Наиме, врло често су челни људи употребљавали реч ако. Уз то "ако" све ствари губе смисао и одлучност, а снага српског народа губи значај. Мирку се то није допало.

Мирко је први пут имао прилике да види и чује др Шешеља на некој телевизијској емисији, мада је о њему слушао приче, још 1986. године. Причала је тадашња земља о једном младом човеку чији се радови и књиге забрањују, јер директно нападају комуњарски систем. Значи, још 1986. године је Мирко слушао наговештаје буђења српског народа које је нудио тадашњи политички дисидент, др Шешељ. Међутим, животни путеви су Мирка водили на другу страну, тако да тада није имао прилике да се упозна са др Војиславом Шешељем. Међутим, надао се да ће једном бити у прилици да том мудрог заштитнику српских права чврсто стегне руку и честита. Желео је да се једног дана упознају.

Мирко Благојевић је гледао и слушао поменути емисију и све се више одушевљавао др Војиславом Шешељем. Био је импресиониран његовом elokventношћу, јасноћом изражавања, али и чврстим ставом када су у питању национални интереси Срба. Др Војислав Шешељ је представљао апсолутну новину на тадашњој политичкој сцени, и како Мирко признаје, сви остали политичари поред др Шешеља изгледају као клонирани мишеви, а по угледу на крвника Броза.

Дакле, Мирко Благојевић је схватио да пред собом и пред читавим српским народом седи и говори човек из кога избија поштење и честитост. Српски пркос који је избијао из речи др Шешеља, као и оштрина изражавања указивали су Благојевићу, као и већини Срба, да су праве политичке промене могуће искључиво уз др Војислава Шешеља.

Прилог за историју бесчашћа: избор Сафета Биџе за потпредседника Скупштине потврђује велики утицај Странке демократске акције на политику Банских двора

Док је трајала емисија, Мирко Благојевић се напајао идејама и енергијом чувеног политичког дисидента бивше Југославије, и све му се више допадао тај горостас који никога не штеди, који се бори за српско питање искључиво снагом рација.

Права прилика за упознавање десила се на митингу у Лозници. После упознавања са др Војиславом Шешељем, Мирко Благојевић је био још више убеђен како је једина права српска будућност уз овог патриоту, који прави разлику између отаџбине и државе. За Војислава Шешеља нема непознаница. Све зна о бившим политичким малверзицијама, о начину успављивања Срба, и то деценијском. Међутим, др Шешељ зна и како и када треба пробудити Србе и како помоћи измученом и измршвареном српском народу да најзад заштити своје националне интересе.

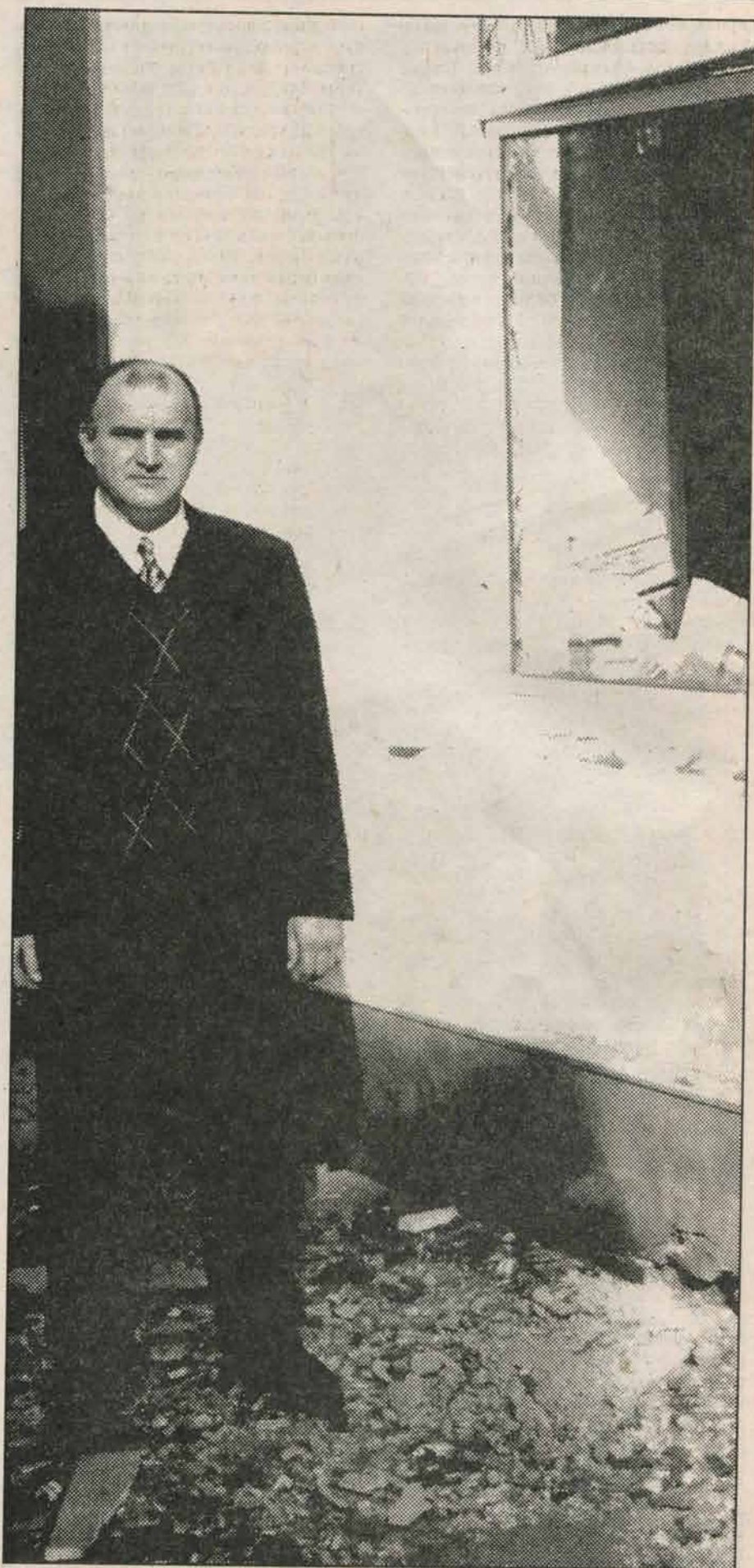
Није то лак посао, а није ни мала одговорност, ни обавеза. Међутим, када је у питању добробит српског националног интереса, будућности српског народа, ниједна жртва, ниједна обавеза није велика за др Шешеља. Уосталом, такви су и његови ближи сарадници. Људи пуни енергије, знања и елана. И, што је најважније, то су све људи поникли из народа, који се ни данас нису издигли изнад, јер српски радикали се друже са српским народом, а не крију се и не беже од њега. Све је то Мирко запазио при првом сусрету са др Шешељем и то га је још више подстакло, дало му неку нову снагу, нова крила...

Врло брзо, после Лознице, др Шешељ долази у Бијељину. Прича о томе шта све још чека Србе у већ умирућој Брозовој Југославији. Предвиђа ситуације и политичка збивања, без грешке. Одговара на радознано и невешто постављена питања, без нервозе у гласу. Стрпљиво упозорава на све околности у којима се налази злосрећни српски народ, али говори и о томе како постоји излаз. Не обађава др Шешељ лагодну борбу, већ прецизира све политичке ковитлаце кроз које ће пролазити та борба српске чељади. Одлучан је и жели да српски народ од њега поприми ту одлучност. Не тера др Шешељ људе да га слушају и слепо му се покоравају, већ инсистира на разговору, објашњењима, а народу, Србима, то се свиђа.

Др Шешељ је искрен, одлучан и отворен

"Такав је др Војислав Шешељ искрен и одлучан", примећује Мирко Благојевић. "У његовим говорима, сучељавањима са осталим политичким конкурентима, па и у разговору са обичним грађанима, Шешељ не увија, већ отворено, јасно и гласно каже шта мисли. Воли конструктивне разговоре. Код њега празне и филозофске приче не пролазе. Једноставно, ако имаш нешто да кажеш, или питаш, уради то кратко и сажето, без филозофирања и нагађања.

Тада смо у Бијељини одржали Иницијативни одбор Српског четничког по-

"Демократија" Алије Изетбеговића: седиште Српске радикалне странке после бомбашког напада новембра 1997. године

крета за североисточну Босну. Само годину дана касније, 23. фебруара у Крагујевцу, Српски четнички покрет мења име, уједињује се са већином одбора Народне радикалне странке и формира Српску радикалну странку. Председник српских радикала је др Војислав Шешел. Тог истог дана, челни људи Српске радикалне странке у Новом Саду и Бијељини формирају иницијативни одбор. Било је то предратно време. У ваздуху је баздио мирис ратних немира. Мондијалистички "умотворци" су се уморили од чекања, али балије су постајале све немирније. Дуго је Брозова Југославија била припремни полигон знања и умотвораца западних сила, дошло је време да се испробају полигони и (не) људи. Они одабрани од стране великих моћника. Морало је да се запуца, такав је био налог, а тако су прилике налагле".

Снага српске раје

Писало се, шушкало, а све више и јавно говорило како српске главе падају од усташког ножа у Хрватској. Рат је почео у Хрватској и пуцало се и сатирали све што је било српско. Нису усташе бирале – старци, деца, жене, само нека је српско. Српска крв се разливала све до граница бојећи земљу бојама српске јуначке крви. Клало се, формирали су се хрватски логори за Србе, али борио се српски народ...

У то време у Бијељини, Семберији, читавој бившој Босни и Херцеговини, потурице су већ отпочеле своје последње припреме за напад на Србе. Спремали су своје војнике који би преко ноћи требало јаничарски да прекољу све што је српско. Све су балије добро осмислиле, али нису предвиделе снагу Српске радикалне странке. Српски радикали су им сметали у застрашивању српског народа. Српски радикали су свакодневно упозоравали српски народ на све опасности које им прете од балија, али и од различитих режисера великих западних моћника. Обилазе српске куће и разговарају са људима. Објашњавају да је Семберија српска отаџбина и да муслимани могу само да сањају о проширењу.

За то време, Алија Изетбеговић покушава да смири своје исламисте говорећи им како српски радикали нису политичка странка која ће доживети неки процват, убеђујући своје јаничаре како српски радикали немају будућности. Свако такво обраћање армији која парадирала под заставом љиљана, Изетбеговић завршава речима како је питање дана када ће се на тим просторима створити чиста исламска држава, која једино од закона признаје шеријат.

Истини за вољу, Алија је криво седео што због година, а што из страха, а још је кривље беседио. Оно чега се Алија највише прибојавао, али није хтео да покаже пред својим следбеницима, била је снага концентрисана управо у Српској радикалној странци. Није про-

шло много времена, а српски радикали су показали колико су спремни и способни да бране и одбране српску територију, своја вековна огњишта.

Показали су српски радикали шта све може да уради отаџбински понос, како се брани Србин од подмукле чакије. Нису Срби дозволили још један јаничарски поход. Српски национални дух који је, можда, депенијама био успаван, што од страха, а што из неких других разлога, сада је био пробуден и јачи од свих освајачких жеља које су буктале у "главама под чајмама". Истрајност и свеобухватност деловања Српске радикалне странке била је нешто неочекивано за муслимане. После првог паничног страха, уследио је бес, а затим смишљање нових планова... После вишедневних мозгања, балије су одлучиле да крвави пир у Семберији започну баш у Бијељини и то испред просторија Српске радикалне странке. Муслиманска осиност, помешана с јаничарском мржњом, разгневила је Србе.

Како је ослобођена Бијељина

Био је то 31. март, који ће Мирко Благојевић, дуго, дуго памтити, али и већина српског живља Семберије, а нарочито Бијељине. Још у девет сати ујутру, осетио се у ваздуху мирис барута. Војводи су већ дојавили како су потурице почеле да деле оружје својим борцима. Мирко и његови саборци очекивали су да би те ноћи борбе могле да почну у Бијељини. Такође, Мирко је добио информацију како се поједине потурице надају да ће Миркова глава ускоро завршити на турској пиди. После евентуалног смакнућа Мирка Благојевића, на реду је био његов брат Милош, а затим још неколико виђенијих Срба из Бијељине. Надали су се Алијини "љиљани" да би смакнуће Благојевића и неколико виђенијих Бијељинаца натерало остале Србе из Семберије у бежанију преко Дрине.

Међутим, није било онако како су балије прижељкивале. Мирко и његови момци су били крајње опрезни. Очекивали су да ће доћи до пушкарања, најблаже речено. Лагано су сеприпремали... Нису имали баш најбоље наоружање, неколико ловачких пушака, карабин, неколико пиштоља и аутоматских пушака. Уплашени Срби из Бијељине већ су почели да се окупљају испред ресторана Мирка Благојевића, који је имао (и данас се тако зове) симболичан назив, исписан ћириличним словима "Велика Србија".

Управо испред тог ресторана Срби су се осећали најсигурније, веровали су у Мирка Благојевића и његове момке, а дошли су и сами да припомогну. Све се дешавало релативно брзо. О свему се већ увелико шушкало, па је било логично да се однекуд појави и војска, али ње нигде није било. Као да је потонула у мрачним вилајетима балијских љиљана. Касарна је изгледала сабласно и

мртво. Патроле милиције, такође нигде није било. Град је био препуштен на милост и немилост јаничарима, а о Србима нико није ни бринуо, осим српских радикала и Мирка Благојевића.

Битка је почела средњевековним призором. Јашући на коњу пришти потурица је догалопирао до ресторана "Велика Србија". Ова слика имала је много азијатских боја од којих су се Срби најезили. Мирко је некоме од својих момака рекао да од аутомобила направе барикаде с једне и друге стране улице. Био је то начин да се спречи брзо пролажење новоформиране јаничарске војске. Дакле, потурица је театарно галопирао, онолико колико му је то дозвољавало припито стање, а онда је извадио бомбу из цера. Брзином и спретношћу војводиних момака оборен је коњ на коме је полупијано седео балија. Међутим, балија се снашао, из цера је извадио и другу бомбу, али Мирко Благојевић га је ранио.

За то време, педесетак метара од ресторана "Велика Србија", муслимани су заузели своју бусију, била је то кафана "Истамбул". Рат између "Велике Србије" и "Истамбула" је могао да почне.

Од "Истамбула" потурице крећу с отварањем ватре, и то траје читаво дана. Те ноћи, покојни Брана Филиповић заузима "Истамбул", а војводи стиже појачање. Дошли су момци из војне полиције. Борбе трају током читаве ноћи. Нико не спава, ни потурице, ни Срби, јер се водила борба за сваки педаљ српске земље. У Србима више није било страха, али ни дилема која је страна у праву. Свама је било јасно да је Алија започео свој крвави пир освајања српске територије. У току ноћи војводи је стигло појачање у виду Арканових момака. Првог априла војвода и његови момци су скоро овладали целом Бијељином. Најтеже је, по причи Мирка Благојевића и његових другара, ишло ослобађање, односно чишћење солитера. Ту су потурице пружале најжешћи отпор. Ослобађање је било ризично, али војвода није желео да пропусти ни минута. После неколико часова бробе, и највиши солитер је био освојен, а на њему се виорила српска застава. Био је то знак преосталим потурицама да је битка изгубљена, а српска земља сачувана. Бијељина је била српска.

О својим витешким и јуначким подвизима при ослобађању Бијељине, Мирко Благојевић не воли да прича. Тврди да је поступао само као човек који брани кућни праг, до последњег атома снаге, а све остало је небитно. Много већу улогу у ослобађању Бијељине Мирко приписује својим пријатељима и уопште Србима који су одлучно бранили своје домове. О оних српским изродима који су се забили тих дана у мишју рупу, Благојевић неће ни да говори, јер сматра да ружне ствари треба што пре заборавити.

Наравно, мушки живаљ из Семберије задојен отаџбинским млеком и поносом, кренуо је да помогне у ослоба-

ђању осталих делова Семберије и Босне и Херцеговине.

Присећајући се тих ратних дана, Мирко Благојевић каже како је убеђен да су Срби могли да остваре апсолутну и ефикасну победу над Алијиним јаничарима. Међутим, нешто је затајило у вишим круговима тадашњег српског руководства.

"Да су тада на власти били српски радикали", истиче Благојевић, "ситуација би се сасвим другачије одвијала. Ми, српски радикали, никада нисмо заборављали да је цела Босна била српска. Такође, једино српски радикали муслимане нису третирали као нацију. За нас су они увек били Срби који су пред турском најездом променили веру. Тога су свесни и они сами, па зато већ вековима имају потребу да се што више докажу. Уосталом, и сви протекли ратови су показали како су јаничари били крволочнији од самих Турака, а све из разлога да већ једном постану равноправни. Такође, сматрам да су ти Срби, неверници, који су под турском чакијом променили веру, били отпадници српских корена, њима ништа страна не би било да сутра поново промене веру. На пример, да постану будисти. Но, шта се ту може, сваки народ има своје култе. Страшно је само што је овај последњи рат још једном показао како српска невера и јаничарска чакија могу да буду гори од сваког мусахедина".

У првим ратним данима у некадашњој Босни, Американци су водили лажљиву политику која је прикривала њихове праве интересе. Наравно, српски народ је био заваран ланцима мондијалистичких превара и тобожње ћутње, да би у погодном тренутку продали српски образ и земљу за неколико барела азијатског блага. С друге стране, исламски свет је још увек требао Сједињеним Америчким Државама, јер још увек сви прљава мондијалистички снови нису остварени. Извесно је да ово није први пут у историји српског народа да скупо плаћа своју наивност. "Пара врти тамо где бургија неће", па се тако и Американци окреће ономе ко више плаћа. Зна се, у овом случају, и ко плаћа и зашто плаћа, али и како!

Сва упозорења српских радикала

Поклони исламских земаља завршавали су у цеповима оних "доброћудних и брижних" Америка, који се возају најскупљим лимузинама и глуме миротворце у читавом свету. С друге стране, председник тих "честитих" Америка не може да одоли ни једној добростојећој краткој сукњици која је млађа од тридесет година, па исправљајући личне грехе скреће пажњу америчке јавности тако што исконструираше ратне инциденте. Једном је то била бивша Југославија (случај, веза са Полом Џонс), следећи пут је то Судан и Афганистан, јер је требало одвући пажњу америчке јавности

са сукње Монике Левински и Клинтонског признања, како је истакао, да је имао недолучну везу с дотичном. Како ли ће се овог пута Клинтон извињавати исламском свету због напада на Судан и Афганистан. Хоће ли бити још напада, али на народе који нису исламисти?

Све у свему, док лажни миротворци слободно ходају светом и пуце цепове конвертибилном, искључиво зеленом, валутом, догле су Срби принуђени да се боре за голи опстанак и одбрану вековима ствараних огњишта.

Дакле, те грозне и тешке српске године, Срби су дахтали под бременом наметнутог терета. Онда је као компромисно решење измишљен "Дејтонски споразум". По мишљењу већине Срба из Републике Српске, била је то чудна игра, али без стаклених перли. У таквој неизвесној игри слабијих и морално јачих, губили су сви, а нарочито Срби. Споразум је потписан, какав такав, само што мајке српских јунака ни данас не могу да забораве јединце који су својим костима и крвљу уписивали границе Републике Српске, које су на крају промењене онако како је то одговарало неким другим људима. Многе сестре, мајке и жене још увек пале свеће на гробовима незнатних јунака, јер ни саме не знају где су гробови неких њихових најмилијих. Неко ће рећи: "Таква им је била судбина". Можда, али увек постоји и одговор да и није морало све да се заврши на тај начин. Зато народ Републике Српске сања да једног дана, а већина се нада да је тај дан много близу, на власт дођу српски радикали, па да за преговарачким столом, за којим су и мењане границе Републике Српске поврате оно где су српски јунаци уписали границу Републике Српске.

С надом у Бога и праведност, али и у неке боље будуће дане, које ће собом донети српски Радикали, Срби су се окренули себи. Још једном су пркосно целом свету показали колико су витални, залечили су болне ране и кренули неким новим јединственим наступом када је у питању национални интерес.

Република Српска је почела да оживљава, а њени становници поред рана, добили су много нових бора, али и неку невидљиву снагу и јачину која је говорила: "Урадићемо све што је потребно да оживимо ову нашу српску земљу".

Таква одлука и пркос народа није наишла код свих људи на одобравање. Нарочито је засметала лажним миротворцима. О томе Мирко Благојевић каже:

"Сметало је Американцу што нас није сломио. Што нас није довео у стање распада и раскола... Кренуо је зато Американци да тражи начин и кључ који би нас довео у 1991. годину. Брзо га је пронашао у сукобима међу самим Србима. Упозоравали су српски радикали на то, али нико међу нама није реаговао на прави начин. Саветовали су српски радикали руководство Републике Српске да чува српство и своје територије.

Упозоравали смо на поједине људе и њихова чудна понашања. Упозоравали смо на неке челне људе из Српске демократске странке. Указивали смо на неке брзонете и непромишљене изјаве, али животна прича Срба се понавља. Рођени су неки нови Бранковићи који продају веру за вечеру.

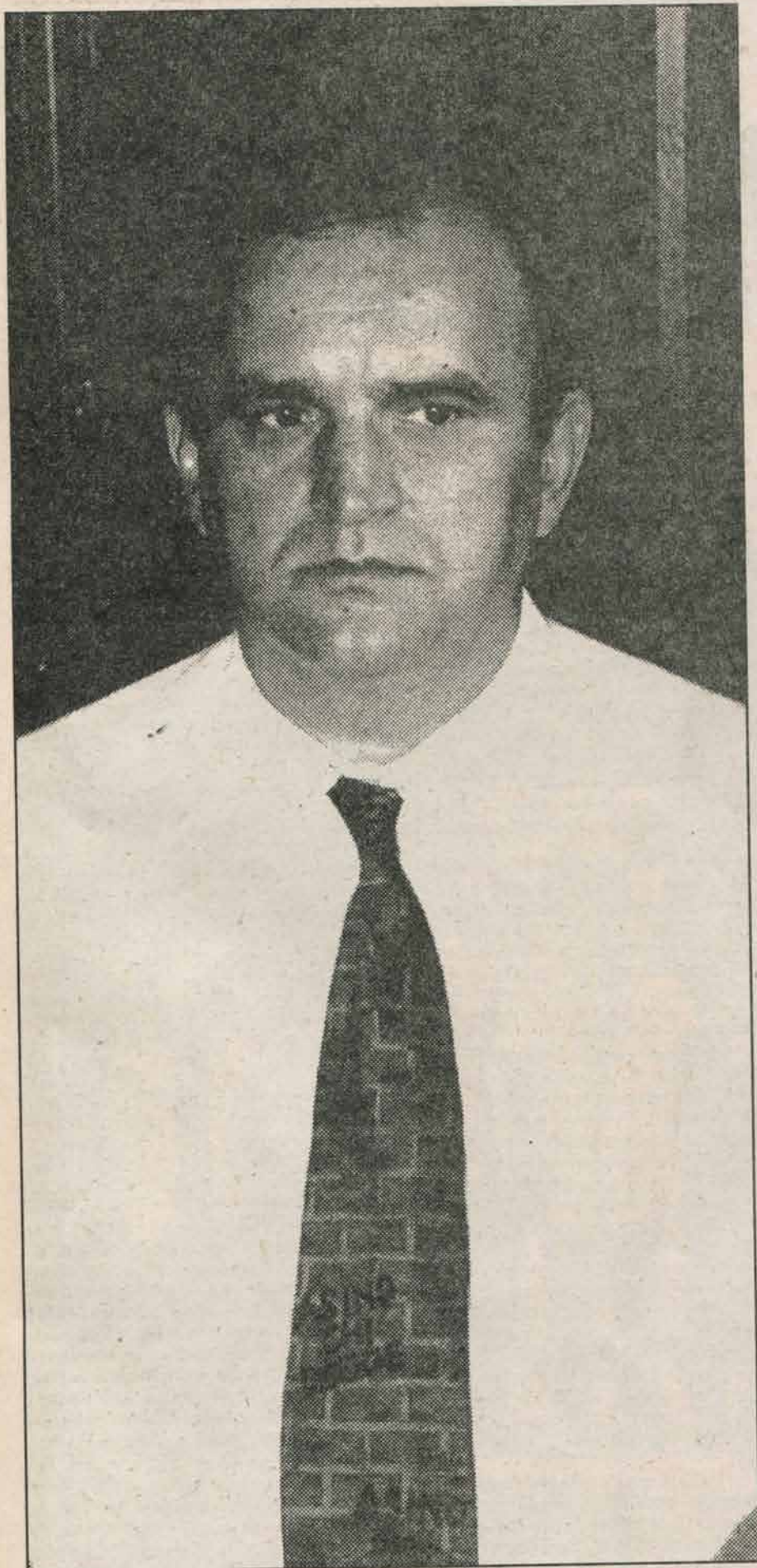
О чему је тачно реч?

Српска радикална странка сматрала је да је на прошлим изборима за председничког кандидата подржана незрела политичка личност, Биљана Плавшић. Наравно, наша упозорења нису допирала на прави начин до оних којима су била намењена. Како су српски радикали већ раније одлучили да подрже председничког кандидата Српске демократске странке, ма ко то био, није било могућности о евентуалном одступању од те одлуке. Наравно, и даље смо показивали сумњу у способности Биљане Плавшић, али ништа није помагало. Биљана Плавшић је била чврста одлука Српске демократске странке. Извесно је да је то била грешка за читав српски народ, а не само за једну политичку странку. То је показало ово протекло време од када је госпођа Плавшић на функцији председника Републике Српске. Српска радикална странка сматра да такав пропуст није смео да се догоди.

Нажалост, очигледно је да се такви пропусти код Срба углавном дешавају у кључним историјским моментима. Но, шта је, ту је! Чињеница је да смо и ми, српски радикали, добрим делом наших гласова допринели победи Биљане Плавшић, а њена победа и такорећи одмах након проглашења, осино понашање, још једном је показало Србима, и читавом свету, колико је Српска радикална странка добра у предвиђању и давању прогноза. Наиме, одмах по проглашењу председника Републике Српске, из председничког кабинета те жене, почеле су да колају различите приче, углавном негативне конотације за читав српски род.

Сваки нови дан показивао је све већу незрелост Плавшићеве за обављање председничке функције. Из ње су почеле да избијају некакве фрустрације и лични интереси. Српска радикална странка је још увек упозоравала Српску демократску странку на чудновато понашање председнице Плавшић. Међутим, више није било помоћи. Плавшићева се отргла и улетеља у "загрљај" окупатора. Постала је марионета у окупаторским рукама, сваки дан се примећивало све више и више како Биљана нема своје мишљење. Онда су неки људи почели да извлаче приче из Биљанине прошлости, које су је више дискредитовале као жену, а не као председника. Но, помоћи није било. Било је само питање дана када ће Плавшићева окренути леђа својим дојучерашњим страначким пријатељима. И заиста, врло брзо се и то десило.

Оптимизам с покрићем: после септембарских избора, политичка структура посланичког састава у Скупштини Републике Српске биће потпуно другачијег састава

Биљана није продала само своју политичку странку и њено руководство, већ и све Србе који су јој поклонили своје поверење. Једном једином речју, Плавшићева нас је издала. Издала је све српске гробове, неисцељене ране, неуписане границе... Она нас је продала!

Ако је Биљана Плавшић заиста тако поштена као је желела да се прикаже јавности, онда би се она на сасвим други начин обрачунала с криминалом и онима који се баве криминалним радњама. Међутим, било је у питању нешто сасвим друго. Најава њених промена у друштву наговестила је само надлазеће црне дане за све живе Србе у Републици Српској. Српски народ је преварен и нашао се у grubим челустима издаје. Поправног испита није било, јер је председница то спречавала. Сваки дан је Србима бивало све јасније у какве су се невоље увалили због Биљанине похлепе и амбиције.

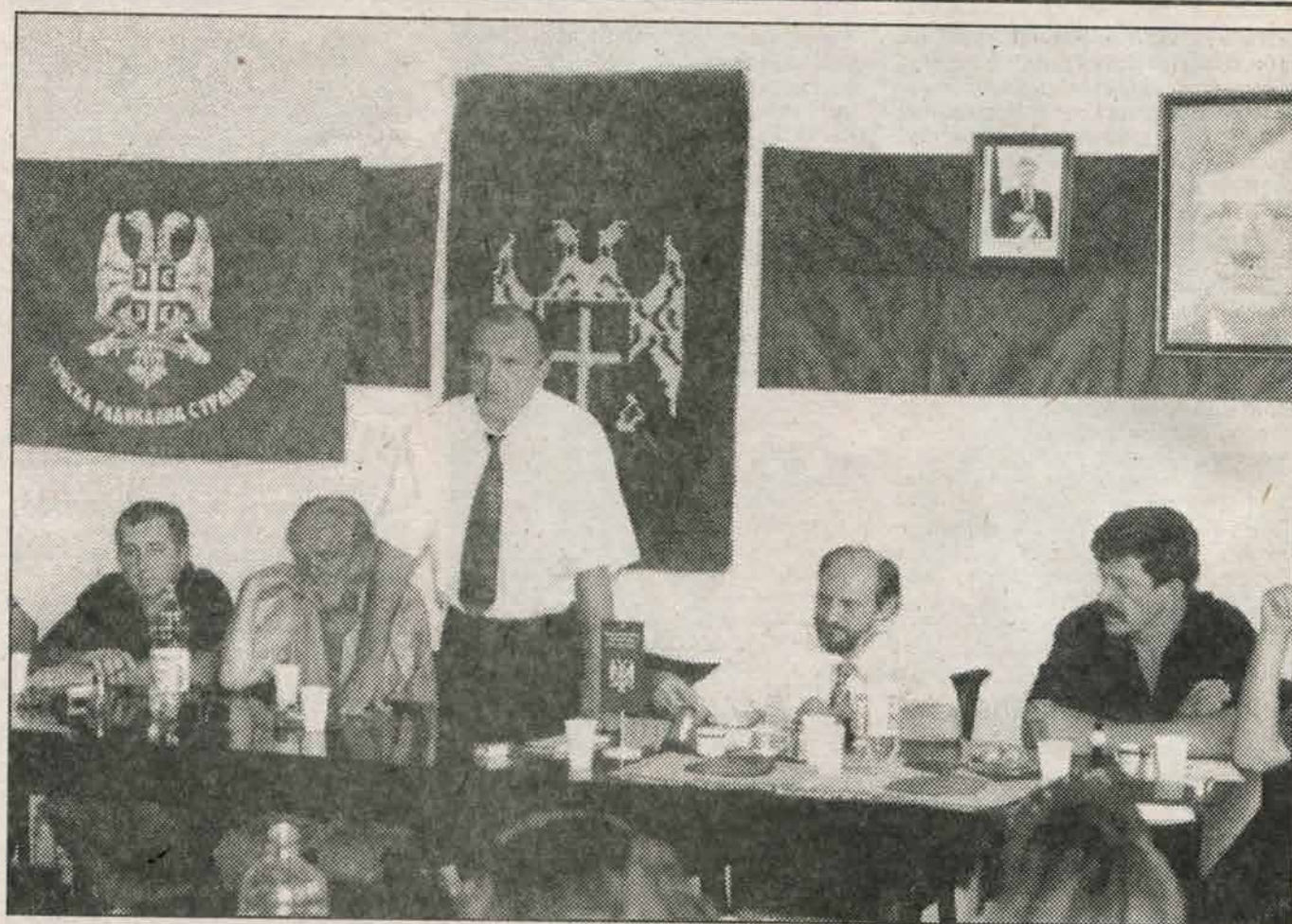
Кајали су се и они малобројни који су се, у првим наступима председнице Биљане Плавшић, понадали да ће стати криминал у Републици Српској, јер су се врло брзо уверили да су њене приче доста шупље, и да то што она чини више личи на лични обрачун с неким појединцима него на обрачун са великим криминалцима, како је најављивала.

Неуставно распуштање Парламента

Први отворено нетрпељиви корак према читавом српском народу било је неуставно распуштање Парламента Републике Српске. Тај чин имао је више негативних дејстава. Као прво, Биљана се као председник, на тај начин подсмехнула целом српском народу који је изабрао легелним путем своје представнике за Парламент Републике Српске. Затим је све дубље водила Србе у међусобне сукобе и у овако нестабилној земљи, стварајући могућност окупатору да вршља по Републици Српској онако како он жели.

Као председник који иде из грешке у грешку, она не жели и неће да чује глас народа. Изгледа да она не жели чак да чује ни онај свој неки глас, дубоко интимно у себи, који је потиснула када је пристала на сарадњу. Са њом је готово, улетала је у мрачне вилаетске силе и нема јој повратка. Народ Републике Српске јој више не верује. Она је тога свесна, а свесни су и окупатори да је њено одсвирало. Биљана Плавшић жели да води Републику Српску, да буде неки значајни државник, а нема уопште своје мишљење. Уместо ње размишља Вашингтон, Вестендорф и слични. Оно што јој они наложе, она прихвати као своје мишљење. Извршава наређења других и тиме се поноси.

Тих првих дана њеног председниковања, Плавшићева није хтела да послуша ни савете његовог Правосудства, Патријарха Павла. Она је заказала састанак Сенату и рекла је да ће послушати одлуку Сената.

Крај квислиншке политике: већина Срба верује да ће прљава улога Биљане Плавшић бити окончана на септембарским изборима

Наравно да је Сенат био против распуштања Парламента Републике Српске, али она и даље није попустила, јер јој из Вашингтона то нису дозвољавали. Са друге стране, жени у тим годинама се јако допала да буде важна и да себе стално гледа на ТВ екранима. Боље на ТВ екрану пред милионима очију, него сама у соби и пред огледалом.

Биљана се свима супротставља, осим Вашингтону!

Онда је дошло до оног чувеног сусрета код Милошевића. Срели су се Крајишник и Плавшићева. Потписују договор о томе како ће о свим својим будућим потезима обавештавати Милошевића и Крајишника. Међутим, чим се ситуација мало стишала, Биљана, и даље актуелни председник Републике Српске, марионета у рукама Вестендорпа и даље ради по налозима Америке.

Избори су били и прошли, а Биљана је још увек председник Републике Српске. Већина Срба нада се да ће се и њена игра брзо завршити, јер су ових дана нови избори, од којих сасвим сигурно Срби очекују значајне промене. Ситуација у Републици Српској није ни боља ни гора од оне прошле године у ово време. Све је исто, али, ипак, мало другачије. У народу се изгубила свака воља за изборним игрицама. Досадило је Србима да стално, к'o бајаги, неш-

то бирају. Хоће сада да изаберу сигурну српску будућност, а то им нуде само српски радикали. Црни тренд у раду државних органа и даље је у порасту, на опште саблажњавање већ довољно осакћеног и паљеног народа. Српски посланици су без икаквог разлога смењени, као и најуже српско руководство Народне скупштине.

Наравно, иза оваквих "подухвата", пред којима би се Гебеле постидео, стоји рука и потпис "српске мајке", Биљане Плавшић. Губљење компаса у понашању појединих политичара и не мора да буде трагично, али у овом случају, када је једна земља, фактички, тек изашла из рата и постављена на какве такве темеље, такво издајничко понашање председника земље више је него срамно и више него издајничко. Извесно је, ако је Плавшићева икада макар мало веровала у онострани свет, да ће је у паклу сачекати резервисано место. Мала, њој и не треба пут за пакао, јер је свакодневно прогањају српски гробови, родитељске сузе, непокретни инвалиди. Прави се Биљана да их не види, али довољно је што они виде њу.

Никоме труба веселица није вечно свирала, обично је завршавала... Зна се како. Нелојалне политичке трговине у које се не разуме, овој политичарки изгледелог лица не иду баш најбоље од руке. Сасвим је могуће да брижни

Вестендорп има "кепа у рукаву", неког млађег, виталнијег, а још неискоришћеног домаћег издајника. Никога не би требало да зачуди ако то буде неко од председниковићиних "највернијих" послушника... Никада се не зна, таква је америчка политика према свим својим марионетама. Нема разлога да буде другачија према онима који су истрошени, декоцентрисани, уплашени и већ губе конше из руку. Макар вунице има довољно, па ће, можда, и неки цемпер бити "оплетен".

"Извесно је", сматра Мирко Благојевић, "да Сједињене Америчке Државе раде све што ће пољубати позиције српског народа. Довољно је само да се вратимо на ону седницу Народне скупштине Републике Српске, када је с места потпредседника Народне скупштине смењен српски радикал др Никола Поплашен, а на ту функцију постављен извесни Сафет Бичо. Његово име и презиме говори о свим навигацијама "америчког брода" којим за сада даће Бог, још мало, кормилари Биљана Плавшић. Наравно, оваквом безочном и неразумном чину претходила су нека још неразумљивија дешавања. Тако је у јануару ове године формирана необична, а посве неприродна скупштинска већина. Тако су они изабрали руководство које је било на челу Скупштине до пре неколико дана.

Намера ове новоформиране већине је била сасвим јасна. Они су желели да представници Српске радикалне странке и представници Српске демократске странке буду дислоцирани из састава владе Републике Српске. Јер, за њих је то значило вршљање по њиховом "хе-фу". Тада је изабрана и Влада, и то уз свесрдну помоћ Странке демократске акције, односно Коалиције за целовиту и демократску Босну и Херцеговину. Наравно да је у свему томе Странка демократске акције тражила искључиво свој, фундаменталистички интерес. Ако се то има у виду, онда је сасвим јасно како се Бичо нашао на функцији потпредседника Народне скупштине Републике Српске.

Чини ми се да је и малом детету све јасно. Међутим, ми, српски радикали, волимо јавно да говоримо о свим проблемима и дешавањима, јер је то једини начин да се нешто промени, у овом случају, мислим на уплив Странке демократске акције у рад државног руководства Републике Српске. Њихове фундаменталистичке амбиције се даље простиру на још шире упливе и обимније деловање. Ово је само почетак.

Није наодмет напоменути да нигде у Федерацији Босне и Херцеговине нема српских представника у локалној власти, нити у Представничком дому Федерације Босне и Херцеговине. Дакле, ради се о томе да муслимани желе потпуно да овладају Федерацијом Босне и

Херцеговине. Другим речима, Алија је поново кренуо у остваривање својих фундаменталистичких идеја. Оно што није могао да уради на бојном пољу, чак ни уз помоћ таквих савезника као што су Американци, он данас ради уз помоћ домаћих издајника који сва наређења примају од Вестендорпа.

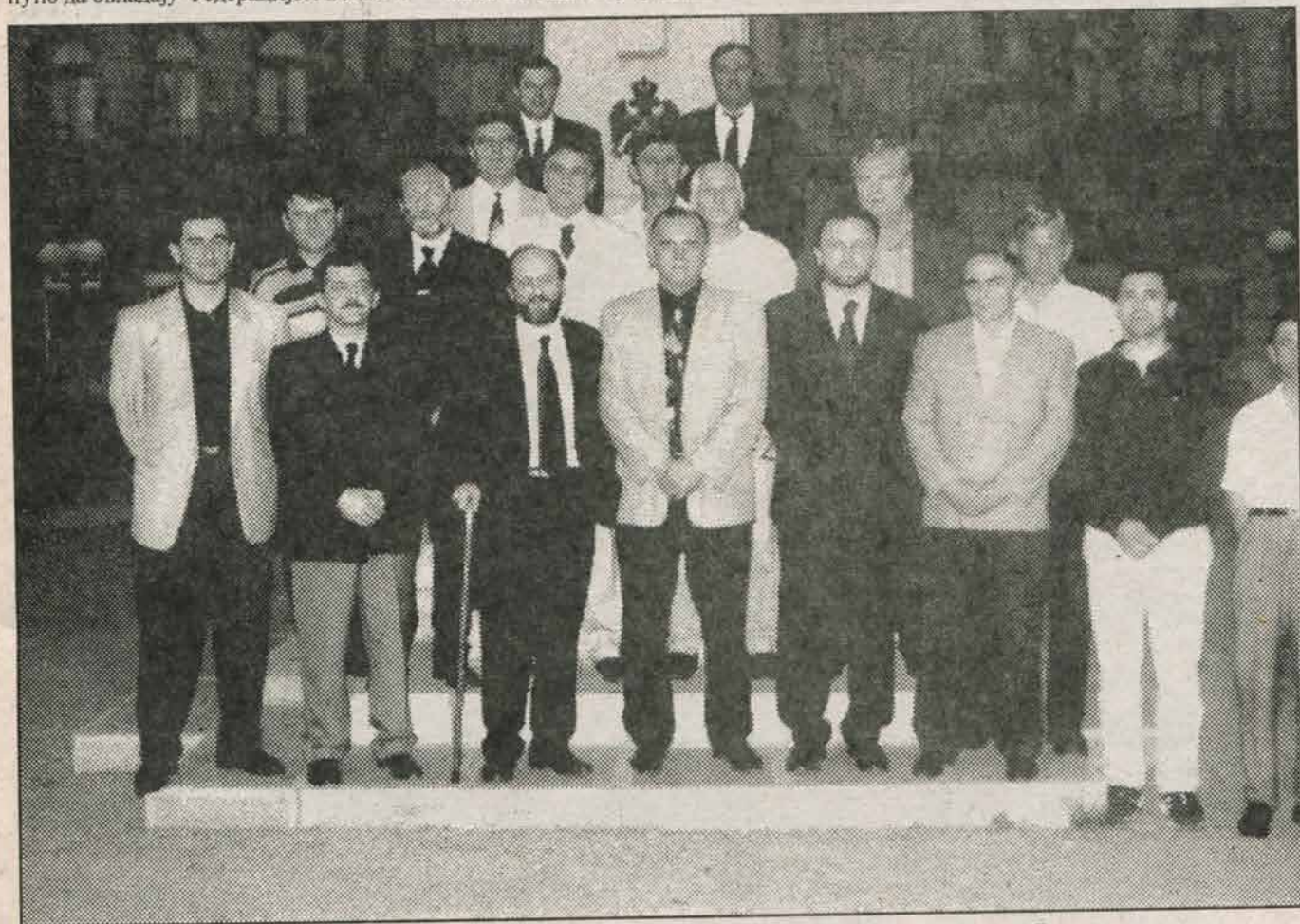
Следећи кораци волиће ка апсолутном овладавању Федерацијом Босне и Херцеговине. За то време, они ће истребити и оно мало Срба што је преостало, мимим на оне Србе који штите национални интерес. То значи да они припремају ситуацију за потпуно муслиманску доминацију.

Нажалост, многи немају могућност синтетичног разлагања и сагледавања комплетне ситуације у правој слици и речи. Многи посланици у Народној скупштини Републике Српске не примећују тај зелени тренд, који се ових дана упорно форсира. За комплетну ситуацију и дешавања осим фундаменталиста и домаћих издајника, требало би јавно прозвати и међународне представнике. Удео међународних представника је ужасно велики, јер су они кроз различите учене, као и осталим видоцима притисака, исцрпили српску снагу. Међународне "сугестије" нису ништа друго, већ вид присиле. Они се као нешто позивају на заштиту људских права, али њихов вид заштите људских права, по свој прилици, односи се само на заштиту фундаменталиста и

стварање "зеленог" простора, у коме би уживали искључиво муслимани.

Под притисцима ОЕБС-а у многим општинама Републике Српске општинска власт није изабрана, већ је именована. Шта је то, него присила?! Извршни одбори, у којима су представници Странке демократске акције, не могу да донесу ништа добро српским интересима. Због такве ситуације на локалном нивоу, Српска радикална странка је одлучила да своје чланове, па и председнике извршних одбора, повуче из извршне власти. Наш став је да ми, једноставно, не можемо да будемо у коалицији са онима са којима немамо ничег заједничког у програмском, а ни практичном делу.

Принцип насилног увођења власти на локалном нивоу читаве Републике Српске остварен је искључиво захваљујући инструментализованим посланицима Народне скупштине Републике Српске. Жалосно је само што већина тих инструментализованих, и Западу корисних марионета, нема појма у шта је угурала читав српски народ. Наравно, по мом мишљењу, главни кривац за масу оваквих црних и ангисрпских дешавања, јесте жена која себе сматра председником Републике Српске. Госпођа Плавшић није свесна чињенице да она у Републици Српској више не представља ништа, чак ни великим западним силама. За сада она извршава њихове идеје, али бојим се да јој долази крај.

Српски радикали увек инсистирају на поштовању Устава и закона Републике Српске

Њена улога све више бледи, а што се српског народа тиче, они се још више окрећу српским националним интегресима, а самим тим и Српској радикалној странци. Срби су огорчени.

Скоро нико не може да поверује да се овакве прне намештаљке дешавају отворено и јавно. Народ почиње све више да се прибојава лудила и хистерије одбачених послушника, домаћих издајника. Историја је много пута показала да домаћи издајници, када послуже циљевима и интересима наредодаваца, бивају остављени.

Жалосно је што су Социјалистичка партија Републике Српске, Српски народни савез, као и Странке независних социјалдемократа у слепој покорности и вазалском односу према онима због којих многе ране још нису извидане, због чије свирепости многи српски гробови још увек нису обележени. Ове набројане странке у својој слепој покорности западним силама и послушничтву према Алији, иду тако далеко да се константно конфронтирају са осталим делом српског народа у Републици Српској.

Промене у политичкој структури су неопходне

Овако тешко и напето време дешавања у политичком животу Срба у Републици Српској оставља последице код

већег дела нације. Људи се све чешће питају да ли су гинули и видели јуначке српске ране да би се данас Републиком Српском ширио "зелени талас", на коме инсистира Биљана Плавшић. Овако застрашујућа и за Србе неизвесна ситуација, поновно ширење фундаментализма, само на један перфиднији начин, трајаће, извено је, још неко време. Септембарски избори би требало да донесу велике новости и промене како у раду Народне скупштине Републике Српске, тако и у животу свих Срба.

Дакле, реално је очекивати да ће политичка структура посланичког састава бити сасвим другачија од данашње. Такође, сигурно је да ће нови посланици имати еластичнији став што се тиче компромиса и доношења важних одлука за будућност Републике Српске. Као круна важности и примата у Републици Српској требало би да буде постављен и виши степен патриотских осећања, што подразумева и већу заштиту националних интереса. За такво стање у посланичком саставу, а самим тим и раду Народне скупштине Републике Српске, требало би да се побрину све српске странке.

Оно на чему посебно инсистирају српски радикали током читавог свог рада, јесте поштовање Устава и закона Републике Српске. Српски радикали су људи поштења и части и управо стога не инсистирају да у влади Републике

Српске морају искључиво да буду Срби, али зна се ко у већини мора да представља интересе Републике Српске. Дакле, по замисли српских радикала будућа влада, после септембарских избора, морала би да буде формирана на такав начин да апсолутно штити српске националне интересе и функционисала би у поштовању принципа вишестраначког парламента. Такође, влада би морала да буде обједињена око националног и државног интереса.

У својој историји Српска радикална странка је инсистирала на разумном поштовању свих осталих политичких странака, али што се тиче неке ближе сарадње, Мирко Благојевић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке за Републику Српску, напомиње:

"Наша сарадња са било којом другом политичком странком је могућа, али је неопходно да у нашим програмским оријентацијама постоје макар сличне оријентације и тачке на којима бисмо заснивали политичко делање.

Једина странка са којом немамо и никада нећемо имати ниједну додирну тачку је Странка демократске акције. Једини додир који смо икада имали са том политичком странком је линија фронта, што подразумева ратна дејства.

Чињеница, и то непобитна, је да се Странка демократске акције никада ни-

Мотив из Бијељине: 12. и 13. септембра велике силе покушаће и милотом и силом да утопе Републику Српску у унитарну Босну и Херцеговину

Брчко: принцип насилног увођења власти на локалном нивоу остварен је захваљујући инструментализованим посланицима Народне скупштине Републике Српске

је одрекла програмске декларације Алије Изетбеговића. У тој Алијиној "зеленој" декларацији наглашено је да сви Срби морају да пређу Дрину, мртви или живи, фундаменталисти не постављају то питање. Битно је само да Срби нестану. Међутим, постоји и такав моменат у тој декларацији, који је предвидео "зелени алах" – Изетбеговић, а то је ако се неко од Срба и усуди да остане у његовој "земљи љиљана", онда мора да прими ислам као своју веру. Вероватно је то вековна жеља свих потурица, потреба за доказивањем, па би Алија да буде већи од самих Турака, а то му је по његовој испчашеној логици могуће само уколико сатре Србе који неће у ислам, или да што више Срба прода православлу и прими ислам.

Дакле, ако се зна да је то кључна идеологија политичке странке, онда је сасвим нормално да ми не желимо апсолутно никакву сарадњу са њима. Из тих разлога је сасвим разумљиво да ми никада не можемо да седнемо са људима из Странке демократске акције за заједнички сто, и са њима да обављамо заједничке делатности у Републици Српској. Дакле, наши разлози, разлози српских радикала, за ово што сам рекао су искључиво програмске разлике између наших странака. Ми са том странком немамо ниједну заједничку тачку и онда не можемо са њом да обављамо ни извршне делатност у власти.

Оно што је, такође, важно напоменути, јесте и чињеница да су нама са Запада неметнути начин и мерила избора у Републици Српској. Крајњи резултат таквог прекоокеанског усмеравања изборних правила је чињеница да су изборни резултати донешени у врећама и камионима. После пребројавања гласова, у Народној скупштини Републике Српске нашли су се и муслимани. Већини српског живља није јасно како се то десило, и које су то моћне игре урађене, али шта је, ту је. Са таквим и сличним проблемима српски народ мора да се избори на овај, или онај начин.

Лажни, конструкције и слично

Ма колико нам такав начин није одговарао, Српска радикална странка је одлучила да изађе на изборе. Наш евентуални бојкот избора имао би многе штетне последице, а српски народ не би имао никакве користи од нашег бојкота. Значи, зато смо одлучили да прихватимо чињеницу и ситуацију у којој је ОЕБС изиграо вољу народа Републике Српске. Међутим, коалициона власт са представницима Странке демократске акције за нас, српске радикале, је немогућа и бесмислена. Немамо намеру, а ни вољу, да по том питању учинимо ништа више, без обзира што смо

свесни да ће ту бити још уцењивања и забрањивања који долазе са Запада".

Прилично тешка и неподесна времена су у Републици Српској, али изгледа да је српски народ одлучан у својој истрајности да сачува тек формирану државу, па макар она и биће на нестабилним темељима, које свакодневно подривају кртице Запада, а у интересу "државе љиљана". Тужна је чињеница да је створена коалиција између посланика који раде на нестанку Републике Српске с једне стране, и српских издајнички настројених политичких странака који су, извесно је, у служби долара и похлепе нашли заједнички интерес са муслиманима.

Сва лажна обећања Западних сила о неким милионима марака који би требало да стигну у Републику Српску, само су шарена лажа којој ни деца не верују. Све у свему, атмосфера ових дана у Републици Српској није нимало оптимистичка, јер Срби очекују нови талас манипулисања вољом српског народа. Најстрашније је што су такве политичке манипулације постале дозвољено средство у политичком маркетингу појединих издајничких странака у Републици Српској.

С друге стране, све већи број медија стављен је под службу нове издајничке владе у Републици Српској. Наравно, тако формиран медији служе се искључиво прљавим, често измишљеним и

лажираним информацијама које по сваку цену иду на дискредитацију појединих политичара, српских патриота.

"Скраћивање изјава Српске радикалне странке, или изјава др Николе Поплашена", каже Мирко Благојевић, "представља свакидашњи трик којим се служи влада Биљане Плавшић. Није било гнуснијег и лажљивијег чина медијског измишљања од оног у коме је Радио Бања Лука истакла како је Драган Калинић плакао док је подносио оставку. Гужна и смешна је била и интерпретација, такође поменуте радио станице, која се односила на изјаву др Поплашена, како је наводно све то урађено у инте-

и нормалног политичког размишљања. Своје политичке противнике поштујемо, баш онолико колико они поштују сами себе. Е, сада што након свих глупости и изјава које лансирају преко својих медија они виде да падају све ниже и ниже, не значи да ћемо кренути на њих с прљавом лоптом. У нашој политичкој борби служимо у дозвољеним облицима политичким чињеницама и руководимо се вољом народа, а принципима поштовања политичких противника. Своје ставове српски радикали износе искључиво у дозвољеним облицима пословника и закона. Онај ко губи, а то је Плавшићева, има права и да се љути, али нема права да лаже, јер је то ру-

Република Српска. Затим, ту је и наше страначко гласило "Велика Србија", преко кога информишемо народ о свим дешавањима не само у Републици Српској, него и знатно шире. Наше новине су новине на основу којих ће се писати нова историја српског народа, а тај тренутак није далеко. Наравно да се то не допада прекоокеанским медиокритетима, али то је њихов проблем. Нека смо ми и овакви и онакви, како упорно покушавају да нас представљају, али ми смо истина, зато ћемо победити. Српска радикална странка је, пре свега, политичка воља народа, а као такви морамо да победимо!

Није немогуће да ћемо током своје

Чланови тима који побеђује: председници Извршних одбора Српске радикалне странке за Србију и Републику Српску, министар за саобраћај и везе Драган Тодоровић и Мирко Благојевић

ресу стабилизације односа у Републици Српској. Прво, ко је макар једном, и то нетемељно, прочитао Програм Српске радикалне странке, никада не би могао да изјави нешто слично, а камоли др Поплашен који је познат као одани патриота и служитељ националних интереса. Значи, они губе компас, па праве разне инсинуације и причају разнолике глупости. Види се да их страх од мача истине тера на чињење глупости.

То што се наши политички противници служе прљавим триковима, лажима, неистинама и разноразним лажираним конструкцијама, ни у ком случају не значи да ће и Српска радикална странка изгубити компас здравог

жно и води у криминалне радње. Колико се сећам, она је један од оних бораца који се бори против криминала, или ми се то само чини?!

Дакле, ми, српски радикали, немамо намеру да прибегавамо насиљу, али увек ћемо користити сваку прилику и могућност за комуницирање са српским народом. То право нам не може одузети нико. Значи, трудимо се и на све начине довијамо да разговарамо са људима. У тим разговорима објашњавамо стварна и реална дешавања. Користимо се речима народа. Идемо по неким локалним медијима, уколико нам дозволе, и онда јавно преко тог гласила разговарамо о свим проблемима у којима се нашла

предизборне кампање одржати и неколико већих или мањих трибина, пре свега ради успостављања директног контакта са чланством Српске радикалне странке и са нашим симпатизерима".

По објективном посматрању Мирка Благојевића, политичка дешавања у Републици Српској нису ни мала, ни наивна, а нису ни за потцењивање. Истини за вољу, сплет међународних политичких дешавања, као и расположења западних сила према нама Србима, обећава још политичких ерозија и промена. Извесно је да се они служе свим дозвољеним, а много више недозвољеним методама како би нас при-

Порука српских војвода: сви нови Бранковићи биће побеђени

силили да прихватимо као нешто најнормалније, интеграцију Босне и Херцеговине.

Странка демократске акције, односно њени чланови, представљају синоним навалентности и жеље за доминацијом. Затим, ту је међународна заједница, а онда посебну улогу у ширењу ислама и фундаментализма на овим просторима, потиче од неких исламских земаља. У томе се посебно издваја Техеран. Све њих лако би победио српски народ који се вековима борио за своја огњишта, свој језик, ћирилицу, веру и традицију. Међутим, у сваком житу има кукољ, па тако и у српском народу има домаћих издајника. Проблем домаћих издајника је углавном неограничена похлепа за славом и новцем. Они падају ничице пред западним моћницима, и тако спроводе фундаменталистичке тежње, у корист својих цепова, а на штету српског народа.

Срамно понашање квислиншки оријентисаних Срба, код српских радикала не изазива бес и љутњу, већ само презрење према онима који губе понос и без трунке гриже савести продају веру за вечеру. Губитак поноса је нешто најгоре и најтеже што се може десити појединцу, али углавном такав појединац, па макар он био и председник једног народа (још за кратко), може да сруши само своје лично достојанство, а не достојанство и доследност читавог српског народа.

Политичке зачкољице и клацкалице

"Очување достојанства српског народа је приоритет Српске радикалне странке", сматра Благојевић. "Минимум нашег, српског достојанства и наше независности, значи и самосталности, може да се ослони на Дејтонски споразум. Тако је могуће очувати елементе Републике Српске који су исписани у том мировном споразуму. Наравно, све је то лако и једноставно изводљиво, посматрано с теоретске стране. Међутим, постоји и она друга страна која је много болнија, а то је живот у пракси.

Зато сматрам да ће наредни месеци бити преломни и кључни за доношење неких значајних одлука. Пре свега, народ ће морати да се одлучи и определи како би се омогућио легитимитет некој концепцији државотворности која је у складу са Дејтонским мировним споразумом. Сигуран сам да ће победу однећи избалансирани патриотски компромис, који не сме да буде на штету српског народа. Међутим, тај политички компромис не би смео да буде ни на штету неког другог народа који живи на овим просторима. Најважније је да успемо да сачувамо Републику Српску, а наравно и радом дођемо до бољих времена.

Извесно је да ће наредни месеци, па чак и године, бити преломни у даљем политичком животу Републике Српске. Не треба занемарити ни све будуће конфронтације које су неминовност

овог поднебља, али нема нам другог пута. Неће увек бити лако, али то је наша, српска, судбина, и наша нова историја. Није мала ствар бити учесник стварања једне нове државе, нове историје. Дипломатска и законска политичка борба биће наша свакодневница, али ми се морамо изборити за што светлију перспективу и будућност српског народа.

Нема дилеме, поратно време собом доноси и тражи од активних политичара, али и народа у целини, одређење за ову или ону политичку борбу. Зато је неопходно на рафиниран начин дефинисати став који ће ићи у прилог заштите српских националних интереса у Републици Српској, али тако да не изазива негативно и непријатељско дејство наших политичких неистомишљеника, или што је још горе, да не изазове негативну реакцију великих западних сила, и свих оних који се крију иза некаких плаштова хуманости и бриге. Сигурно је да је ово време ризика и да је ова поратна борба, борба мишљења и налажење компромиса, знатно тежа од ратних дејстава. Међутим, с друге стране, рат доноси крвопролиће и биолошки нестанак многих људи, па то собом носи неке друге проблеме, стресове, фрустрације, страхове, па чак и омраженост. Наравно, после рата остају трауме, неизлечиви и ненадокнадиви губици, прилагођавање и све пропратне активности које углавном нису пријатне. За нас Србе, који смо из овог рата изашли као победници, у ратничком, али и у моралном смислу, најважније је да избегнемо евентуалне несреће у које нас води актуелна влада Републике Српске. Срећа је да су избори близу, па се надамо да ће овога пута победити воља народа".

О разним "миротворцима"

Међународна заједница, предвођена незајажљивим Американцима, упорно покушава српском народу да намеће нека несувисла правила и наређења. Наравно, своју гнусну и прљаву политику проводе преко својих помоћника – домаћих издајника. Што се тиче става међународне заједнице и њеног спровођења Дејтонског споразума, изгледа да је њен став доста конфузан и да често губи оријентацију и смерове у политичким одлукама и наметању некаквих непостојећих правила у Дејтонском споразуму. О свему томе Благојевић, с доста јеткости, каже:

"Највећој и бескомпромисној сили је стало само да сачува свој лични интерес. Познато је да је њен интерес у зеленој валути и црном дериватном благу. Дакле, Америка се руководи својим интересима, а на путу за остварење тих интереса нашла је се као препрека Република Српска и српски народ. Из помнутих разлога Америка не може да оствари лако договор који је већ раније постигла с појединим исламским земаљама.

У сваком случају, испречио јој се као српски народ не само у Републици Ср-

пској, већ и у Црној Гори, али и у Србији. Управо из тих разлога се Република Српска налази у тако тешкој и незавидној ситуацији. Наравно, ових дана копча се ломе преко читавог српског народа и у Србији и Црној Гори, тако да нама треба много уложеног напора како бисмо западним моћницима показали и доказали да је наша борба утемељена у заштити најелементарнијих људских права. Ако таква елементарна права могу да се поштују на неким другим странама света, зашто се не би поштовала и код нас на Балкану?! Јасно је да ће се период сатанизације Срба на Балкану једног дана завршити, али је извесно да ће мрачне силе и њихова љубав према нафтним дериватима, на штету елементарних људских, српских права, остати уписане као срамни чин неспособних политичара Америке".

На питање шта значи успостављање јединствених, а шта заједничких институција у федерацији Босне и Херцеговине, многи Срби из Републике Српске, али и из Србије, остану затечени и немају одговора. Углавном, сваком српском бићу, када треба да одговори на ово питање, кроз главу пролете слике чињених муслиманских зверства.

"Институције које сув формулисале Дејтонским, такозваним уставом Босне и Херцеговине, не могу да буду протумачене другачије, већ као заједничке институције", каже Мирко. "У стварности то би значило да су државне одлуке Босне и Херцеговине могуће само уз пристанак два ентитета. Наиме, ради се о Републици Српској и федерацији Босне и Херцеговине, представницима трију конститутивних народа: Срба, Хрвата и муслимана.

На основу одредаба Дејтонског устава Босне и Херцеговине, не постоји другачији начин за доношење легитимних одлука. Када би се радило о јединственим институцијама био би могућ непристанак неког од ентитета, па би се у том случају до законски одређеног решења дошло преко квалификоване већине.

Дакле, јединствена институција делује по другим принципима од заједничких институција.

По мом мишљењу, Босна и Херцеговина, као међународно призната држава, састоји се од два суверене ентитета. Другим речима, то је држава коју конституишу управо та два народа као заједничку државу.

Што се самог Дејтонског мировног споразума тиче, исписан је на необичан начин и не може се закључити да су његове одредбе у интересу српског, хрватског или муслиманског народа. Другим речима, Дејтонски споразум оставио је много празнина и простора који захтевају накнадна политичка тумачења. Такође, ту је више реч о политичком него о правном документу, што се из самог наслова да закључити. Додатне и накнадне интерпретације Дејтонског мировног споразума углавном

дају велике западне силе. У таквим тумачењима они прво крећу од својих интереса, што је грешка.

Политичке намере западних сила представљају јасно кршење Дејтона документима из Синтре, Бона и Луксембурга.

Тамо су унесене одредбе које мењају тврдње Дејтона и које ентитете и народе који живе на подручју бивше Босне и Херцеговине стављају у сасвим друге позиције. Те измене у одредбама Дејтонског мировног споразума представљају атак политичког хуманог и моралног насиља. У крајњем случају, представници српског народа из Републике Српске никада нису потписали одредбе из Синтре, Бона и Луксембурга".

Кршења људских права

Тако понашање међународних представника представља кршење људских права, а међународне представнике обележава као симпатизере једног одређеног ентитета.

У једном необавезном документу, као што је декларација из Синтре, мењају се одредбе устава. На основу тих промена, Република Српска конституише се као држава више народа, док се Федерација Босне и Херцеговине једноставно препушта муслиманима и Хрватима. Другим речима, Срби су представљени само фигуративно.

Такво понашање великих западних сила у најмању руку је смешно и тргишно, уколико се погледа избацивање српског народа из устава Републике Хрватске. Та чињеница довела је до геноцида и потпуног протеривања српског живља из Хрватске. Значи, велике западне силе имају различите аршине и правне норме за различите ентитете.

"Због овакве ситуације Народна скупштина Републике Српске донела је закључак да је неопходна анализа свих докумената који су усвојени након потписивања Дејтонског мировног споразума", наглашава Благојевић. "Формиране су стручне групе које ће урадити анализу, а крајњу стручну оцену даће уставно-законодавна правна комисија.

Извесно је да ћемо на наредној Скупштини говорити о томе шта је након Дејтона усвојено, а шта је против одредби Дејтонског споразума. На тај начин ћемо усвојити политичке закључке и тако ћемо обавезати државне органе да се понашају на примерен начин.

Од таквог насиља можемо се одбранити само српском слогом. Наравно, неопходан је и већи степен сагласности посланика у Народној скупштини Републике Српске око националних интереса. Око одбране тог легитимног права неопходан је наш јединствен став. Свако друго понашање изазиваће конфронтације и неспоразуме што би најавило српску пропаст. Томе би се, наравно, највише обрадовала Луциферова деца из прног вилајета.

Једну од супротности са Дејтонским мировним споразумом представљају

Такво је време у Семберији: нити је ратовао што му се ратовало, нити се бави политиком што му је до политике

и јединствене регистарске таблице. По-друге саобраћаја је искључиво у надлежности ентитета. Овај пример је ситница у односу на остале подвале великих међународних сила које су наметнуте српском народу. О тим проблемима који се односе на успостављање јединствених регистарских таблица чак и на војним возилима у Републици Српској и Федерацији Босне и Херцеговине на последњем скупштинском заседању говорио је др Никола Поплашен. Тада је др Поплашен истакао да су тај срамни пристанак дали представници власти Републике Српске. Ми као опозиција имамо веома мало утицаја на таква решења.

Како је све проблематично са садашњим властима Републике Српске и како константно нешто муљају испод жита, др Поплашен је морао неколико пута да реагује. Наиме, доктор Поплашен је тражио од Народне скупштине Републике Српске да се блокира реализација става из луксембуршке декларације која се односи на увођење мултиетничке полиције. Ми, српски радикали, проценили смо да би могли поново да будемо доведени пред свршен чин, па да предложена формулација о наводном ставу владе може да подразумева како имамо неколико хиљада полицајаца: муслимана и Хрвата у Републици Српској. Најава Елизабет Рен како је то питање малтене решено, за нас представља изненађење, али и претњу изражену у вољи посланика Народне скупштине.

Значи, за српски народ није опасност само што погрешан председник води Републику Српску, већ је много већа опасност оваква влада која мешетари и води тајне преговоре, ставља потписе на званична документа не размишљајући о последицама по српски живаљ. Оправдано незадовољство народа у Републици Српској сваким даном све више расте. Обећано сузбијање криминала од стране ове владе представља чист подсмех српском народу. Данас се у цепове појединачна и одређених интересних група сливају милиони марака, а влада не реагује”.

Имају ли Срби право на самоопредељење?

Несрећна времена кроз која су вековима пролазили Срби, изгледа да још увек нису завршена. Читава национална историја Срба могла би да се подведе под појам самоодбране. Нажалост, педесет година декадентне Брозове Југославије створила је забуну у народу, па су поједини Срби изгубили клупко своје националне историје. Најтрагичније од свега јесте сазнање да српско национално питање, за разлику од осталих савремених европских држава, није решено на уобичајен начин. Све озбиљне европске нације уоквириле су свој живот у националну државу, на тај начин су обезбедиле државне и политичке институције, које штите ту нацију на одређеној територији.

У низу покушаја, нарочито од деветнаестог века наопако, Срби још увек нису заокружили српско национално питање. Након Првог светског рата, када је Србија била један од главних победника, грешком политичког руководства направљена је јужнословенска држава. Словенци и Хрвати су такво чиђење доживели као могућност из које могу да извуку своју корист.

После Другог светског рата ружно стање претходне државне заједнице се продужило стварајући још болеснију и нездраву климу. Агонија неспојивих је експлодирала у последњих десетак година.

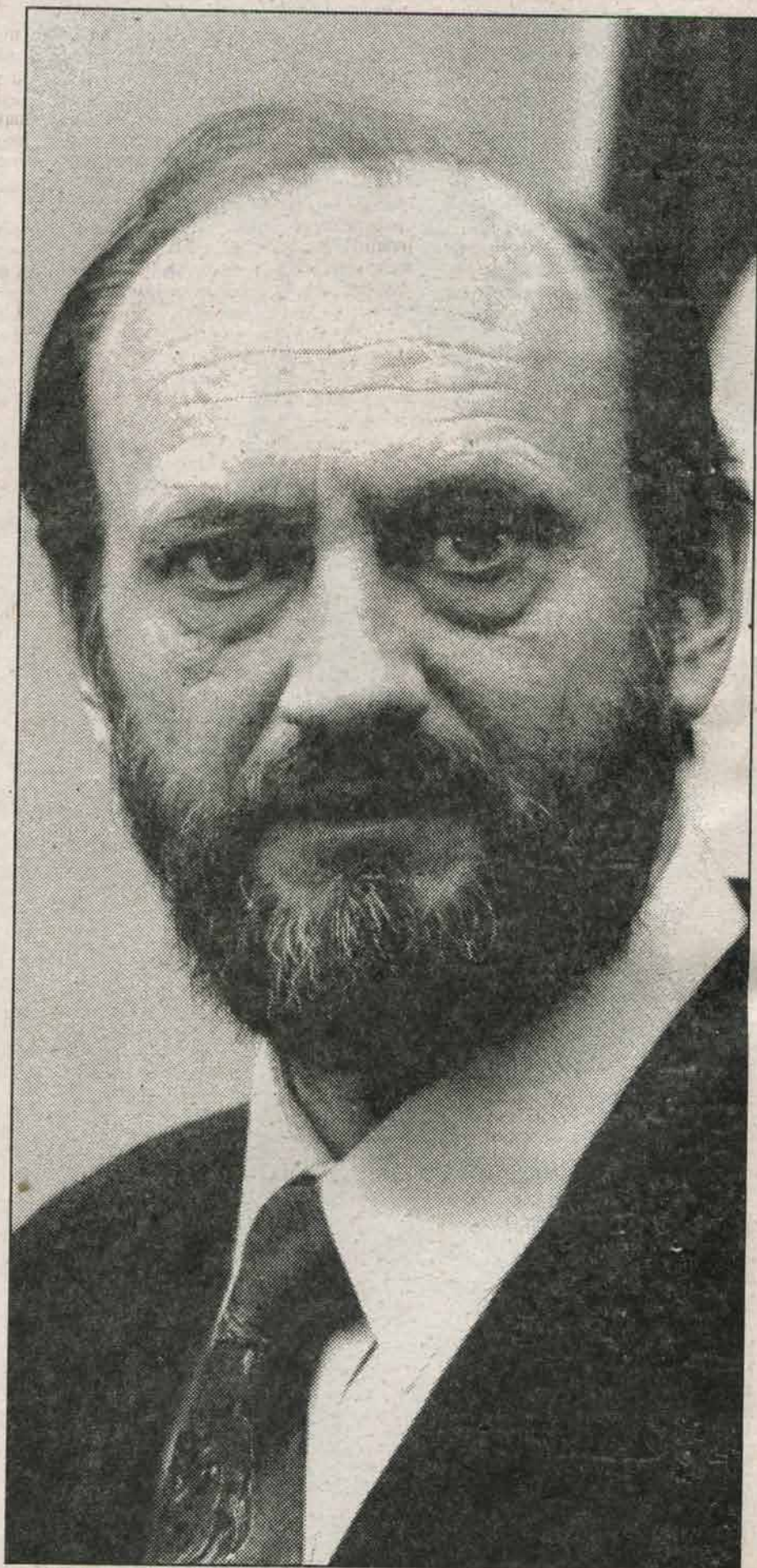
Светске снаге Србима не дозвољавају право на самоопредељење које је гарантовано свим народима, па чак и онима који су и започели рат на територији бивше Југославије. Србима се оспорава елементарно право које је дато и много млађим и много мањим, у историјском смислу, готово безначајним нацијама. Код Срба су тенденциозно форсиране разлике, па тако Срби нису направили национални програм који би био тачка концентрације главних политичких снага.

"Бојим се", каже Мирко, "да ће нас историја једног дана питати зашто ниједно државно руководство српских земаља, укључујући и Републику Српску, Црну Гору и Србију није било на нивоу историјског задатка. Наша грешка је што смо имали талас патриотског наступа који се испољио кроз војне наступе а није нашао пут ка дипломатској политици која би обезбедила остваривање жељеног циља."

Нажалост, у Републици Српској присутна је поларизација између паљанске и такозване бањалучке струје. Док год овакви проблеми трају, српско питање ће остати нерешено, јер главне политичке снаге не показују спремност за остваривање минималног националног интереса. Погрешна је поставка да би концентрација таквих српских снага носила агресију, па велике западне силе немају разлога да нас се плаше. Напротив, сигуран сам да бисмо на тај начин обезбедили услове за трајни мир. На тај начин створили бисмо перспективу и сигурну будућност будућим српским покољењима. Миран и стабилан развој је неопходан за просперитет српског ентитета.

Међутим, постоји нека српска коб, нека наша трагедија по којој се стварају вође које се касније мрзе и уништавају. Наша историја пуна је таквих трагичних примера. Наравно, таквих драматичних појава, више или мање изражених, има и код других народа. Извесно је да нама Србима то не би смело да буде утеха, заправо ми морамо да учинимо све како би такве наше историјске и трагичне судбине постале прошлост. То би постала ружна црта наше историје, коју бисмо наводили као негативни пример.

Република Српска је фактички окупирана. Одлуке углавном доноси оку-

Др Никола Поплашен: сваки нови дан показује све већу неспособност Биљане Плавшић за обављање председничке функције

патор, а оне касније добијају форму људских права. У таквим условима аргументне западне силе Србе проглашавају кооперативним и некооперативним. Деле нас на оне, по њиховом проценивању, политички подобне које треба афирмисати, и на оне друге такозване, агресивне које треба елиминисати из политичког живота. Трагично је што таква подела није само идеолошки и медијски потртана снагама међународне полиције већ је допуњена различитим устројствима, фалсификатима и као таква увек води недемократским резултатима.

Садашња влада Републике Српске приказана је као демократска и кооперативна, само зато што су тако одлучиле велике западне силе. Међутим, влада на челу са Додиком је марионетска и послушничка. Без поговора извршава окупаторска наређења и извесно је да би таква влада Републику Српску апсолутно интегрисала у несрпску целину. Као такви служили бисмо за одлагање различитих отпада.

Телевизијски програми који се емитују на територији Републике Српске препуни су лажи, а представници владе већ делују карикатурално и смешно. Да није тако трагично, смејао бих се и повремено их жалио. Међутим, последње такве поданичке и послушничке политике коју води влада Републике Српске води нас у тешко стање конфузије. Захваљујући таквом понашању изгубили смо значајне елементе суверенитета. Српска срећа у несрећи је у томе што су се Срби ипак пробудили и желе да зауставе такав след догађаја. Ропски однос према међународној заједници Срби су брзо увидели и проценили да је време за промене.

Српски радикали никада нису заговарали агресивност и надобудност. Увек смо инсистирали на доследности и истрајности. Тако сматрамо да је и у Републици Српској још увек могуће дипломатским и политичким путем остварити одређе и вредности, које иду нама Србима у прилог. У свим случајевима позивали бисмо се на међународна документа, самим тим и на дејтонски мировни споразум.

Наша снага, као и увек, била би концентрисана на јасним аргументима и убедљивим чињеницама. У циљу одбране наших интереса служили бисмо се дипломатском политиком и политичким аргументима. Наше достојанство не би било окрњено, а наша доследност била би искрено схваћена.

Српски радикали са политичким противницима никада нису разговарали на коленима. У свим политичким преговорима желимо да будемо равноправни са саговорником. Такође, сматрамо да кооперативност није падање на колена, и по сваку цену прихватање туђег мишљења. По нашем мишљењу, кооперативност је достојанствена размена предлога и идеја, инсистирање на заштити националних интереса, али без повређивања туђих интереса.

Програм Српске радикалне странке и наше политичке оријентације у класичном смислу немогуће је везати за екстремни радикализам. Ми искључиво заступамо социјалну правду и интересе најширих слојева друштва. Код српских радикала нема онтеређивања идеолошким проценама, већ се настоји да заступамо интересе најширих слојева српског народа. Наша политичка оријентација, уопште Програм Српске радикалне странке, представља ход ка просперитетној, модерној и савременој држави".

Предстојећи избори — одраз воље народа

Сасвим је извесно да се Срби налазе пред историјском одлуком коју би требало да изразе на предстојећим септембарским изборима. Нема сумње да ће Западне силе подржати своје љубимце: Додика и Биљану Плавшић. Међутим, одлука народа, по садашњим анкетама, биће у супротном правцу од жеља ОЕБСа. Политичка оријентација народа Републике Српске окренута је ка патриотском опредељењу.

Што се тиче председника Републике Српске он има и нема широка уставна овлашћења. У једној фази Републике Српске западне силе као и међународне институције заобилазиле су председника Републике Српске као да не постоји. Своје прљаве послове, уперене на што већу сатанизацију Срба, завршавали су са одабраним послушницима. Углавном су то били људи из владе, дакле, Западне силе своје послове и захтеве концентришу искључиво ка оним субјектима који су поткултиви поданички расположени и политички необразовани. Њима није важно на којим функцијама се налазе њихови послушници.

Реално гледано, председник Републике Српске има шира овлашћења него што је то уобичајено у скупштинском систему, председник на пример има мандатар који саставља и предлаже владу Народној скупштини. Такође, под одређеним условима председник има могућности да распусти Скупштину: За сваког нормалног политичара који није вазалски расположен функција председника Републике Српске представља велику одговорност и обавезу.

"Функција председника Републике Српске", каже Мирко Благојевић, "носи и страховите опасности. Човек који се налази на челу Републике у тренутку избора, никада не сме да заборави да је председник свих Срба, али и свих грађана Републике Српске. За ту функцију неопходно је да тај изабрани човек буде стабилан, образован, морална, некомпромитована, једном речју — политички зрела личност. Зато сматрам да је кандидат Српске радикалне странке за председника Републике Српске, др Никола Поплашен прави човек, у право време, на правом месту.

Сигуран сам да се код др Поплашене, као председника Републике Српске, неће дешавати лоше политичке проце-

не и грешке. Председник једне земље, у овом случају Републике Српске, не представља само једну политичку странку, већ вољу народа. Значи, на др Поплашену биће велико бреме одговорности, јер све што ради мора да буде апсолутно у интересу свих становника Републике Српске.

Председник републике мораће да има хармоничну сарадњу са нашим представницима у заједничким органима, а преваходно са председником у Председништву Босне и Херцеговине. Извесно је да ће српски радикали са својим председником радити на развијању демократских процеса, али и на јачању међународне позиције и угледа Републике Српске.

Постоје индиције да је Српска радикална странка на путу да постане једна од најјачих политичких странака Републике Српске. Дилеме више не постоје, постајемо водећа политичка партија.

Није немогуће да Српска радикална странка освоји чак и посланичку већину. Такође, убеђен сам да ћемо у Народној скупштини моћи да формирамо патриотски блок сања. Извесно је да у том патриотском блоку неће бити само Српска демократска странка, као наш коалициони партнер, већ сматрам да је могуће да нам се придруже и друге српске странке. За српски народ то би много значило, јер би се створила могућност за формирање Владе националног јединства.

Говорећи о будућим дешавањима у Народној скупштини Републике Српске, као и о евентуалним променама, морам да нагласим и следеће: не би било добро ако је влада формирана уз муслиманску подршку. Другим речима, онда би муслимани били у могућности да усмеравају нека наша законска решења, која нам, сигурно, не би одговарала, јер би била у складу са српским националним интересима.

Дакле, након избора све релевантне политичке странке у Републици Српској морале би да буду знатно еластичније и спремније за компромисе, поготово око оних питања која се односе на заштиту националних интереса Срба. Свако неоправдано дурење или евентуално политичко неслагање међу српски оријентисаним странкама, могло би нам створити нове неприлике, и изродити неке нове издајнике".

Патриотска основа за сарадњу Српске демократске странке и Српске радикалне странке

Разговор о неопходности политичке еластичности и компромиса који не повређују ничије интересе, је она кључна спона на којој српски радикали непрекидно инсистирају. Незаобилазна тема у овим предизборним данима је и питање сарадње између Српске радикалне странке и Српске демократске странке, јер је њихово коалиционо партнерство многе прекоокеанске душебрижни-

Посланичка група Српске радикалне странке у Народној Скупштини Републике Српске: једина странка с којом немамо и никада нећемо имати ниједну додирну тачку је СДА

ке забринуло и натерало да измшљају нека нова изборна правила.

"Сасвим је јасно да између Српске радикалне странке и Српске демократске странке постоје озбиљне разлике", наглашава Мирко Благојевић. "Српска демократска странка је до пре неког времена била владајућа странка којој смо ми, српски радикали, били опозиција. То значи да је Српска радикална странка од свог оснивања у Републици Српској као опозициона странка била изложена сталној режимској критики. То опет подразумева да смо ми, с друге стране, врло често, као опозициона политичка партија, имали много тога што смо замерали Српској демократској странци.

Једна од кључних замерки упућена Српској демократској странци, у неким прошлим временима, била је подложност режимској политици, која је долазила директно из Београда. Једна од наших значајнијих примедби односила се на повећани степен криминализације Републике Српске. Пре свега, наше критике су се односиле на људе из државних органа. Наравно, све наше критике и замерке намењене Српској демократској странци су знатно мање у односу на некакве заједничке подударности између наших политичких оријентација. Наиме, наши стратешки национални интереси и циљеви готово се подударају.

У току рата увек смо давали подршку Српској демократској странци, која се односила на одбрану српских националних циљева и интереса. Поддржавали смо њихову борбу за аутономију и самосталност Републике Српске! Такође, и они из Српске демократске странке као и ми, српски радикали, желели су да остваримо што чвршће везе са Србијом и Црном Гором. Значи, Српска радикална странка и Српска демократска странка имају исту и заједничку политичку платформу: заштита националних интереса Срба. Таква подударност наших стратегијских интереса и циљева је основа наше заједничке сарадње при избору кључних политичких функција у Републици Српској. Ту, пре свега, мислим на председника и потпредседника Републике Српске, али и на члана председништва Босне и Херцеговине.

Српски радикали и челни људи Српске демократске странке, пре формирања коалиције, констатовали су да би, уколико наше две странке самостално изађу на изборе, дошло до великог цепања српских гласова. Сматрали смо да то није добро за српски интерес, и тако је дошло до ове техничке коалиције. Наравно, та наша коалиција ниједног тренутка није подразумевала и јединствену кандидатску листу за посланике Народне скупштине Републике Српске. Постоји разлог за заједничког кандида-

та за члана Председништва Босне и Херцеговине, председника и потпредседника Републике Српске, али неопходна потреба је да на изборима за посланике Народне скупштине Српска радикална странка наступи самостално. У крајњем случају, након избора тачно ћемо видети колико која странка има јако упориште у бирачком телу Републике Српске. На основу тих показатеља знаћемо и колики је легитимитет странака за формирање владе и других извршних органа, као и јавних функција у Републици Српској".

Правила, правила...

Изборна правила у Републици Српској представљају необичну новост. Извесно је да нигде у свету не постоје таква изборна правила и прописи. Важно је напоменути како сасвим обичан и просечан грађанин Републике Српске многе прописе и правила предвиђена за ове изборе не разуме! Чак и сами политичари сматрају како им је у неким ситуацијама потребан читав тим стручњака, како би растумачили све елементе изборних правила. Наравно, све то изазвало је општу пометњу и панику код гласача.

"Ради се о врло компликованим изборима", сматра Мирко, "комплексним правилима и прописима, који су и нама политичарима тешко схватљи-

ва, а камоли народу. Историја ће забележити да никад ниједна земља на свету није имала овако компликоване изборе, али ваљда ћемо се изборити на најбољи могући начин.

Српска радикална странка је потписала коалицију са Српском демократском странком, али све остале алијансе, како су их назвали, нас не занимају. Овакав наш став не значи блокирање Српске демократске странке у потписивању алијанси са другим странкама и политичким блоковима. Нама би њихово евентуално потписивање алијанси само побољшало резултат, односно број гласача.

О осталим потписаним коалицијама не бих имао шта да говорим. Наиме, што се тиче коалиције "Слога" она ми је тотално несхватљива по више основа. У њој су удружени некадашњи бољшевици, данашњи вајни републиканци, а ту су и екстрени монархисти. Таква комбинација не иде баш најусклађеније, али то је њихова воља, њихов избор. Ради бољег упознавања прилика у Републици Српској, морам да нагласим како, у ствари, коалицију "Слога" чине људи и странке које су већ на власти. Очигледно је да њима "диригује" неко трећи. У оваквим условима и ситуацији није уопште тешко погодити одакле "дува ветар"... Међутим, ко је једном у вазалном положају, увек остаје у њему.

Политичке игрике у Републици Српској су променљиве, али извесно је

да нису једноставне. Једино што је од прошлих избора до ових септембарских, смањен број политичких странака које учествују на изборима. Наиме, на прошлогодишњим изборима учествовало је шездесет и пет политичких странака, а сада око двадесет и шест. Истини за вољу, део странака с прошлогодишњих избора био је неозбиљно утемељен у бирачком телу. Многе од њих нису имале ни јасну програмску, ни политичку оријентацију, тако да је било сасвим логично очекивати њихов нестанак са политичке сцене. Период озбиљности и некакве политичке смирености изгледа стиже и у наше крајеве, што значи да би на неким следећим изборима требало да буде још мање политичких странака. Наравно, то су само моје претпоставке, а време ће показати колико сам био у праву.

Дакле, јасно је да долази до профилисања политичких странака, и сматрам да је то добро. Извесно је да ће на подручју Републике Српске главне снаге бити око левог блока, значи око Социјалистичке партије Републике Српске с једне стране, а с друге стране, биће странке концентрисане око Српске радикалне странке која нагиње умереној десници. Слична ситуација је у Србији, али и Црној Гори. Не бих сада улазио у неке детаљније анализе, али то је оно што се види на први поглед".

Политичке игре – данак прошлости и садашњости

Српски радикали су честити људи којима част и поштење представљају релевантне категорије људског бивствовања. Њихов патриотизам и љубав, као и поштовање националних интереса и циљева, код политичких странака наклоњених западној политици, не налази на одобравање. Управо из тих тривијалних разлога, страха и панике, многе политичке странке разним прљавим начинима покушавају да дискредитирају политички рад Српске радикалне странке.

Наравно, у таквим игрицама и пикантеријама увек побеђује истина, односно Српска радикална странка. Сличне политичке игре које се односе, пре свега, на збуњивање бирача, а затим и на евентуална цепања Српске радикалне странке, дешавају се и у Републици Српској. Чак би се могло рећи да је полигон за испољавање тих ниских политичких страсти и озлојеђености још погоднији у Републици Српској него у Србији или Црној Гори. Јер, овде све девизне финансије долазе од стране прекоокеанских моћника, који и те како имају интереса да се што дуже задрже на овој територији.

То што ћемо ми Срби годинама морати да стењемо и отплаћујемо њихове трошкове, светске "душебрижнике", наравно, не занима много! Важно је само

Биљана Плавшић није продала само своју политичку странку и њено руководство већ и све Србе

да амерички интереси не буду ниједног тренутка угрожени, а Срби, па они ће све Велтерове патње морати да издрже.

"Сталне приче", сматра Благојевић, "које лансирају наши политички противници, о неким унутрашњим сукобима у Српској радикалној странци, представљају само одраз њиховог страха. Нама такве измишљотине не могу да нанесу штету у политичком смислу. Што се тиче наших бирача у Републици Српској, они сасвим сигурно представљају зрело и сигурно бирачко тело. Значи, упознати су са свим малверзацијама које се лансирају преко различитих људи и гласила. Све врсте тако ниских манипулација, као што је формирање неких нових странака које ће у свом називу носити именницу "радикална", нама и нашим бирачима неће нашкодити.

Наше гласачко тело зна да постоји само једна Српска радикална странка, ту дилеме више нема! С друге стране посматрано, такво понашање наших политичких неистомисљеника и противника, нама представа само доказ колико наша снага и популарност расте код српског народа. Онај ко губи има право да се љути, тако да понашање, односно манипулације наших противника, доживљавамо искључиво као њихову немощ.

Значајну улогу у разноразним лажним информацијама играју медији. У таквим "играма" је сваку меру превази-

шла Српска радио телевизија која је укључена у она политичка кретања која немају много везе са стварним животом Републике Српске. Другим речима, то значи да државна телевизија Републике Српске служи искључиво за лансирање страних интереса и манипулисање српским народом. Трагично је што државна телевизија наше земље води такву уређивачку политику коју одобрава Вестендорп, а не српски народ. Затим, не може такву телевизију да води и осмишљава њен програм један странац, то је нечувено.

Западњачки лов још не престаје

Зато је програм Српске радио телевизије врло стерилан и непопуларан. Странац о коме говорим је "супер генерални директор, супер главни уредник телевизије", а у ствари, сва његова овлашћења прелазе уставне границе. То је, у исто време, смешно и скардано.

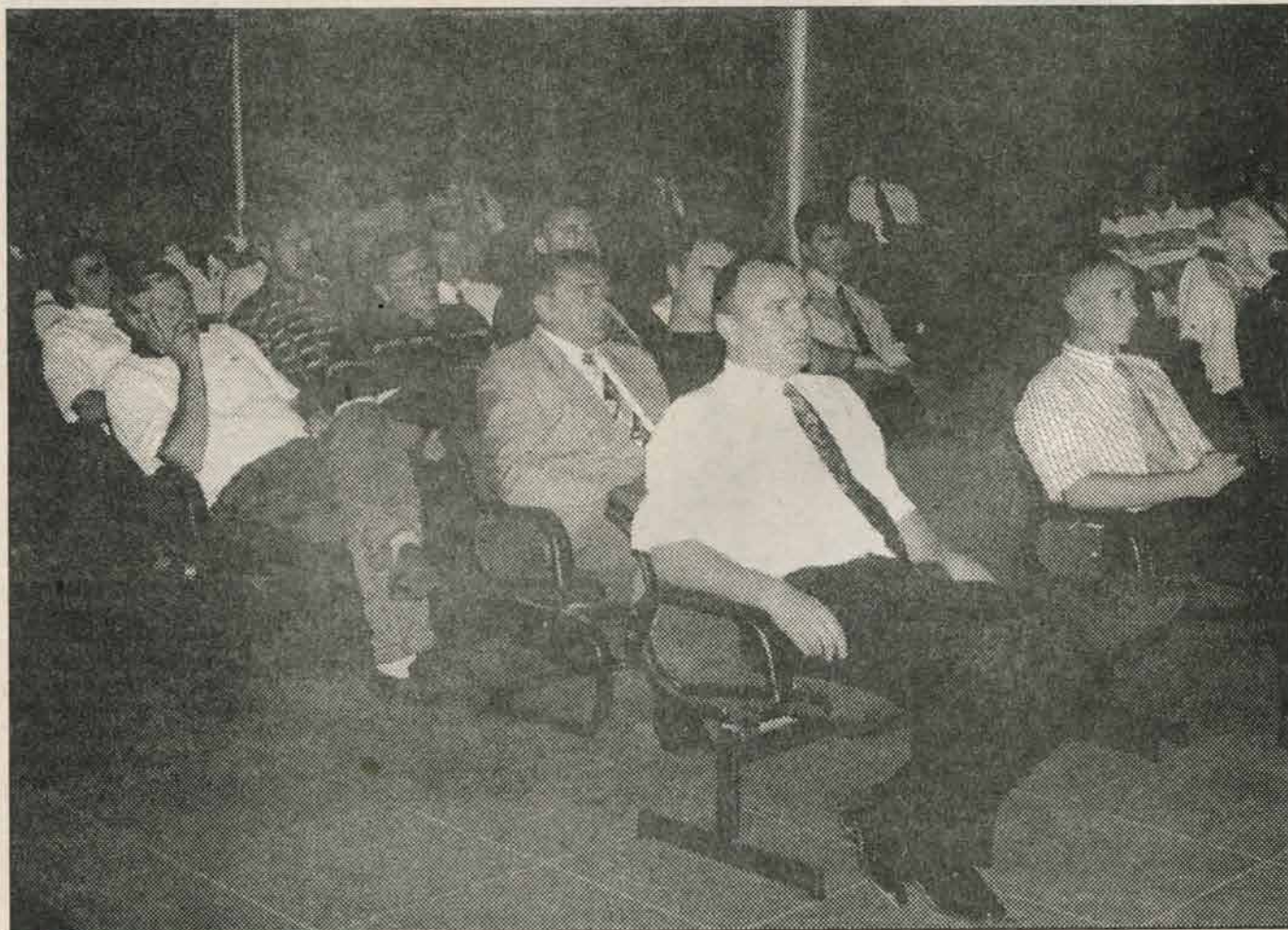
У складу с таквом програмском концепцијом јасно је да ни предизборна кампања неће бити ослобођена цензура. Сигурно је да неће бити заснована на објективном извештавању, али ми, српски радикали, већ смо навикли на такве проблеме. У борби с нелојалним и пристрасним медијима, имамо већ искуства. Зато је ту наше писано гласило "Велика Србија", преко кога саопшта-

вамо све важне ствари српском народу, нашим бирачима и симпатизерима".

О Хашком трибуналу, продуженој ризи америчке "правдољубивости" правичној кући која се бави ловом на Србе, не треба много причати. Сви већ знају шта и ко стоји иза њега. Међутим, у ситуацијама као што је ова, ваља напоменути како је Хашки трибунал институција која нема никакве везе с правом и правним деловањем! Хашки трибунал се налази у рукама западних моћника, пре свега Сједињених Америчких Држава. Наравно, ни у ком случају се не сме заборављати ни финансијска помоћ Хашком трибуналу, коју уредно шаљу поједине исламске земље. Тиме је све објашњено.

"Ако се све то има у виду", каже Благојевић, "онда је сасвим јасно зашто су само Срби на оптуженичкој клупи Хашког трибунала. Наша трагедија је што иза те прљаве институције стоји снажна војна сила, а ми очигледно не можемо да донесемо одлуку којом би поништили Хашки трибунал. Хашки трибунал очито има улогу плашитеља српског народа и њиме се, на неки начин, учвршћују позиције окупатора наше земље. Затим, он служи за стварање нових издајника српства, јер обично после таквих одмазда и хапшења, следе претње онима који су "следећи" на листи "за одстрел".

Они слабијих живаца, а празнијих цесова, попуштају и прихватају издај-

Поред свих обавеза, Мирко Благојевић стиже да буде активан и у Скупштини општине Бијељина

У већини кућа ратне успомене још увек су врло живе: памте људи, сећају се страха која су им наносила дојучерашња "браћа" муслимани

ничке улоге. Срећом, таквих је за сада мало.

Друга ствар, одавно се шпекулише са хапшењем Радована Караџића. То је једна срамна и безочна игра која нико не служи на част, а нарочито не његовим дојучерашњим сарадницима, који су продали српски интерес окупатору.

Овог тренутка, западне силе раде све што само да би разорили ауторитет Радована Караџића и његов углед који има код српског народа. Обарање Радована Караџића, за њих би симболично значило и обарање српског народа, као и његове борбе за слободу. Уколико би дошло до таквог чина, а мислим да је то немогуће, било би то још једно понижавање српског народа, и то на најнижи могући начин.

Огромна већина српског народа није за хапшење Радована Караџића, и такав чин српски народ схватио би као суђење свим Србима. Ипак, надам се да ће ма колико биле прљаве и покварене тежње западних сила, ипак имати трунку људскости и скинути се с врата српског народа".

Српски радикали долазе

Снага Српске радикалне странке одувек се огледала у снази бирачког тела и симпатизерима српских радикала. Од

формирања Српске радикалне странке до данас, др Војислав Шешељ, као и остали српски радикали, пролазили су различита режимска иживљавања и годоте. Српски радикали су све издржали, и сасвим сигурно данас представљају једну од највећих политичких странака. Данас су српски радикали у коалиционој Влади Србије. Тако формирана Влада народног јединства још увек успева да одбрани Косово од насртаја Шиптара, које свесрдно помажу Американци и остале западне силе. Такав успех и стабилност српских радикала много значи за врх Српске радикалне странке у Републици Српској.

"Док су српски радикали", сматра Мирко Благојевић, "у Влади народног јединства, Косово неће бити предато терористима, ма колико јаку помоћ имали са Запада. Косово је српска земља и ту нема дилеме.

Све махинације с Косовом одавно су започете, али нико од западних сила се није надао тако чврстој одбрани српске земље. Терористи су само инструмент у рукама западних сила, раде искључиво по америчким налозима, али Влада народног јединства, пре свега захваљујући српским радикалима, непопустљива је када је у питању заштита српске земље. Значи, циљ такве прљаве игре која стиже са Запада, јесте жеља да се доведе у питање интегритет српске државе и кроз неколико година омогући терористима да одвоје Косо-

во од Србије. То је апсолутно немогуће, јер је чак и деца јасно да одбрана Косова значи, у ствари, одбрану Београда.

Наравно, Српска радикална странка је увек, и у свакој ситуацији, наглашавала да се српски национални интереси морају заштити по сваку цену. Улазак Српске радикалне странке у Владу Републике Србије, за нас српске радикале преко Дрине много значи. Наш програм је исти, разликује се можда само у неким нијансама, али правдољубивост и поштење су главне одлике чланова и симпатизера Српске радикалне странке. Септембарски избори су близу. Ускоро ћемо сазнати каква је воља и одлука народа.

Ми српском народу у Републици Српској не обећавамо лагодан живот и пуне цепове левиза. Нудимо им поштење, рад, поштовање закона и Устава, лагани просперитет, али не богаћење и лагодан живот, стечен преко ноћи. Извесно је ако српски радикали буду победили да ће се промене у владајућем систему и те како брзо приметити. Мислим да је српски народ свестан свега што сам до сада рекао.

Моја порука гласачима из Републике Српске била би: нека гласају по савести и вољи. Нека гласају за српске радикале, јер ми им нудимо живот у поштењој држави, уз поштовање свих законских и уставних права".

АНКЕТА ГРАЂАНА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

НА ЧЕЛУ СРПСКЕ - СРПСКИ РАДИКАЛИ

У овим предизборним данима у Републици Српској нема уобичајене депресивности и апатије коју смо сусрели приликом прошлогодишњих избора. Напротив, изгледа да су се неке битне ствари промениле у корену српских тежњи и размишљања. Све у свему, несрећна српска ситуација, којом још увек господаре велике моћне силе, али и домаћи издајници који су извршитељи свих прљавих и подлих игара, које осмисли окупатор, све више обећава да су неке позитивне промене неопходне. Трагом евентуалних промена у Републици Српској, прошетали смо улицама Бијељине и Зворника

Милан Нешић, из околине Бијељине, каже да је до рата био апсолутно аполитичан. Искључиво се бави пољопривредом, али није сигуран колико још дуго може да издржи овакав начин живота.

"Знате", започиње Милан своју причу, "никада ме политика није интересовала. Имало је толико лепших ствари у животу људи од политике и рата. Када се запуцало и сваким даном све више закувавало, нисам могао да издржим, јер се у мени пробудио више српски инат него понос. Дакле, у ратном периоду бранио сам огњиште српских предака, нашу српску земљу. Нисам се бојао метака, чак ни оних случајно залуталих. Имам децу и желео сам по сваку цену да их одбраним.

Ратна времена су, хвала Богу, прошла, али зато су за нас Србе дошла нека исто тако тешка времена. Није само ствар што је Република Српска постављена на крхким темељима, већ је био проблем у људима. Људи су, ваљда због исцрпљености које рат неминовно носи, попустили и са живцима, али и са моралом. Елем, наравно да ћу изаћи на гласање и да ћу гласати за Српску радикалну странку.

Што се тиче председничког кандидата, ни ту нема дилеме. Мој избор ће бити др Никола Поплашен. Искрено, кад размислим, не знам за кога бих друго и могао да гласам, ови остали су продане душе".

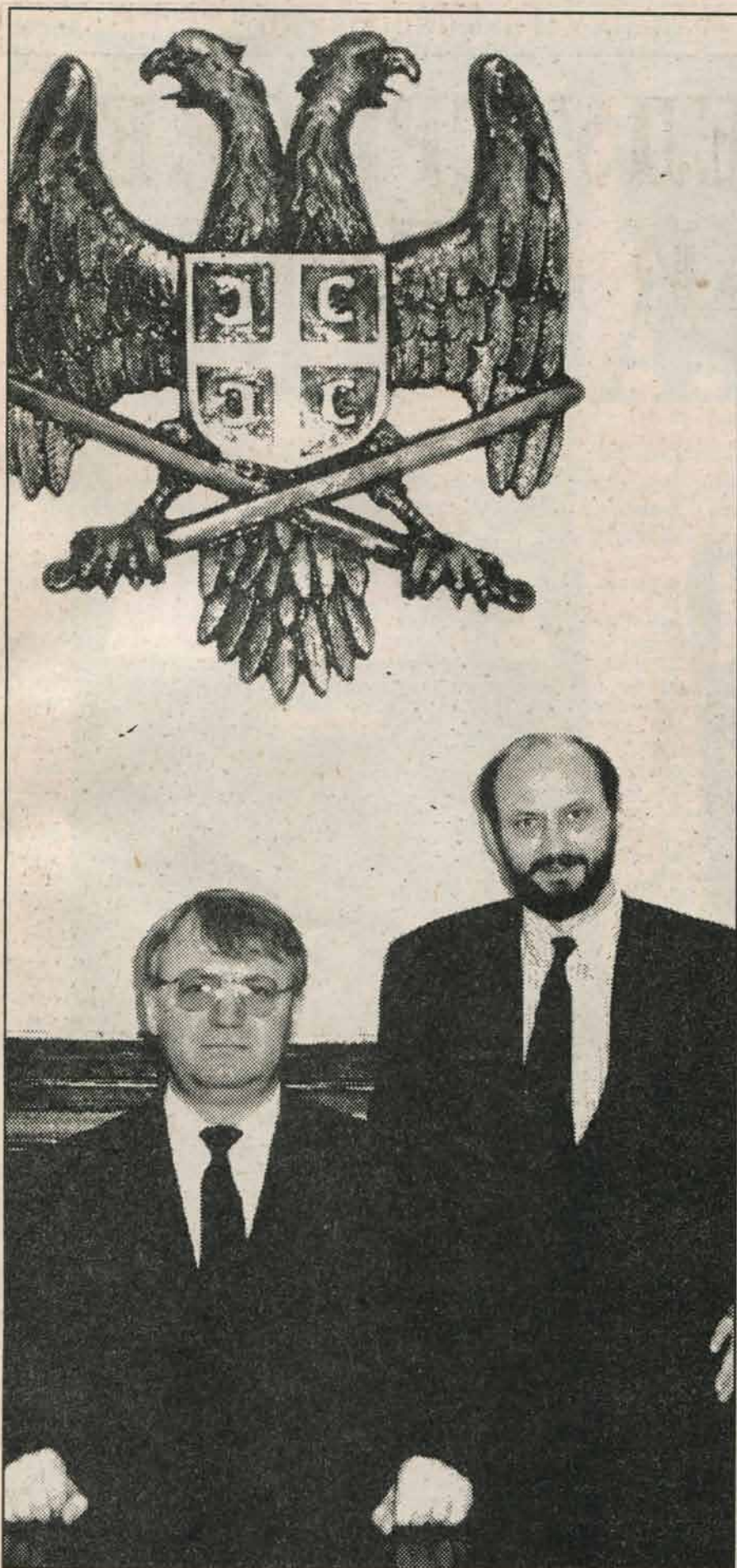
Мирјана је избеглица. Има троје женске деце, од којих само најстарија кћерка иде у основну школу. Жали се на судбину и животне неприлике у којима се нашао. Волела би да се једног дана пробуди и схвати да су све ове ружне ствари биле само сан. Каже, зна где јој је супруг сахрањен, али не може да иде до тамо. Сада ту живе муслимани.

"Немојте се љутити, не могу да вам кажем своје презиме, живот ме је и ова-

Горан Ђурђевић: "Бојим се да су ове белосветске протуве опет спремили неку превару"

Радивоје Лукић: "Мој избор је пао на Српску радикалну странку и др Николу Поплашена, зато што се надам позитивним променама"

ко већ доста осакатио, па се бојим. Не плашим се за себе, већ за ове моје три "сиротице". Није ми лако. Не радим нигде, немам кућу, немам стан. Живимо још увек код једне рођаке. Видите, немамо новца ни за аутобуску карту до Бијељине. Некада сам радила у Сарајеву. Била срећна и задовољна, а онда су балије започеле ове страхоте. У рату ми је настрадао муж. Ја сам са децом бежала, као и све остале жене. На путу сам се крила, ућуткивајући децу да не плачу. Ратне страхоте су сада иза нас, али у нашем животу се још ништа лепо није десило. Страшно бих волела, пре свега због деце, да се нешто промени у овој нашој Републици Српској.

Гласаћу за Српску радикалну странку и др Поплашена. Чини ми се да једино српски радикали не обећавају "куле и градове". Довољно је да власт буде поштена и да се заштите наши интереси, пре свега то дугујемо свим српским гробовима од 1992. године, па до данас. Ко зна, ако победе српски радикали, можда дођу нека боља времена. Чула сам да је у Земуну много боље од када владају српски радикали, мада су локалне власти много скученије него што је то на републичком нивоу. Можда ће и моја деца моћи да живе нормално.

Радивоје Лукић је из једног села поред Бијељине, не жели да каже из ког, боји се да ће га због тога што прича са новинарима "средити". На разговор, ипак, пристаје ако не постављамо опасна питања.

"Мој живот је био нормалан онолико колико је то било могуће у Брозовој Југославији. Час се имало пара и посла, а час смо били у кризи. Радио сам у великој државној фирми, а данас не радим нигде. Посла за мене нема. Не зато што сам избирљив, већ једноставно сви кажу земља је у кризи.

Ови Биљанини су, Бог зна како, објављивали како ће зауставити криминал, па ће бити пара до крова, а она ће нама бити "нова српска мајка". Мало сутра, шта су урадили за ово време? Ништа, осим што су нам утерали још већи страх у кости. Не смеш више да проговориш, јер се не зна ко све ради у обавештајној служби те бабе! Мисли ако је штите Американци да може да "преглође" ове српске кости. Не може, много је матора за то.

Гласаћу, јер то је једини начин да се макар надам неким позитивним променама. Мој избор је пао на Српску радикалну странку и др Поплашена. Од свих њих, највише верујем српским радикалима, ови остали су ми сувише слични Плавшићки. Она ми се никада није допадала. Знао сам да ће једног дана та жена да изда Караџића.

Дакле, надам се да ће ови избори бити коректни и без крађе, али видећемо. Волео бих да на чело Републике Српске најзад дође домаћин, па да нас поведе у неке боље српске дане. Верујем да су за то једино способни српски радикали. Слободно напишите да ће и цела моја породица гласати за њих. Време је

да ову земљу неко поведе у поштене промене”!

Горан Ђурђевић је, кад је започео рат, тек дошао из иностранства на распуст код баке и деке у Бијељину. Није му палало на памет да се враћа у иностранство. Довољно је што су тамо остали родитељи и сестра. После рата, остао је у Бијељини. О предстојећим изборима прича с доста резерве:

”Бојим се”, каже, ”да су ове белосветске протуве спремиле опет некакву превару. Хоће да нас силом униште, а све као за наше, српско добро. Ма, какво је њихово добро, дошли су овде да нам деле правду. Нека се врате својим кућама. Било нам је много боље без њих. Верујем да су спремни на разне малверзације како би задржали домаће издајнике на власти.

Гласаћу са Српску радикалну странку и за др Николу Поплашена. Сматрам да још једино српски радикали могу да нас извуку из овакве неоправдано тешке ситуације. У крајњем случају, то је једина странка која се у свом програму бави озбиљним стварима.

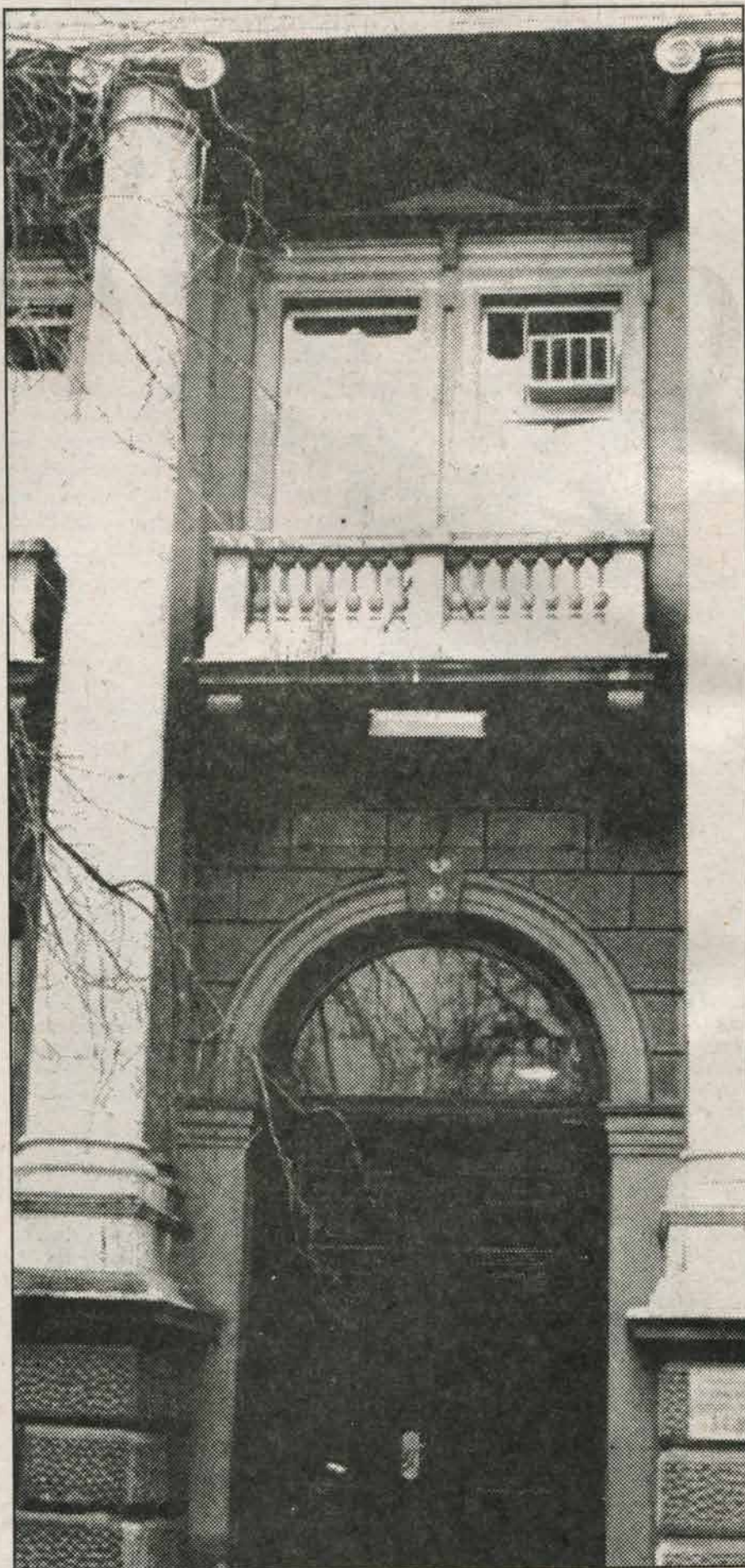
Српски радикали се баве проблемима људи, а не својих ценова. Пре извесног времена био сам у радикалској, огледној Општини Земун. Знам да др Шешел више није председник, али колико сам запазио, ништа се није променило. Све функционише под конач. Град је живнуо. Како се човек окрене, свуда се нешто гради, зида. И још нешто сам приметио, људи су насмејанији од осталих. Значи, волео бих да се и нама у Републици Српској догоди такав преокрет, па да за све нас има посла. Да се већ једном крене у приватизацију, а не распродају испод жита и у лична богаћења, већ да народ има некакве користи од тога.

Значи, мој избор је поштена и вредна власт, а њу ће нам, ако Бог да, донети Српска радикална странка”.

Малина је из Зворника. Ради у државној служби и зато не жели да каже своје презиме. Удата је и има двоје деце. Каже, најбоље године она и њен супруг су ”разменили” у рату. Међутим, тврди да су поратни дани још гори од ратних:

”Знате, док је рат беснео на овом подручју, говорила сам себи да је добро док смо сви живи и здрави. Када се рат завршио, себе тешим тиме да долазе бољи дани. Међутим, ти бољи дани никада да дођу.

Овде се појединци ненормално богате, а средњи слој се тотално изгубио. Гласаћу за оне који нуде поштenu власт и који обећавају заштиту српских националних интереса, а то је Српска радикална странка и др Никола Поплашен, као председнички кандидат. Сигурна сам, ако српски радикали победе да ће доћи до позитивних промена у Републици Српској. То онда значи да ни све жртве током рата нису биле узалудне”!

Горан Ђурђевић: ”Недавно сам био у радикалској општини Земун. Волео бих да се и нама у Републици Српској догоди такав преокрет”

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, ПОТПРЕДСЕДНИК ВЛАДЕ,
У СТУДИЈУ ТВ ВУЈИЋ-ВАЉЕВО, 27. ЈУЛА 1998. ГОДИНЕ

НЕ БОЈИМ СЕ СУДА НАРОДА

Народ има право и има разлога да по многим питањима замера власти. Чак и у најбогатијим државама света народ има много тога да замери властима а камо ли код нас сада када живимо у великој беди и сиромаштву, када се власт батрга у проблемима. Има много тога да се каже кроз критику Владе и њеног представника.

Водитељ: Поштовани гледаоци, добро вече, гледате програм уживо "Вујић Телевизија" Ваљево из студија у Ужичкој 25. Вечерас говоримо о најактуелнијим политичким темама.

Прави саговорник за овакав разговор је сигурно потпредседник Владе Републике Србије, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Добро вече и добро нам дошли.

Др Шешељ: Добро вече и боље вас нашао.

Водитељ: Господине Шешељ, по четврти пут сте у студију "Вујић телевизије" Ваљево. Први пут као потпредседник Владе Републике Србије. Предлажем да на почетку овог разговора, с обзиром да се са Ваљевцима на овакав начин нисте видели неколико месеци, кажете неколико речи о томе, како је дошло до тога, да радикали уђу у Владу Републике Србије и да на неки начин оценисте досадашњи рад Владе Републике Србије.

Др Шешељ: После септембарских парламентарних избора, Српска радикална странка је одмах изашла са иницијативом да се отпочну преговори између четири највеће парламентарне политичке партије, ради формирања концентрационе владе националног јединства. Ми смо упутили писмо руководству СПС-а, СПО-у и ЈУЛ-у. Пуних шест месеци смо на томе инсистирали, све до 24. марта.

Непрекидно смо то понављали у јавности. Ако се сећате неколико пута сам и у вашим емисијама о томе говорио. Ми заиста и данас мислимо, да би најбоља варијанта била да је формирана четворна коалициона влада. Међутим, преговори су вођени између левицарских партија и СПО-а. Ми практично у тим разговорима нисмо учествовали. Куртуазно су једном Драган Тодоровић и Стево Драгишић ишли код Милана Милутиновића. Други пут, сам

Стево Драгишић. Једном Томислав Николић и ја код Мирка Марјановића, кад је већ одређен за мандатара.

Ми смо разговарали о општим принципима, о општим политичким питањима, изложили смо свој став и све је остало на томе. С друге стране, водили су се мучни, дуготрајни, јалови преговори између левицарских партија и СПО-а - те, колико ће ко фотеља добити и амбасадорских места, кућа, вила, онога, овога, дакле, водила се чиста трговина. То је у једном тренутку пукло. Пукло је онда када је већ постигнут договор о формирању коалиционе владе, кад је трговина докрајчена, да би Драшковић сутрадан јавио телефоном да има још неке услове. То се десило на последњем разговору код Мирка Марјановића, пет или шест дана пре формирања Владе. Ја сам инсистирао на истим оним принципима, на истим оним идејама са којима смо се појавили након септембарских избора.

Направио сам одмах један уступак и рекао - да ми даље нећемо инсистирати, и да је то знак доборе воље, да по сваку цену буде председник Владе из Српске радикалне странке.

По некој логици ствари, ако смо се договорили да се изабере председник Народне скупштине из СПС-а, ниједна партија нема апсолутну већину, социјалисти имају 86 посланика, радикали 82, онда је сасвим нормално да следећа кључна, значајна функција припадне српским радикалима. Ми смо ту показали добру вољу и одједном су сви путеви споразуму били отворени. А Српски покрет обнове је непрекидно хтео у коалицију са социјалистима и ЈУЛ-ом, али није хтео са српским радикалима.

Желео је, уз то, да прети левицарским партијама ако не пристану на његове услове да ће са радикалима формирати техничку коалицију. То су опште познате чињенице, више пута изрече-

не у јавности. Ми смо одмах Драшковића демантовали и рекли - да не долази у обзир никаква техничка коалиција, него само скупштинска. Нисмо хтели да послужимо као монета за поткусување. То је била последња Драшковићева уцена и он је на тој уцени пукао. Зашто смо ми пристали да уђемо у Владу? Пре свега због Косова и Метохије.

У тренутку формирања Владе, западне силе су кренуле у акцију да нам отму Косово и Метохију. Многи то нису очекивали, а ми радикали смо непрекидно упозоравали већ годинама. После Српске Крајине, Републике Српске на ред долази Косово и Метохија. Нисмо се преварили. Друго, западне силе су вешто темпирале моменат, када да крену на Косово и Метохију. Очекивали су да неће бити успешног формирања Владе Републике Србије, да ће преговори пропасти, очекивали су да левицарске партије неће смети са радикалима, а да ће Српски покрет обнове непрекидно исцрпљивати дуготрајним преговорима, уценема, притисцима итд.

И очекивале су западне силе да ће бити одбачен савезни буџет - у том случају би се ишло на ванредне изборе за Веће грађана Савезне скупштине. У последњем моменту ми смо гласали за буџет. Схватили смо шта то значи за државу. Схватили смо каква су очекивања западних сила. Видели смо то по понашању политичких партија које следе њихову идеологију и њихову вољу.

На одсудној седници у Већу република ми смо гласали за буџет, иако смо претходно на Већу грађана, гласали против буџета. И данас као странка имамо неке суштинске примедбе на садржај буџета. Ми сматрамо да се из буџета добар део новца разбацује на финансирање ствари, које не би требало да се финансирају а да тај новац треба би-

ти усмерен у нешто што је друштвено корисније и оправданије.

Ми смо ову владу једноставно лако сачинили. Имали смо само један суштински разговор са социјалистима и то је било дан уочи планирања Владе - недељак 23. март. Мене су звали у недељу на разговор и договорено је то у три сата, а ми смо се негде до пет, можда до пола шест, већ договорили. Прво смо се договорили око Декларације о националном јединству. Ту није било тешко постићи договор. Текст Декларације је писао лично Вук Драшковић. Он је то био већ са социјалистима договорно. Све је било спремно. Ја сам прочитао ...

Подела министарских ресора

Водитељ: Зар није било довољно само то, да се нађете све четири партије у великој коалицији?

Др Шешељ: Драшковић није хтео с нама. А после могу да вам објасним зашто није хтео. Прочитао сам тај текст одлично. Лепо састављен текст, видели сте, после је и објављен, прочитано је на Скупштини, изгласан, објављен.

Водитељ: Текст Вука Драшковића?

Др Шешељ: Он је писао. Није то текст Вука Драшковића, он је ту испао техничко лице. Он је нама послужио ту као чиновник у Влади. Тако је испало. Али то је добар текст, који је усвојила Народна скупштина. То је текст Народне скупштине на предлог Владе. А, ко је учествовао, који је чиновник учествовао у писању, то се више нигде не поставља питање, је ли тако. Али овог пута је он то писао и то је и он рекао.

После се жалио чак, да смо му украли текст. Не може текст да се украде. Текст који се понуди, не може да се украде. А, што је он остао ван Владе, то је његов проблем.

Мислим да он има великих проблема у својој странци, што је тако поступно. Међутим, нека он сам свој проблем разматра. Онда смо се договорили око састава Владе. Ја сам изашао са једним припремљеним нацртом, предлогом, рекао сам - постоје три категорије министарства. У првој категорији је пет, од тих пет нама два, вама три. У другој категорији пет, вама три, нама два. Још трећа категорија - пет министарстава и четврта - осам министарстава. Тада смо се договорили - састав владе мора пропорционално одговарати, саставу Народне скупштине, на дигитрон, колики је то проценат. Испало је тако, да је Српска радикална странка имала 15 министара, Социјалистичка партија Србије 15, Југословенска левица пет и један је министар ванстраначки, то је Беко. Укупно - 36.

Водитељ: Да ли је прихваћено све што сте тражили?

Др Шешељ: Па знате, било је мало спорења али смо се договорили, принцип је до краја поштован. И кад сад погледате састав Владе, видећете да смо пропорционално заступљени и квантитативно и квалитетно. Имамо нека кљу-

Чуда у бајкама: непрекидно сам истицао да се бојим претераних очекивања и нестрпљења извесног броја људи

чна, суштинска министарства, имамо и мање привлачна министарства, али по броју такође то одговара структури Народне скупштине.

Оцена рада Владе

Водитељ: Господине Шешел, тих првих 100 дана је уобичајени период за оцену рада једне Владе. Можемо ли да дамо оцену рада досадашње Владе Републике Србије? Јер, прошло је тих 100 дана?

Др Шешел: Знате шта, не можемо баш да се хвалимо и да се бусамо у прса, како је Влада успешна на свим пољима. Влада је формирана у заиста критичном моменту. Ако се сећате у предизборној кампањи, на државној телевизији, на вашој телевизији, на неким другим те-

у запошљавање нових радника, набавку опреме, сировине итд. То је велико растерећење за привреду.

Надам се да ћемо ићи даље у том правцу. Затим, велики број роба смо скинули са система контроле цена. Које су то најзначајније робе? Скинули смо сав грађевински материјал, осим цемента. Скинули смо сву техничку робу - телевизоре, телефоне, радијаторе, бојлере итд. Зашто? Зато што је та контрола цена ушла у нашу домаћу производњу, а из увоза су људи куповали по много скупљим ценама увозну робу.

То је био начин да подстакнемо домаћу производњу, која је сигурно конкурентнија. Шта ће нама бољи бојлер од Магнохромовог, из Краљева? Имамо доста домаћих производа који задовоља-

ако је та цена 10 или 20% већа. Не осети је у периоду од 10 година. Није тако страшно. Човек једном зида кућу. Ако су цреп или цигла поскупели за неких десетак процената, или 15% то практично не значи много. Али је већа конкуренција међу произвођачима, па нека се сами сналазе. Неко је успешнији у производњи па може да конкурише јефтинијим ценама и слично. И спремамо се да скинемо са контроле цене цемента, пива, вина и детерџената. Зашто? Не може те нигде да добијете сада цемент по званичним ценама.

Покушајте, било где. Нигде га нема. Зашто? Појавила се права цементна мафија. У Србији постоје четири цементаре - у Беочину, Косјерићу, Великом Поповцу, где беше она четврта, ни-

Бавео се политиком, никада нисам злоупотребио власт и никада се нисам богатио

левизијама, непрекидно сам истицао да се бојим претераних очекивања.

Нема тог политичара, који може чаробним штацијем да реши све наше проблеме за кратко време. Био је изванредан број људи који су очекивали чуда преко ноћи од ове Владе. Чуда се дешавају само у бајкама. Нема никаквих чуда. Али ова Влада је од првог дана засукала рукаве и озбиљно се прихватила свог посла. Неки осетни помаши се осећају.

Крећемо редом. У економској сфери - најкрупнија ствар коју смо урадили је обарање стопа пореза и доприноса на плате са 124 на 98%. То је 26%. Практично, ми смо свакој фирми створили могућност, да повећа плате својим радницима за 13%, или да те паре усмере

вају неке просечне европске стандарде. Зашто онда да гушимо домаћу производњу. Онда, скинули смо са контроле цена кондикторске производе. На сваком месту видите увозне чоколаде, кексе, увозне слаткише итд, а домаћа производња се гуши. Зашто да је вештачки гушимо. Ослободили смо цене рото папира. Дакле, и ту смо довели до извесног растерећења у привреди, а то су све робе које директно не утичу на стандард становништва, и њихово евентуално, поскупљење за 20-30% не удара на стандард становништва као неки стимулатор инфлације.

Човек купује бојлер, једанпут у 8-10 година, јер је то отприлике рок трајања једног бојлера. Значи, он и не осети

је битно. Има у Малом Зворнику цементара. Добро, није битно. И, ако вам треба цемент можете да позовете било коју од ових цементара и шта ће вам се десити. Јавиће вам се нека секретарица, неки службеник и каже - немамо цемента, ниједног цака, али ако се случајно појави ви оставите број телефона па ћемо вас позвати. И ви оставите свој број телефона.

За сат-два вам се јавља неки други човек каже - чујем да се рапитујете за цемент, ја имам цемент али по тој цени. Ви сте присиљени ако вам је цемент потребан да купите по тој цени. Тако делује та цементна мафија. Ми имамо формално ограничену цену. Фабрика по тој ограниченој цени и уз губитке ис-

Срушило би се све, као кула од карата, ако бисмо изгубили Косово и Метохију

поручује цемент, а мафијашки, остварују огроман профит. А што не би сам тај профит ишао фабрици? И много лакше ћемо ми приватизовати те цементаре, ако је лободна цена цемента и међу њима постоји конкуренција. Такав нам је случај код детерџената, нешто слично.

Не можете нигде да купите детерџенте по званичној цени, од домаћих произвођача. Нигде их нема. Али зато купујете увозни детерџент три пута скупље. Зашто? Појавила се детерџентска мафија, мафија увозника детерџената и они диктирају услове на тржишту. Увоз детерџента иде кроз систем контингентата. Да би сте добили учешће у контингенту, морате имати везу у Савезној влади, савезном министарству и ко зна још где. Само привилеговане фирме добијају то учешће. Зато смо категорички против тог система контингентата и увозно-извозних дозвола. Та група која се окупи око увозног посла диктира овде цене. И каква је нама корист што имамо прописану цену осам или десет динара, за килограм домаћег детерџента, кад ви морате да платите 30 динара, килограм на слободном тржишту.

Најскупља цена је толика, око деведесет динара је цак од три килограма најскупљег увозног детерџента. А да ми дигнемо за два, три или пет динара цену домаћег детерџента, већ фабрике могу да производе. Кад народ може у продавници да купи домаћи детерџент, што би куповао тај страни, увозни, ако разлика није превелика у квалитету.

Тако вам указујем на неке мере на којима радимо и које на дугу стазу доносе резултате. Наравно, не може то све одмах да се осети. Сад, где је наша највећа мука, где су највећи проблеми? То је свера социјалног осигурања.

Муке у социјалној сфери

Ми смо затекли фонд пензијског осигурања без новца. Фонд пензијског осигурања је самостални орган пензионера, на својој скупштини, коју бирају пензионери. Како они то раде, то је њихова ствар. Тај фонд управља парама које се стекну на основу доприноса из плата, доприноса који су тачно усмерени на фонд пензијског осигурања. И они су тај новац проћердали осамдесетих година. И тог новца више нема. Супстанца је поједена. А сада треба обезбеђивати пензију за сваки месец. Да нам нису уведене ове санкције ЕУ, и да није забрањено инвестирање, ми смо били на путу да продамо цементаре, да продамо фабрику хартије, да продамо још понешто.

Имали смо заинтересоване стране купце и тај бисмо новац одмах усмеравали у електропривреду за ремонт постројења, за проширење капацитета, а на основу те вредности коју бисмо као капитал уложили у електропривреду, издали би бонове или обвезнице, како год хоћете то назовите - вредносну хартију за плаћање електричне енергије и то би смо поделили пензионерима на име заосталих пензија. Сад нам је та ва-

ријанта отпала. Сад смо на великим мукама. Ја пензионере потпуно разумем. Ја разумем што прозивају Владу, јер смо ми одговорни.

Ми смо директно одговорни да управљамо Фондом пензијског осигурања, али смо по Уставу и законима гарант исплате пензија. Значи, ако нема у Фонду пензијског осигурања, ми морамо да тражимо паре. Те паре тражимо. И нашли смо за ову прошлу исплату тек после десетак дана. Стално смо на мукама, притискају нас да штампаммо новац. Ми нећемо да штампаммо новац. Само здрав новац се обезбеђује. Имали смо већ један удар који су стране обавештајне службе лансирале, жути штампа, психолошки удар, који је довео до раста цена девиза на слободном девизном тржишту. Марка је била скочила до 7,5 динара. Кад смо народу објаснили и саопштили, то је пало.

“Обустава рада” у ковници новца

Водитељ: Штампана новца није било?

Др Шенел: Штампана новца није било. Ја вам гарантујем да није било. Ја бих то одмах рекао, направио бих страшну гужву, само кад бих чуо да се доштампава новац. Мислим да је најгора варијанта да се штампа новац и да се тако исплаћују пензије и друге државне обавезе. То не ваља. То морамо избећи. Морамо тражити здраве изворе. За про-

шлу исплату смо нашли. Здрави извори су били Фонд за развој Србије.

Водитељ: То је Фонд, где сте ви својевремено предлагали да се исплате нека социјална давања?

Др Шешел: Јесте, али ја сам предлагао, да се то одмах уради прошле године, да се уради у целини. Шта би се тада десило? Да су пензионери добили своје, да су дечији додаци исплаћени, да су сва потраживања државе била исплаћена. То су све угрожене категорије становништва, које не би тај новац мењале на црном тржишту за девизе. Пензионер кад би добио одједном две-три пензије ишао би да купи храну, да купи одећу, да плати заостале обавезе за струју, за комуналије, да купи унучадима нешто итд. Је ли тако? Огромна већина пензионера тако ради.

Тада би то подстакло куповину роба оних фабрика које најбоље сада производе. Оне би дошле до огромне количине новца и повећали би онда производњу. То би било инвестирање у производњу, а не када ви поделите фабрикама као кредите, фабрикама у друштвеној својини, од којих велики број те кредите не враћа. Ево сад ћемо, Томислав Николић и ја смо постали чланови Управног одбора Фонда за развој, сад ћемо да поставимо питање фабрикама, које не враћају кредите. То су директори гарантовали својом приватном својином.

Водитељ: Јер, ово што сте рекли - је фактички краткорочно решење. У Фонду новца, вероватно више нема.

Др Шешел: Зашто сад опет каснимо? Сад опет чекамо да буде што већа исплата у фонду. Нешто је већа него прошли пут. Да би смо мање долавали новца из Фонда за развој. Мислим да ћемо најдалье до петка, да ћемо исплатити и други део пензија. Али, овако, све један по један дан, то ради, наравно Министарство за рад и социјалну политику, борачка и социјална питања и Фонд пензијског осигурања. Дакле, што већа исплата да буде из доприноса како би што мање новца долавали из Фонда за развој.

И још једна или две исплате из Фонда за развој - и готово, ми остајемо без новца. А нема нових приватизација, сад нас притиска Европска унија због Косова, желе на све могуће начине да нас натерају да одустанемо од Косова. Али, ми морамо бранити Косово, јер питање Косова за нас је приоритет свих приоритета. Видите још један проблем са којим се сучавамо. Ми данас имамо више пензионера него запослених радника. Петнаест одсто више.

Водитељ: И вероватно пензије веће него плата.

Др Шешел: И маса пензија је за 15% већа од укупне масе плата. И то држава на овај начин не може да издржи. И сад, кажу у Министарству за рад и социјалну политику да је дошло до неког погрешног обрачунавања због Савезног завода за статистику, да су погрешно неки показатељи употребљавани, да је због тога је дошло до нове колизије. Сад је

створена велика мука какав год потез повучете некеме сте криви.

Пензије веће од плата

Водитељ: Морам да вас питам: шта може да буде трајно решење проблема пензија. Ово све што сте поменули је ипак на неки начин краткорочно решење.

Др Шешел: О томе много разговарам у Влади. Ја не могу сада да вам изнесем став Владе, јер то нисмо до краја рашчистили, морамо извршити реформу пензијског осигурања, морамо донети закон. Ја бих лично сада предложио да ових 98% - пореза и доприноса на плате иде искључиво за пензијско осигурање и здравствено осигурање, да иде искључиво у том правцу и да се одреди колико процената на једну а колико процената на другу страну.

Да то буде трајни извор и да се пензије вежу за висину плате. Јер, има ту једна ствар нелогична - да просечна пензија буде већа од просечне плате. То не може. А то указује да има један број пензионера који имају енормно високе пензије. Појављује се стара наша радикалска теза - да треба ићи на уједначавање пензија. Да они који живе само од пензије и једва састављају крај са крајем не буду оштећени, а да се срежу они који су били привилеговани.

И сада имате неке који користе разне бенефиције, летовања - не може то да опстане. Морају се све привилегије укинути, не можемо ми људе оставити без

Нема нам друге: Влада се од првог дана озбиљно прихватила свог посла

хлеба, али морамо енергично завести ред. Имамо проблема даље, кад је реч о активности Владе Републике Србије са исплатом плата чиновничком апарату, две године државним чиновницима плате се нису мењале. Седам стотина динара примају запослени са средњом стручном спремом. Чиновник највишег звања - стручног саветника, дипломирали правник, на пример, саветник у мом кабинету има месечну плату 1.500 динара. Шта то изазива? Изазива бег стручњака из Владе. Сви који било где могу да се снађу - беже, а нама остају они који не могу нигде, које нико неће, а онда ни ми немамо неке стручне користи од таквих. Тако је у целом државном чиновничком апарату. Затим, плате просветних радника две године се нису мењале, је ли тако? Мислим пуне две године.

Панић опељешо "Галенику"

Водитељ: Зна неке просветне раднике, слажу се са тим.

Др Шешел: Па јесте, ми спремамо нешто сада да септембар месец. Колико ћемо у томе успети - видећемо, да опет не дајемо нека празна обећања или нешто. Али, ми спремамо нешто да ту поправимо. Што је небрживо. Плате просветних радника су увек биле најлошије. И имамо проблема са здравством, великих проблема. Прво, и Фонд здравственог осигурања је поприлично опљачкан.

Бивши директор републичког фонда здравственог осигурања Ненад Борђевић је ухапшен, још је у затвору. Више криминалних радњи је направио. Склапао је неповољне уговоре са неким страним фирмама. Три пута је више узимао новача него што је требало, за неку компјутерску опрему, за тако нешто. Склопио је неповољан уговор са Галеником и ојачао Фонд здравственог осигурања.

Са се Галеника појављује са захтевом од 200 милиона долара. То је фиктиван захтев. Није толико лекова исплаћено. Српска радикална странка је у четвртак кренула јавно са иницијативом да се формира државна комисија и на томе ћемо у Влади инсистирати, да се испита како је уопште приватизована Галеника, јер имамо податке да Милан Панић није ниједан долар уложио. Преваром је приватизовано. Државно учешће односно друштвени капитал сведен је само на 25%.

Он је требао да уложи 70 милиона долара кад је приватизовао Галенику. Он је на неки рачун у швајцарској банци исплатио 70 милиона долара. Дошао је банковни извештај у Београд да је то легло на рачун. Кад је извршена приватизација, кад је он преузео контролу и управљање над Галеником, те паре је једноставно вратио за Америку. Веровано је те паре од неког позајмио на кратак рок. Ми то морамо да истражимо, савесно да истражимо до краја. Ту ће болесни људи због тога да страдају. Галеникиних лекова неће бити на лекарске рецепте, извесно време, не знам колико

време. Гледаћемо да то буде што краће време и ићи ћемо на рашчишћавање до краја, како би се и нека спољна потраживања пребијала кроз испоруку лекова.

Косово приоритет свих приоритета

Водитељ: Господине Шешел, предлажем пошто је разговор већ прилично одмакао, да пре ове паузе направимо увод, за питање за које сте и сами рекли да је приоритет, свих приоритета - Косово.

Др Шешел: Питање вам је било већма опширно - шта је Влада урадила за ових стотинак дана, урадила је још неких ствари. Имамо иза себе успешно урађен Закон о универзитету. Мислим да је то нешто чиме се поносимо и у припреми су многи други закони. При крају је Закон о информисању.

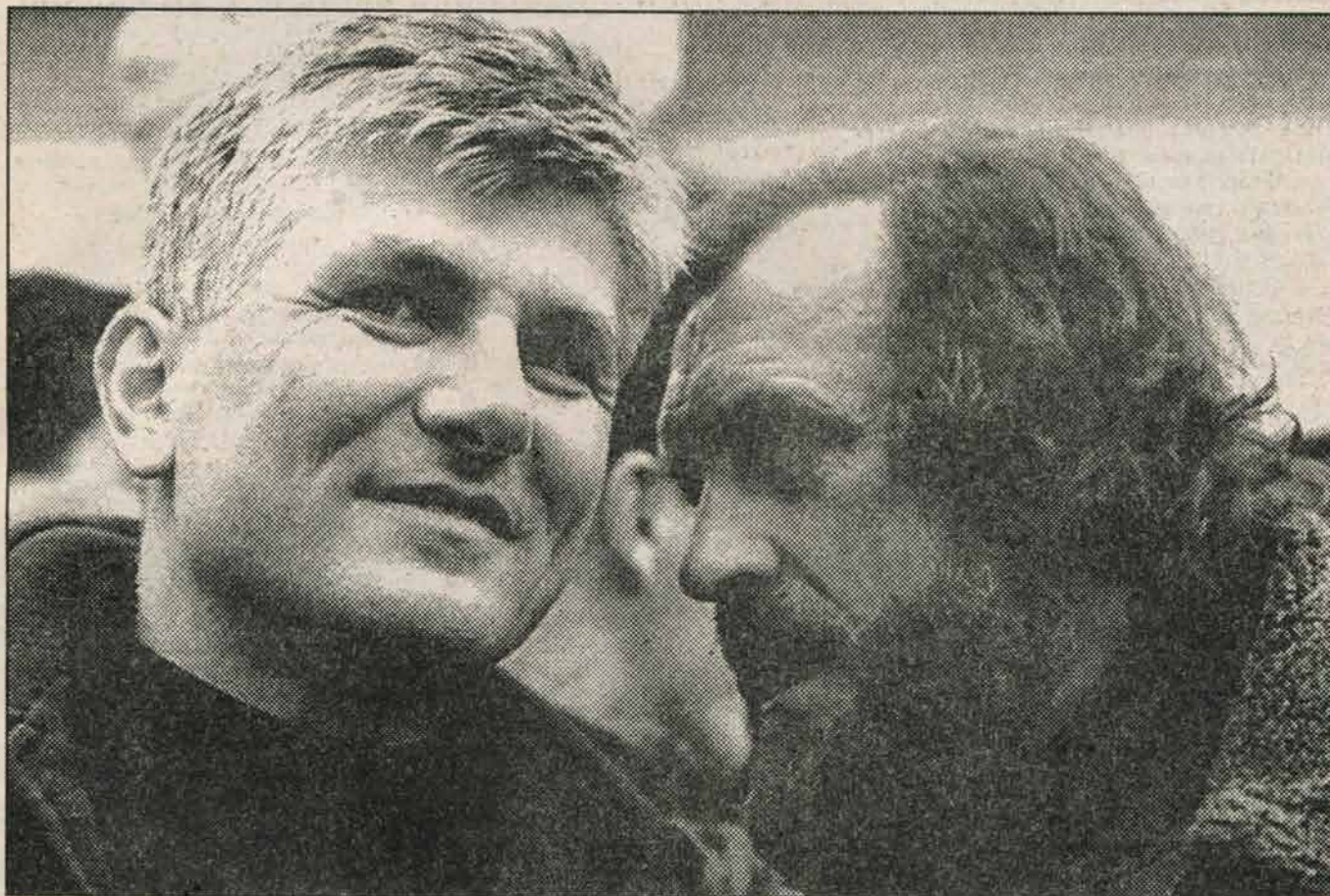
За врло кратко време ћемо обавестити јавност. Радна верзија је готова. Сада идемо на међустраначко усаглашавање са коалиционим партнерима у Влади. Затим, ради се на Закону о верским заједницама, Закону у локалној самоуправи који је практично готов, већ два месеца, само чекамо да почне дијалог са представницима албанских политичких партија, како би смо дошли до још неких идеја и усаглашавања и ишли на усвајање закона.

Водитељ: О овим питањима имаћемо прилике да говоримо више, али бих вас сада молио да кажете неколико ре-

Пракса међудржавних комуникација: доласци страних делегација и активности страних амбасада у Београду нису страна мешање у унутрашње послове Србије

Локална власт коалиције "Заједно" неупоредиво је гора од претходне, социјалистичке власти

чи о овом, кажем, приоритету свих приоритета, косовском проблему.

Др Шешел: Ставови владе да се Косово мора бранити по сваку цену - ова Влада сигурно не би надживела, евентуални губитак, неко битно попуштање по том питању. Ова влада има иза себе подршку народа. На референдуму 75% грађана Србије се изјаснило против било каквог страног мешања. Ми страном мешање нећемо дозволити. Ми ћемо Косово одбранили. У то сам убеђен. Друго, принуђени смо да тактизирамо на изванредан начин. Отворене су интервенције НАТО пакта за бомбардовање српске територије итд.

Ми вучемо потезе који спречавају бомбардовање и страну војну интервенцију, али настављамо борбу против терориста. И данас је наша полиција имала неке успешне акције, сад је дефинитивно деблокирано српско село Кијево, и то из правца Приштине, раније деблокада је извршена из правца Пећи, па је ушла нова посада полиције и достављена је храна, лекови, опрема и све што је било потребно, али опет пут је био угрожен од стране шиптарских терориста.

Овог пута акција је била толико ефикасна да је одмах после тога било могуће повести новинаре из Приштине у разгледање Кијева. Та главна комуникација пут - Приштина-Кијево-Пећ данас је потпуно под нашом контролом. Имали смо успешну акцију у Ораховцу и неколико других места на граници. Практично је граница затворена.

Шиптарски терористи тамо масовно гину, али не успевају да се пробију и наша војска плени велике количине наоружања. Ми ћемо на овоме истражати и мислим да ћемо у догледно време успети да угушимо терористе. То нам је примарни циљ. Треба да имате у виду да су то огромни трошкови. Неки су рачунали да је то око милион марака дневно. То је 365 милиона марка годишње. То је више од 2 милијарде годишње. Мислим да су трошкови већи.

Друго, материјално снабдевамо тамошње становништво - српско, муслиманско, ромско, горанско и лојалне грађане албанске националности робама из робних резерви. Снабдевање је солидно, уредно, тако да заиста чинимо много тога што је у нашој моћи, а трудимо се да неким бржим и исхитренијим потезом, опет те светске але и аждаје не навучемо на свој врат.

Оборени сви Власијеви аргументи

Водитељ: Вратићемо се, наравно, овом значајном питању, предлажем да се одморимо уз неколико пропагандних порука, а онда ћемо покушати да дамо одговоре на огроман број питања наших гледалаца.

(Нумера са пропагандним порукама)
Поново смо у студију Радио телевизије Ваљево, наш вечерашњи гост је др Војислав Шешел, потпредседник Владе Србије. Господине Шешел, почели смо да говоримо о косовском проблему као

једном, од најзначајнијих питања, актуелне политичке сцене у Србији.

Ви сте га назвали приоритетом свих приоритета. Недавно сте имали један веома занимљив и веома запажен дијалог да не кажем ТВ дуел са Аземом Власијем, бившим познатим југословенским политичарем и сада адвокатом, који заступа албанску страну на неки начин у овом дијалогу. Како сте ви доживели аргументе које је господин Власи изложио и које све време руководство албанско излаже када је у питању...

Др Шешел: Ја мислим да сам успео да оборим све аргументе са којима је наступило Власи. Можда сам био сувише благ, али то је било намерно, јер нисам желео ничим лично њега да увредим, нити да увредим Албанце као народ. Мени је био циљ да их привучем да разговарамо. Да их привучем на дијалог.

У дијалогу ми аргументима сигурно побеђујемо, а док не постоји дијалог увек се отвара могућност западним силама да притискују режим у Београду, да притискују српски народ да уцењују, да прете итд. Дакле, неопходан је тај дијалог. Ја мислим да је због тога емисија била веома корисна, поготово ако се има у виду да се БК телевизија гледа на целом подручју Косова и Метохије. Можда ће то да остави у извесном смислу атмосферу.

Дијалог је показао да албански политичари, сепаратисти не располажу неком валидном политичком и правном аргументацијом. С друге стране, намерно сам избегавао историјске теме, ина-

че неки српски политичари највише воле те теме и да уђу у гуслање - шта је коме колевка, шта је коме заклетва, шта је коме ово, шта је коме оно. То Запад не разуме. Ту наша политика пуца. Каже - Косово нам је име и презиме, и онда га људи у чуду гледају и мисле да је луд. А кад идемо правним аргументима, а из тих аргумената извлачимо политичке аргументе, онда позиција албанских сепаратиста остаје неодржива.

Кључни наш правни аргумент је да су Косово и Метохија међународно призната српска територија, на томе изводимо све остале аргументе. Друго, видели сте на чему је Азем Власи пао, на доказивању да су Албанци раније имали нека права, па су им та права одузета. Позивао се на Устав из 1974. године, а ја сам му доказао да Устав из 1974. није устав у правом смислу речи. То нисте могли никада чути из уста ниједног другог политичара, колико ја знам. То је оно, што је у овом случају однео превагу. Устав је само онај правни акт који доноси народ на демократски начин да ограничи власт.

Устав у правом смислу речи не може се назвати правни акт који доноси власт да би лакше подармила народ. У то време кад је донешен Устав из 1974. године није било слободних избора, није било демократије, није било вишепартиског система и онај ко би се случајно усудио да се томе супротстави - одлазио би у затвор. И одмах после тога се појавило у неким западним новинама, чак неки западни политичари су изјавили, Устав из 1974. године је донео један човек - то је сад штампа писала ових дана, било је на државној телевизији мислим. Ту пада албанска сепаратистичка аргументација.

Не треба се бојати америчких претњи

Водитељ: Каква је Ваша процена, у ком смеру ће се развијати даља ситуација када је реч о Косову и какав ће бити однос међународне заједнице.

Др Шешељ: Имаћемо још много проблема, на то једноставно треба рачунати. За Американце није битно само Косово, него и Рашка област и Војводина. Американцима је циљ да Србију сведу на границе београдског пашалука. А ми радикали то говоримо још од 1991. године.

Они се неће зауставити. Ни да нам узму Косово, не би се зауставили, иду даље, а без Косова, Србија не може опстати. Све би се овде расуло као кула од карата. Можда би се десио и грађански рат, ко зна шта би настало?

Водитељ: Колико су реалне претње војне интервенције.

Др Шешељ: Оне су реалне, не треба их пренебрегавати, али их се не треба ни бојати. Реална је претња - бомбардовање. Лично не верујем да би Американци послали копнене трупе да ратују против Срба. Мислим да је та могућност искључена. Имамо доста ефикасну и противваздушну одбрану и то је оно што

Војска на граници са Албанијом: ако нам треба држава, морамо да је бранимо свим средствима

служи нама као полуга за одвраћање од тих ваздушних претњи.

Ми не смо попустити и ако случајно дође до тога, ми морамо издржати. Ако попустимо, изгубили смо све. Ми Срби једноставно, треба да се упитамо: треба ли нам држава или нам не треба држава. Ако нам треба држава морамо да је бранимо свим средствима. Ако нам не треба држава, онда је све ово бесмислено, да пружамо отпор.

Знате, попустимо на свим пољима, одједном укинута блокада, укинуте санкције, долазе стране инвестиције, али Србија се свела на београдски пашалук и принудна гувернерска управа у Београду. Неки Срби живе у Америци, неки у Канади, неки у Немачкој. Грађански савез би рекао да то није лоше решење.

много крви ако убедимо НАТО пакт и Запад, да ћемо се бранити свим средствима. И постоји још једна теза на којој је инсистирао Власи - да нико у Србији није смео да брани Косово, да је полиција деморалисана, да је војска деморалисана итд. То су бесрамне измишљотине. Јесте да је наша полиција у бедном материјалном стању, да је наша војска у бедном материјалном стању, али није деморалисана. Лично сам се уверио на Косову да нису деморалисани.

И убеђен сам кад би дошло до стране војне интервенције да би смо дигли стотине хиљада људи под оружје, добровољаца. Ја лично мислим да у таквој ситуацији треба пре свега рачунати на добровољце. Када некога насилно мобилишете, па га упутите у рат, знате, боље да

ску територију, то је за нас опасно - да не би то неко искористио.

Једна граната падне на албанску територију и да каже - агресија на Албанију, па сад је брани НАТО пакт. И то је перфидна замисао великих сила и покушали су неким тезама да "докажу" да су наше три гранате пале на албанску територију. Из Албаније хиљаде и хиљаде терориста се пребацију и имамо све потребне доказе, али никоме то не смета, него ако случајно у неку шикару падну неке три наше гранате, које можда нико није ни чуо у Албанији а камоли да их је видео, а камоли се осетио угроженим. Тако да је ситуација веома деликатна.

Али, једноставно, то морамо издржати, из ове коже се не може. Ја сам лично

Заклетва Владе народног јединства: у Владу смо ушли са различитим програмима и сложили се око минимума заједничких политичких циљева

Нова Демократија или хоштанглери и криминалци око Душана Михајловића, за њих је то најбоље решење - они су за Европу, шта их је брига чија је чизма ту. Европа је, па ће његова "Јутра" да се развија, да га тапшу по раменима западни дипломати итд.

Војска и полиција нису деморалисане

Водитељ: Ви имате и контрааргументе с друге стране, да би у супротном било много крви овде.

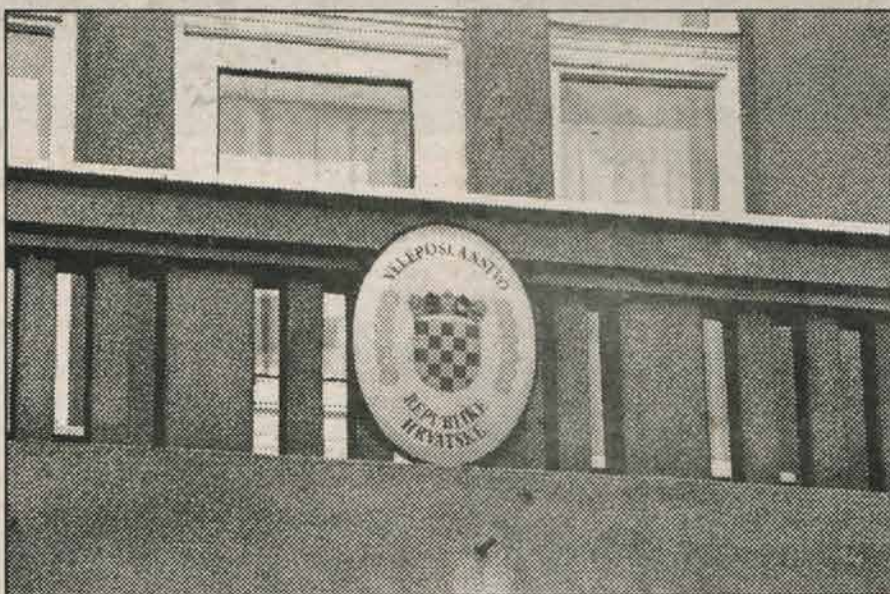
Др Шешељ: Срушило би се све као кула од карата, ако изгубимо Косово. Овде би се све рушило. Друго, неће бити

га нисте ни водили, само мукe с њим. Морате га чувати да се сам не повреди, морате га хранити и пазити на њега итд. Када имате мотивисане војнике, а ми би смо их сигурно имали и убеђен сам у то, ми би смо онда лако и једноставно, завршили ту ствар. Сад се трудимо да избегнемо страну интервенцију да избегнемо бомбардовање.

Имамо довољно ефективна полиције и имамо довољно војске. Војска брани гранични појас, он је сада проширен још за пет километара. То нам је било веома важно, јер нека средства технике која сада користимо могу да дејствују а да не дође случајно до пребачаја на албан-

убеђен и то је смисао мог бављења политиком, да је огромна већина Срба за то да се Косово брани по сваку цену, да нема попуштања. Неки су политичари мислили: ако се попусти по питању Српске Крајине оставиће нас Запад на миру, сачуваћемо целу Републику Српску и ништа се више неће дирати. То је била заблуда. Српска Крајина је била само једна фаза.

Онда су неки политичари мислили - ако се жртвује једна трећина Републике Српске и остатак Републике Српске подведе под окупацију НАТО пакта, да они неће дирати Србију и Црну Гору и да ће Косово, Рашка област и Војводина бити мирни. Није тачно.

Ни трговина ни дипломатски односи: никакви споразumi са Хрватском док држи под окупацијом Републику Српску Кајину

То је само друга фаза била. Сад иду трећа и четврта фаза упоредо: Косово и Метохија и покушај отцепљења, стално роварење по Црној Гори и хушкање на сепаратизам.

Већ се припрема Рашка област, Угљанин већ почиње да заоштрава ситуацију око Новог Пазара, а у Војводини се појављују сада маргинални сепаратисти попут Чанка, Драгана Веселинова и слични, и Јожеф Каса на челу Савеза војвођанских Мађара такође показује вољу и жељу да крене сепаратистичким путем. Ништа од тога неће бити, ако сачувамо Косово у саставу Србије. Неће се отцепити Црна Гора, ни Војводина ни Рашка област. Ако не сачувамо Косово, ово пада ко кула од карата.

Водитељ: Господине Шешељ, на добар део питања наших гледалаца, ви сте кроз досадашње излагање одговорили, али ипак, на крају емисије да се осврнемо и на нека конкретна питања. Наш суграђанин Петровић пита: народ је све сиромашнији, беднији и јаднији, а врхушка је све богатија и богатија. Хоћете ли сићи међу народ да видите шта се дешава и пустити да и он мало живне?

Српски радикали не злоупотребљавају власт

Др Шешељ: Непрекидно сам међу народом и живим животом народа. Никада нисам злоупотребио власт и никад се нисам богатио бавећи се политиком. И моја плата је повисока за наше српске услове. Моја плата је 5.000 динара, а примам плату само савезног посланика. У Влади Србије ни динара не узимам, нити сам узимао у земунској општини, нити на било ком другом месту. Ми радикали смо дали пример кад смо ушли у Владу Србије, поднели смо оставке на неке друге истакнуте функције, рецимо у земунској општини и на неким другим местима.

Од те плате ја издржавам вишечлану породицу. Али осећам ову кризу и увек размишљам како је ономе, ко има 600 динара или 1.000 динара нд. И живим са народом. Нико од нас још ниједан стан није добио. Ми имамо два - три стамбена проблема, ургентна, која ћемо морати да решимо, али под принципом, нема куповине нових станова у Влади Србије. Ми не дамо да се купи нови стан. Никоме од нас није пало напамет да се седи на Дедиње, Кошутњак, Сењак. Тамо где су Душан Михајловић, Вук Драшковић, тамо где су се настанили они који су се више-мање огревали од власти.

Ми смо остали онакви какви смо били, и тим примером делујемо на друге, а тако не бити и убудуће. Знате, не знам унапред, да ли ћемо ми успети у овоме што радимо, да ли ћемо решити економске и социјалне проблеме. Али кад једног дана одемо са ових места, пре или касније, једног дана ћемо отићи, сигурно за нас нико неће моћи да каже да смо криминалци, лопови, да смо нешто стрпали у своје џепове, да смо се обо-

гатили о народној грбачи, о народној беди, сиромаштву итд.

Виле на лицитацијама

Водитељ: Сутрађанин Милијан пита - ако продајете виле, ако још увек продајете виле са Дедиња, ја бих купио једну?

Др Шешељ: Мислим да је дирекција Владе Републике Србије за имовину расписала јавну лицитацију за двадесетак вила у центру Београда. Продајемо виле. Не знам конкретно које су то, али ако је наш гледалац заиста купац или ако има пара, може да купи.

Водитељ: Сигурно цифра није мала, то су атрактивни објекти, претпостављам?

Др Шешељ: Док смо ми у Влади, неће бити додељивања вила никоме, а ове расположиве ће се продавати и новац ће се усмеравати на друге ствари. Ја на Дедињу никад нећу живети.

Водитељ: Тома из Ваљева пита - да ли се припрема истискивање радикала из тзв. владе националног спаса - или ако пак, сами из ње изађете, мислите ли да сте осигурали алтернативну политичку подршку или се сами можете домоћи власти?

Др Шешељ: Не може бити никакво истискивање радикала. Нисмо се ми ни јагмили да уђемо у Владу. Што се тиче нас појединачно и странке као такве, кад би изашли из Владе то би било ху, одахнули смо. Толики је терет на леђима.

Влада са радикалима - Влада одбране Косова

Водитељ: Много Вам је било лакше док сте били у опозицији?

Др Шешељ: Јесте, док сте у опозицији критикујете, напалате, немате одговорности. Прву одговорност коју смо имали, имали смо у земунској општини, па смо успели. Да ли ћемо успети у Влади, видеће се. Има нешто чега су свесни наши коалициони партнери у Влади народног јединства, били су пред дилемом - Влада са радикалима, или Влада са СПО-м.

Да су социјалисти формирали Владу са СПО-ом, сви би у Србији и српском народу у целини рекли: оде Косово. То је влада капитулације. Кад је формирана Влада са радикалима сви су рекли - ово је Влада одбране Косова, и наши највећи политички противници, и наши непријатељи, свесни су тога. То је била ствар опредељења и левичарских партија.

Друго, ми јесмо извесна опасност за левичарске партије, као што су и оне опасност за нас. Али, ми доста успешно сарађујемо. Знате, некада има неких трзавица, неких проблема, али све то успешно превазилазимо разговорима, аргументима, стрпљењем и тд. Али, ова Влада тренутно нема алтернативе. Можда ће имати у будућности, после неких нових избора, али данас нема алтернативе. Кома би, нормалном, данас пало

на памет да састави владу са Српским покретом обнове.

Шта би се десило? Као и власт у Београду, Нишу, Крагујевцу, Чачку, Панчеву, Зренанину, Новом Саду. Имају искуство пред собом и видимо шта се тамо десило. Локална власт коалиције "Заједно" била је неупоредиво гора од претходне социјалистичке власти, то је сваком грађанину Србије јасно и познато.

Друго, мислим да на следећим изборима Српски покрет обнове нема шта да тражи, та странка ће једноставно нестати, биће уништена. Значи, нема алтернативе тренутно. Све ове друге странке су мање значајне. Сада, може

Водитељ: Зар немамо ми сада страног мешања?

Др Шешељ: Немамо ми страног мешања, где га видите?

Водитељ: Видимо ове различите делегације свакодневно долазе.

Др Шешељ: Долазе делегације, делегације су долазиле и раније. Није долазак страних делегација страног мешања. Нису амбасаде у Београду страног мешања. То је нормална пракса међудржавне комуникације, а страног мешања је када неко институционално почне учествовати у решавању унутрашњих проблема. Решимо, ми хоћемо дијалог са Албанцима а дође Американци и седне за тај сто и он председава том састанку.

Вила Вука Драшковића: ником од српских радикала није пало на памет да се сели на Дедињу, Кошутњак, Сенак, тамо где су се настанили они који су се огревали од власти

да се десе и промене. Ми против својих принципа никада нећемо ићи, поготово када је у питању Косово - ако се нешто деси, ми одосмо из Владе. Нисмо ми сидро тамо башили.

Доласци делегација нису страног мешања

Водитељ: Шта то може да се деси? Шта би требало да се деси да ви напустите Владу?

Др Шешељ: Да се одустане од референдумског "не" страног мешања.

То је покушао амерички амбасадор у Скопљу, господин Хил, да уради на овој првој, до сада јединој сесији делегације Владе Србије и албанских политичких представника. Наши чланови делегације су били категорични. Најжешћи је био Томислав Николић. Рекао је да то не долази у обзир. Амбасадор је седео у некој просторији, неки чланови Владине делегације су отишли да се са њим поздраве и рукују, али није могао да буде у просторији где су се разговори одржавали. Мала, морам да вам кажем да сам ја за то да се

разговори воде пред телевизијским камерама - зашто да не?

Ми не затварамо дијалог зато што имамо шта да кријемо, ми немамо шта да кријемо. О свему можемо да разговарамо. Али, не може нико споља да буде учесник у том разговору, институционални учесник. Он се претвара у арбитра. Посредовање у међународном јавном праву је једна врста арбитраже. Када прихватите посредника, прихватаете да је његова реч последња. Ако не можете да се договорите са оним са ким преговарате, онда он пресуђује.

То је оно што је опасно. И он извештава као Гонзалес, који за један дан пролетео кроз Србију и зна све шта се дешава у Србији. Не можемо тако, није то баш тако једноставно. Он је дошао у

безбедности Уједињених нација да се то наметне, па резолуција Савета Европе, Скупштине ОЕБС-а, Европске уније. Све међународне организације аутоматски покрећу свој механизам притиска и уцена.

Шиптарима персонална аутономија

Водитељ: Јер су убеђени да се без њиховог посредовања питање не може решити. Очигледно су у то убеђени.

Др Шешељ: Ми то не смемо прихватити. Даље, не долази у обзир да се Косово издваја из састава Србије. Не долази у обзир промена садашњег Устава Србије на горе. Максимална аутономија за покрајине је оно што сада пише

ску власт над српским народом - то не долази у обзир.

Српски покрет обмане

Водитељ: Господине Шешељ, бојим се да ће се наши пензионери јако наљутити, јер имамо пуно питања од стране пензионера. Ево, једна група из једне кафане у Ваљевоу каже - преко 400.000 пензионера вам је дало глас, зашто сте се окомили на њих и изјавили да им не би дали пензије? Истовремено, Душан из Ваљева пита - шта је са предизборним обећањима о уредним пензијама и дејчим додацима и о идеји о продаји вила на Дедињу и враћања државног дуга, о чему сте већ говорили?

Др Шешељ: Ја сам у предизборној

Увек исти Запад: због политике великих сила, Срби су сто година дуже остали у турском ропству

напред са спремљеним извештајем, захтевима, налазима и слично. Е, сад неког новог Гонзалеса, док је ове Владе, неће бити овде, а све стране дипломате могу да долазе и да разговарају, ко жели са њима да разговара, може до миле воље. Знате, разговор вас не обавезује, а чим нешто потпишете или чим институционално некога укључите, не можете га онда избацити.

Не можете ви почети дијалог са албанским политичким представницима уз западне посреднике, па се у једном тренутку наљутите на те посреднике, па им кажете, сада идите. Они остају, можете ви да одете. У том случају посредници би са Албанцима нашли решење. Иде једна резолуција Савета

у Уставу. Да је мене неко питао, тога не би ни било у Уставу 1990. године.

Водитељ: Не би било ни покрајина.
Др Шешељ: Не би било. Али, шта је ту је, ја не могу из ове коже да искачем. Али, да неко сада мења Устав, не долази у обзир.

Водитељ: Може, али без вас.
Др Шешељ: И ја сам то рекао и Власију у оној емисији. Ви можете да добијете персоналну аутономију, културну аутономију. То желите, изволите. Шта то? За нас је то мања брига, мање обавезе. Нека они сами уплаћују за своје пензијске фондове, за своје здравствено осигурање, за своје школовање, шта нас брига, али да нам одвајају територију или да успостављају албан-

кампањи излагао пројекат исплате пензија и дејчим додатака. Тај пројекат је и даље на снази као политика Српске радикалне странке.

Имамо сагласност и партнера у Влади да та питања решавамо, а сада тражимо солуцију. Друго, треба да имате у виду да је оваква Влада, ствар сталних компромиса коалиционог партнера Ми смо у Владу ушли са различитим програмима и сложили се око минимума заједничких политичких циљева. Даље, мислим да људи не би требали да слушају и да придају пажњу саопштењима Српског покрета обмане. Нисмо ми случајно пре више година Српски покрет обмане назвали "Српски покрет обмане". Стално лажу. Ево, сада изменила-

Политичар од кога треба учити: Никола Пашић је био осуђиван, затваран, прогањан, али увек оријентисан ка реализацији националних интереса и циљева

ју да издајемо сваког месеца 10 милиона марака за штампање.

Знате каква је разлика и по том питању између Српске радикалне странке и Српског покрета обнове - ми имамо 200 хиљада чланова, то се можете уверити. Имамо прецизно евиденцију, све приступнице, све у страначкој централи.

Наша чланарина годишња је 5 динара, значи само на основу чланарине, без спонзора, без добровољних прилога итд, ми имамо милион динара. За разлику од Српског покрета обнове, где председник Странке и камарила око њега краду страначке паре, у Српској радикалној странци се ни један динар не украде. Све што Странка стекне иде искључиво у пропаганду, ни у шта друго. Који су други страначки трошкови?

Која је то наша пропаганда - наше новине. Шта још - ништа више. С времена на време појави се по неки спонзор, као што су фирме са којима смо успешно пословали у Земуну, као што је фирма "Вујић" из Ваљева појавили су се више пута као спонзори наших новина било "Велике Србије" или "Земунских новина". Све је то ишло преко жиро рачуна.

Ту ништа друго није било. Објављиване су и рекламе тих фирми кад су нам велики тиражи новина, то је значајно, јер наше новине за разлику од других, немају ремитенду. "Велика Србија" издаће у 100 хиљада примерака, пошто се дели бесплатно све се подели, а то је најбољи облик штампање рекламе. Каква је вама корист, што објавите у неким другим новинама рекламу, кад је ремитенда више од 50%. Је ли тако?

Даница као Бокасова жена

Значи, само једно рационално понашање и једно рационално пословање и за сваки динар се зна где иде. Али, видите још једну ствар. Вук Драшковић није таква саопштења. Његова жена за гардеробу једнога дана потроши више новца него што је моја жена за читав досадашњи живот платила гардеробу.

Погледајте, моја жена се снабдева у домаћим продавницама а његова из Француске и то све најскупље. Знате, ни супруга Жан Бадела Бокасе, императора централне Африке, није се богатије облачила. Како живе лужкузно. То треба да имате у виду. Нико не живи скромније од српских радикала. Не мислимо ми да се треба сиромаштвом поносити, али у условима када је цео народ сиромашан, ми делимо судбину тог народа и не размењемо се ничим. А оно што стекнемо? Видите колико је Српски покрет обнове имао својевремено спонзора 1990, 1991. и 1992. године, све је то отишло у приватне џепове и ништа од тога није остало, а ми сваки динар до кога дођемо улажемо у страначку пропаганду и народу делимо бесплатно.

Мислим да у нашим новинама народ може да нађе нешто паметно да прочи-

та, нешто интересно нешто што ће га занимати. А, где је друго, где је луксузирање? Ко од нас иде да летује у иностранство? Нико из руководства Српске радикалне странке не иде да летује у иностранство. Овог лета не идем уопште на летовање. Ја нисам од 1994. године ишао на летовање.

Понекад одем викендом у Шабац на базен. Погледајте шта други рале? Из тога се извлаче неки закључци. Ја знам да је пензионерима тешко и да им је најтеже. Друго, оперише се са још неким измишљотинама, као, рекао сам пензионерима ово или оно. Све су то измишљотине, све.

Био је неки хошпаплер Милан Ђурић са једном групом, коју сам примио као нормалне људе, мислио сам да су то нормални људи, независни синдикат пензионера и са њима сам озбиљно разговарао. Али, они после тога дају изјаве и тврде да сам рекао нешто што нисам. Ми смо у "Великој Србији" онда објавили комплетан стенограм тих разговора.

Ја никога службено не примам у Влади Србије без вођења службеног стенограма. Имам искуство одраније. Кажу да сам рекао - оно што сам обећавао, то сам обећавао када сам био у опозицији, а сада више нема ништа од тога. Чиста измишљотина. Друго, разне ствари опет, приписују нама, што су рекли неки други. Све су то глупости. Али, озбиљни људи, никада неће поверовати, у том сам сигуран.

Преиспитати приватизацију "Галенике"

Водитељ: Стигло је јако много питања, сво два, која су везана за проблематику здравства. Рале из Ваљева пита - какве су и какве ће тек последице бити по Србију због престанка производње пеницилина и може ли се десити да Панић престане са производњом и осталих лекова или пак прода Галенику свом зету Арапину? Какво је Ваше мишљење о господину и колико је он реална опасност по Србију.

Др Шешељ: Ја мислим да би његов зет Арапин био бољи директор Галенике него Милан Панић, на крају крајева. Друго, Милан Панић је већ одавно престао са производњом пеницилина и само поједине врсте производи. Можда смо и у једној од ваших претходних емисија о томе говорили како нас је практично оставио без пеницилина. То је страшно.

Рецепт за лечење тржишта лекова

Треће, његови лекови су дупло скупљи од увозних лекова. Четврто, оборно је квалитет лекова. Ми морамо темељито преиспитати пословање и приватизацију Галенике и то брзо. Ми ћемо инсистирати да Влада Србије, колико ове недеље покрене то питање, неке мере предузме.

Шиптарима само персонална аутономија: не долази у обзир промена садашњег Устава Србије

Водитељ: Још једно питање је везано за ову проблематику. Милан Марјановић пита - докле ће се манипулисати са лековима из друштвених апотека, они немају лекове, а у приватним их је у изобиљу али се плаћају, тако да сиромашни пензионери не могу себи да их приуште?

Др Шешел: Мораћемо под хитно реформисати и сферу здравственог осигурања. Ми ту, радикали имамо стару идеју за коју ћемо покушати да анимирамо и наше коалиционе партнере. То је да се строго прецизира за које су болести лекови бесплатни, а за које нису. Ту је највећи проблем код антибиотика, јер је претерано велика потрошња. Људи за најбезначајније ствари прибегавају антибиотикима. Неко добије

лама изазивају много више негативних нусефеката него они који се примењују интрамускуларно или интравенозно. Мислим да би то био један начин. Највише пара одлази на антибиотике. Људи се просто "кљукају" антибиотикима.

Мало, мало па сами себи препишују антибиотике, па узимају те лекарске рецепте, јер овај познаје овог лекара, онај оног лекара, то је уобичајена пракса. Фонд здравственог осигурања то не може да издржи.

Када су најтеже болести у питању, тада треба да буду бесплатни лекови, разне врсте рака, срчаних обољења, крвних судова и свега што улази у ту сферу, дијабетичари. Значи, за све те најтеже болести лекови би могли да буду

ли 9. маја а он је био за август 1997. године.

Др Шешел: Знате шта, социјална помоћ није плата, она је социјална помоћ у правом смислу речи. Социјална помоћ се издваја из државног буџета у оној мери у којој то може буџет да поднесе. Ја мислим да има још неких могућности за уштеде у државном буџету, како би се социјална давања повећала. Инсистирали смо да престану да се купују станове, да се престану куповати станове за владу, да се престану куповати аутомобили. Ниједан аутомобил није купљен од када је ова Влада формирана, категорични смо у томе.

Одбор за привреду и финансије, који сам председник, поднео је захтев да му се достави комплетна евиденција и ста-

Док је ове Владе, Косово и Метохију неће задесити судбина Републике Српске Крајине

кијавицу и одмах узима антибиотике. Ништа не помажу антибиотикима.

Имамо ту једну идеју која би била паметна. Када је реч о антибиотикима, инјекције да буду бесплатне за све а ампуле да се плаћају. Ко је заиста болестан, тај иде да прими инјекцију, а ко је навикао да се "кљука", тај нека плати. Не знам који други начин да применимо? Ја мислим да је овај најбољи. Ко се прибојава инјекције не иде баш без потребе да прима ту инјекцију. Нико од нас није драго да прими инјекцију ако баш није неопходно.

Друго, ефикаснији су антибиотик који се примењују интрамускуларно и интравенозно него оно који се примењују у ампулама. Ови који се пију у ампу-

потпуно бесплатни. Ту би спадала и разна психијатријска обољења, осим неких врста лекова који се злоупотребљавају и које користе наркомани. За њих би требало да буду високе цене, како би се одбијали наркомани од коришћења, бар одбијали од легалног коришћења.

Уштедама из буџета до веће помоћи

Водитељ: Следеће питање поставља наша суграђанка Марија - да ли знате да смо ми који живимо од социјалне помоћи осуђени на умирање од глади? Последњи чек од 137 динара смо прими-

нова и аутомобила, како више ту не би било никаквих нових набавки. Ја знам да је та социјална помоћ бедна, ситна, али када погледате какве су пензије, када погледате какве су плате, колико је незапослених, када погледате колики су дечји додаци, онда је то ту негде. Све је лоше, све је мало, све је ситно, све то незадовољава неке основне животне потребе и мора у пакет аранжману да се решава.

ТВ такса 1% од плате

Водитељ: Зорица Јовановић Вас пита - кад ће се укинути такса на РТС, коју и онако нико не гледа?

Др Шешел: Та такса се неће укинути, али имамо идеју да се иде на смањивање. У овом пројекту закона о информисању, који је сада готов, предвиђено је смањивање те таксе и неће се везивати за цену киловата, али такса остаје.

Мислимо да би, отприлике, требало да буде 1% у односу на просечну плату. Ако је та просечна плата хиљаду динара, значи да буде 10 динара, а ако је хиљаду петсто да буде 15 динара, отприлике смањивања на износ од 15 динара би био значајан. Сада је то око 25 динара.

Проблеми здравства

Водитељ: Имамо следеће питање које поставља наша суграђанка Радојка

ксе закључи да је потребан специјалиста, остали прегледи треба да буду бесплатни. Рекао сам да имамо неке идеје, али још нисмо стигли да те идеје реализујемо, ако треба да се договарамо.

Али у принципу мислим да би само требало да се плаћа преглед код лекара опште праксе. Чим се иде код специјалисте, преглед не треба да се плаћа. Мислимо да операције и хируршки захвати треба да буду бесплатни.

Када је реч о лековима, потребно је да се стриктно пропише који се лекови плаћају а који се не плаћају и да то углавном буду таблете лекови који се плаћају, поготово ампуле, када је реч о антибиотикима. Значи, шта би био циљ - када се наплаћује преглед код лекара опште праксе људи се дестимулишу

Водитељ: Мирослав Вас пита - како Влада мисли да заштити аграр и пољопривреду од мешетара који откупљу малину по 10 динара а не како је Владина загарантована цена?

Др Шешел: Која је загарантована цена?

Водитељ: Ја не знам, али ево човек је поставио питање.

Др Шешел: Колико знам, загарантована цена је 7 динара за малине. Видите, зашто ми не би дозволили мешетарење? То је оно у чему се ми не слажемо са коалиционим партнером. Загарантована цена је најнижа цена. Значи, држава гарантује сељаку да неће морати да прода испод 7 динара, а ако он нађе купца који ће да плати 50 динара, зашто да му не прода? Ми смо морали још овог пута

Непостајање дијалога отвара могућност западним силама да притискају режим у Београду, да уцењују и прете

- да ли сматрате да су партиципације за лекарске прегледе високе и зашто се њих не ослободе пензионери из радног односа, који су цео свој век уплаћивали допринос?

Др Шешел: Партиципација мора да остане. Али, има неких проблема у наплати. Чуо сам да има случајева, када човек започне лечење, рецимо иде код лекара опште праксе на плати девет динара партиципацију, а ја одавно нисам ишао код лекара, па не знам тачно колика је та партиципација.

Водитељ: Здравље вас служи.

Др Шешел: Не жалим се. Иде после тога код специјалисте па опет плаћа, па код другог па опет плаћа итд. То је оно што је погрешно. Чим лекар опште пра-

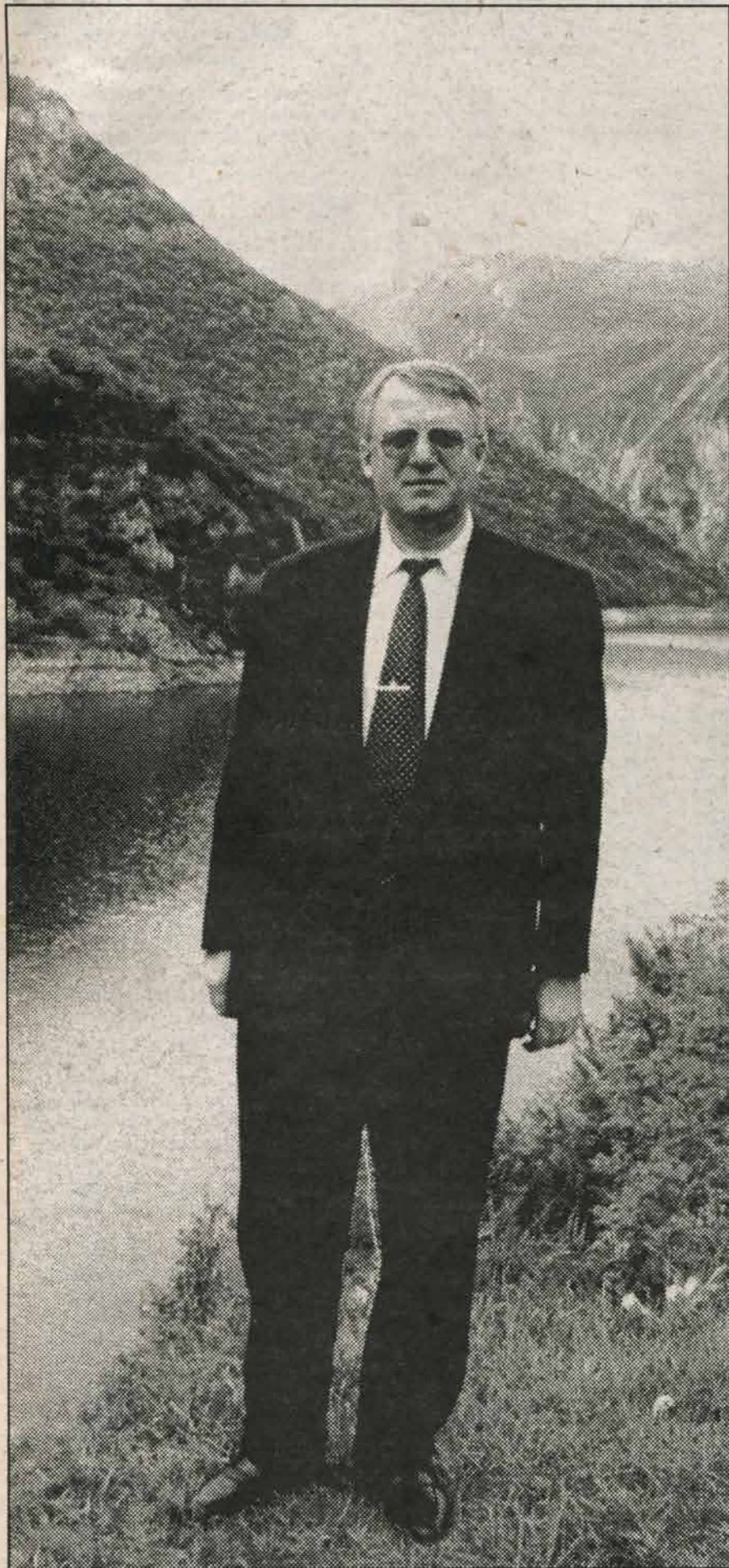
којима није ништа, који су умишљени болесници, да иду сваки час код лекара. Таквих има висок проценат, можда чак и 30%.

Монополисте по цену

Једноставно не знају шта ће од себе, па иду код лекара и лекар им да неке безначајне лекове, мере им притисак итд. Значи, то мора да се смањи, да би се притисак на лекаре опште праксе смањило. Али, када је реч о озбиљним болестима, то треба да буде бесплатно, поготово о болестима као што су рак или срчане болести, шећерна болест, душевна болест итд.

направити један изузетак око пшенице, за сваки случај, да нам се не деси да останемо празних силоса, па смо предузеле ригорозније мере према неовлашћеним накупцима примењивали.

Ми смо се залагали у предизборној кампањи да буде слободан откуп малина. Конкуренција нека утиче. Ко се жали? Жале се монополисти који би да узму по 7 динара а још не плате одмах. Онај ко плаћа 10 динара, то плаћа на њиви. Чим утовари малину, одмах исплати. Ваљда је нормално да сељак прода ономе ко плати више и ко одмах плаћа. То значи конкуренција на тржишту. Пошто малина није стратешки производ, све треба да буде потпуно слободно.

Америчке претње не треба пренебрегавати, али их се не треба ни бојати

Ми морамо да водимо рачуна око уља, шећера, брашна, то су стратешки пољопривредни производи. Ми ту морамо да имамо државну контролу још извесно време. Малине нису стратешки производ. Малине треба да се препусте потпуно тржишту. Ако хоће неко да плати и 15 динара за малине, нека плати.

У једном тренутку смо имали откупну цену од 3 или 3,5 марке својевремено за малине, када је била велика потражња на западноевропском тржишту, а онда су почели да уводе монополисте па је пала цена на марку и 10 фенинга. Сад је око 7 динара, то је марка и 10 фенинга. Не треба да штитимо монополисте. Ко може да плати више нека купи, нека извезе, нека и он заради, зашто да не. То је оздрављење привреде.

У Дејтону се није расправљало о Косову

Водитељ: Зашто председник Милошевић није решио питање Косова у Дејтону, када нам је ситуација била повољна, пита Драган?

Др Шешељ: Прво, Дејтон уопште није сматрамо питање Косова. Ситуација нам није била повољна. Како нам може бити повољна ситуација, када смо остали без трећине Републике Српске, и тада смо били под жестоким притисцима.

Остали смо без великог броја градова. Треће, ми се упињемо из петних жила да се спречи да се о Косову одлучује на било ком другом месту ван граница наше земље или да било који странац учествује у одлучивању о Косову, а не да сами нудимо да Дејтон или нека слична конференција решава питање Косова. До Дејтона је дошло под изнудом, под великим притисцима.

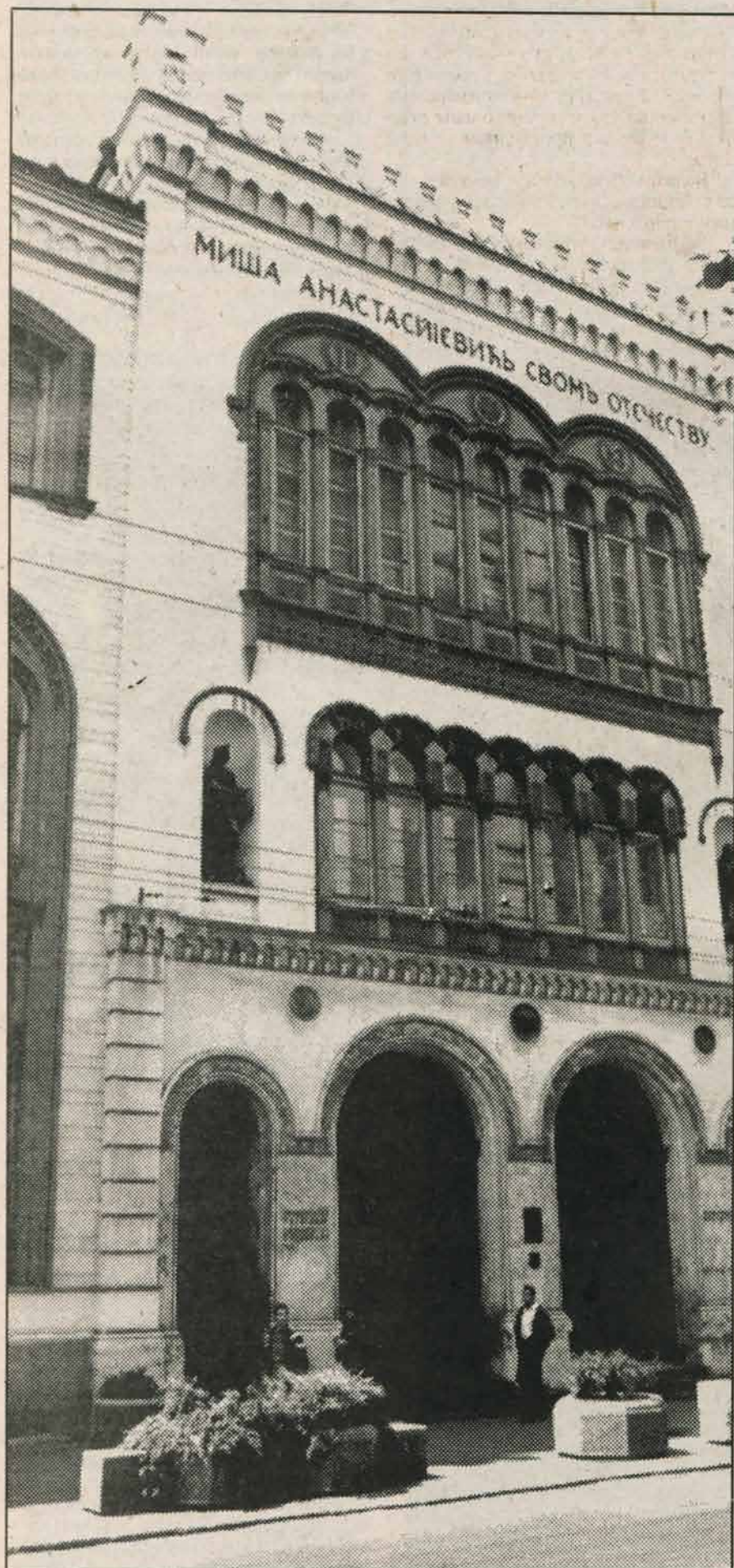
Водитељ: Да нам се не спрема неки нови Дејтон ускоро?

Др Шешељ: Не. Ни овај Дејтон није спремао Милошевић. То је оно у чему се ми ни данас не слажемо. Ја у Дејтон не бих ишао и не бих на то пристајао. Сада је то једна реалност, сад треба пливати у стварима какве јесу.

Водитељ: Господине Шешељ имамо још пуно питања наших гледалаца па предлагем једну краћу паузу од неколико пропагандних порука, па да наставимо са одговором.

Као и обично, када је гост у Студију "Вујин Телевизије" Др Војислав Шешељ, потпредседник Владе Републике Србије, питања је у изобиљу и ја уопште нисам сигуран да ћемо стићи на сва да одговоримо, али ћемо покушати. Гледатељка Мирјана Вас пита - пре уласка у Владу обећали сте пререгистрацију возила са црногорским таблицама, да ли ће бити шта од тога?

Др Шешељ: Ја мислим да ће бити у најскорије време. Не могу да кажем када, али тај проблем мора да се реши. Тај проблем има и финансијску и политичку димензију и то га компликује.

Ректорат Београдског универзитета:
нови Закон о универзитету афирмише његову аутономију

Влада не подржава пропале фирме

Водитељ: Следеће питање, Милена из једне велике ваљевске трговинске фирме Вас пита - какав је интерес Владе да подржава пропале фирме?

Др Шешељ: Не постоји интерес Владе да подржава пропале фирме, али морали смо да помогнемо неким фирмама за које рачунамо да могу да се опораве и да могу под повољним условима у перспективи да се приватизују.

Али, остаје и ова наша стара критика из прошле године да није требало давати кредите фирмама за које се унапред знало да те кредите не могу враћати Фонду за развој, да је то било погрешно. Знате, упропасте новац а нико нема користи од тог новца.

Водитељ: Анонимни гледалац вас пита - докле ће директори да упропаштају предузећа? Код нас у Ваљеву таквих примера има много.

Др Шешељ: Док се не заврши приватизација. Због тога сматрамо да приватизација мора да се убрза и да мора да буде обавезна. Ту ће можда бити неких интервенција у Закону. На томе већ ради министар за својински трансформацију. Један пројекат је већ готов.

Водитељ: Колико слушам, и ваши коалициони партнери се залажу, отприлике, за исто решење, шта онда кочи?

Др Шешељ: Кочи нас много ова интервенција Европске уније која је забранила стране инвестиције и ми бисмо желели да неке ствари продамо странцима, то је оно што нам је главна кочица. Иначе, велики број фирми је већ поднео захтев за процену вредности капитала. Неке процене су већ готове. Велики број фирми се спрема на јесен бар, да спроведе делимичну приватизацију.

Водитељ: Иако је рок за примену Закона о предузећима истекао.

Др Шешељ: Савезна влада је поднела захтев да се продужи тај рок али смо га ми оборили у Савезној скупштини, јер сматрамо да је крајње неодговорно продужавање рокова, то мало треба протрести, мислим на ту учмалост која постоји.

Водитељ: Фактички 90 или 95% фирми нелегално постоји, јер су по закону престале?

Др Шешељ: Јесте, али треба и неки други да размишљају о тим консеквенцама. Треба да размишља и Савезна влада која је то све олако примила, а није на време интервенисала, једноставно је хтела да продужи рок. Не може само продужавањем рокова да се проблем разреши. Треба мало суштински ући у његово разрешење.

Водитељ: Да то није опет неко одлагање?

Др Шешељ: Што се нас у Савезној скупштини тиче, то није одлагање, а што се тиче Савезне владе, је одлагање.

Водитељ: Света Николић вас пита - хоће ли у Скупштини доћи на ред и питање земље Србије и Срба који су жи-

вели у Македонији а који су одозло најурени?

Др Шешељ: Поставља се одмах питање како су најурени? Да ли су то они које је отео бугарски окупатор у току Другог светског рата или су то Срби који су се иселавали после Другог светског рата. Извесних притисака на Србе је било, али се не може рећи да су Срби протеривани после Другог светског рата. Сада се поставља питање да ли им је отета имовина или су је продали. Ако су је продали, ту нема шта да се тражи.

Међународна заједница – параван великих сила

Водитељ: Драган Јовановић вас пита - докле ћемо оптуживати страни фактор за стање на Косову и када ћемо почети да испуњавамо услове за улазак у међународну заједницу?

Др Шешељ: Прво, ми немамо шта да улазимо у међународну заједницу. Ја бих тог Драгана Јовановића питао, шта је то међународна заједница и гарантујем да не би знао да одговори. Међународна заједница је једна апстракција. Нема ни уласка ни изласка у међународну заједницу. Све државе које постоје на овом свету припадају међународној заједници. Жута, изданичка штампа, под контролом страних обавештајних служби балансира нам је појам међународне заједнице, да би тако прикрила деловање великих сила.

Велике силе, западне силе крајем 20 века се понашају на сличан начин на који су се понашале и у 18. и у 19. веку. Сто година су Срби остали дуже у турском ропству због тадашње политике Енглеске, Француске, Немачке и Аустроугарске. Сто година дуже. Ствари се понављају на извесан начин. То је политика западних сила.

Пошто Америка има доминацију у Уједињеним нацијама, пошто је Америка једина преостала суперсила, она је у стању да намеће своју вољу остатку света, на више или мање драстичан начин.

Дакле, не постоји нешто што се зове међународна заједница у шта би ми требало да се укључимо. Ми смо у то укључени, нити постоји нешто што се зове међународна заједница а да се меша у наше унутрашње односе. Не меша се. Велике силе покушавају да се умешају, а те велике силе су нас избациле из Уједињених нација, из Организације за европску безбедност и сарадњу, из Међународног монетарног фонда, Светске банке итд.

Радикали за мањи распон плата

Водитељ: У предизборној кампањи били сте против тога да директори буду и министри, а у новој Влади и даље има таквих, пита једна Ана?

Др Шешељ: Из Српске радикалне странке нема ниједан министар с портфељом, који је у исто време и директор. Једино је министар без портфеља

Чедомир Васиљевић, који је власник приватне фирме, али он је министар без портфеља. Ниједног министра немамо ко је у исто време и директор. Код наших коалиционих партнера има неколицина, али их је много мање него што је то било у претходном саставу Владе.

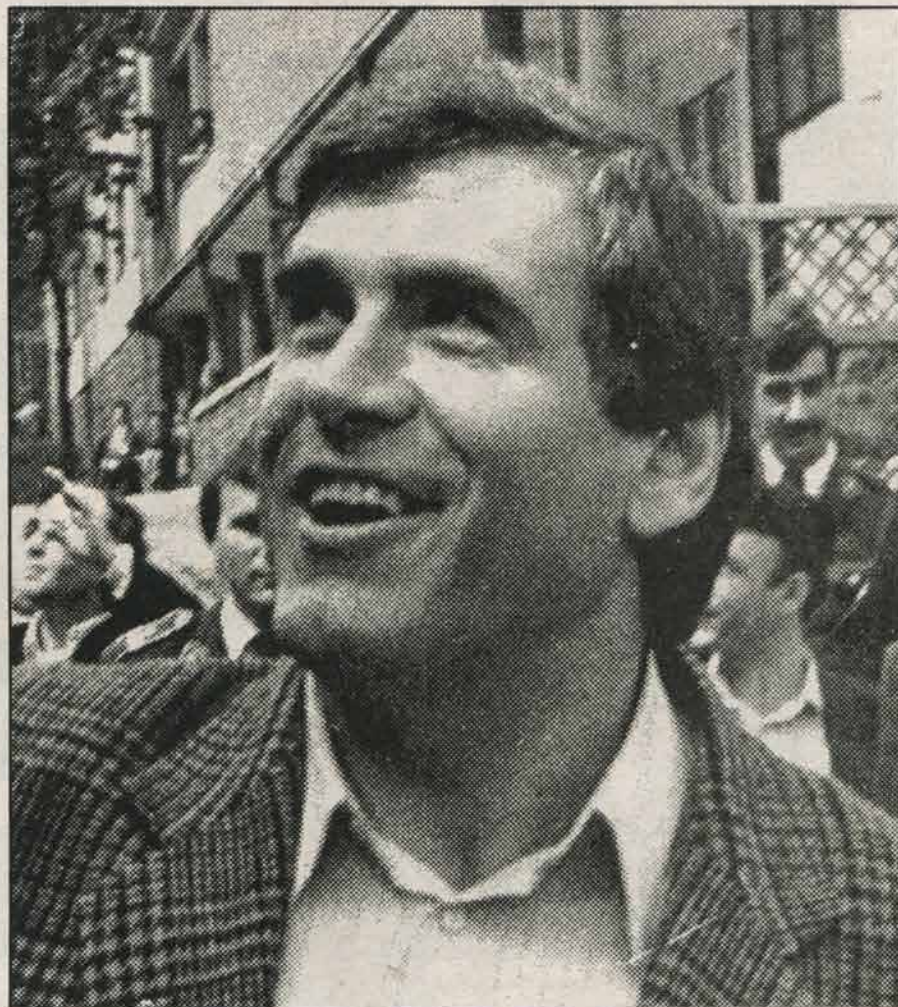
Водитељ: Шта ће Влада предузети да се побољша редовност плата просветних радницима?

Др Шешељ: О томе сам већ нешто говорио. Гледаћемо до септембра месеца неки озбиљнији помак да направимо на том плану. Знате, за сва ова питања која ми постављате, главни и одговорни су људи који су на челу ресорног

Др Шешељ: И даље ћемо се залагати за те платне разреде у државној управи и друштвеним службама, значи у здравству, просвети, култури, свему ономе што се финансира из државног буџета.

Водитељ: Роса Милисављевић Вас пита - да ли постоји икакво правно средство да наплатим дуг из маја 1977. године, који ми одбија да плати "Србијанка", иако је пресуда извршена?

Др Шешељ: Мислим да после 20 година наступа апсолутна застарелост. Дакле, ако је дуг из 1977. године, он се више никако и ничим не може наплатити. Али, ако та госпођа дође у посед неке "Србијанкине" имовине, онда мо-

Азем Власи, промотер нелегитимног устава: у време када је донет Устав из 1974. године, није било слободних избора, демократије, вишепартијског система

министарства. Председник Владе је први међу једнакима, међу министрима. И потпредседници Владе имају одређене надлежности унутар Владе, али свако министарство је практично самостално.

Водитељ: Ево једног занимљивог питања, које сте помињали у предизборној кампањи кажу наши суграђани - шта ћете урадити да се смањи распон плата, као што сте обећали? Следеће питање је питање које поставља Драган Лукић, а и Јеленино питање је слично - шта је са платним разредима које сте обећавали у предизборној кампањи?

же да пребија свој дуг, с тим што прибављање неке "Србијанкине" имовине у поседне сме бити повезано са неким другим кривичним делом, дакле неком отимаачином, пљачком и сл.

Уљези на факултетима

Водитељ: Алекса Готовчевић и група студената права и економије постављају вам једно занимљиво питање - да ли су нове мере на нашим факултетима, поготово Правном, дело председника управног одбора и какав је ваш однос са новим деканом?

Др Шешел: Са новим деканом Правног факултета имам врло добре односе, рекао бих чак и пријатељске. Ценим Оливера Антића као патриота. Он није из Српске радикалне странке, али мислим да се више година супротстављао припадницима Грађанског савеза, једној мафији која је "окупирала" Правни факултет. Што се тиче студената, мислим да им нови Закон побољшава статус и услове студирања.

Водитељ: Шта кажете на ове примедбе да се гуши аутономија универзитета?

Др Шешел: Није тачно да се гуши, она се афирмише. Јер, аутономија универзитета се састоји у аутономији наставног рада, образовног процеса и аутономији научно-истраживачког рада.

Др Шешел: То је велика реткост да неко сада прими нове апоене. То се заиста ретко дешава. Деси се зато што држава с времена на време повлачи извесну количину похабаних новчаница из општења и у тој мери колико повуче, доштампа нове. То је само у тим случајевима. Иначе, тржиште девиза је толико осетљиво, да свако доштампавање динара одмах доводи до реакције. То се не може сакрити.

Водитељ: Шта ће Влада да предузме да помогне друштвеној трговини и да ли ће уопште нешто да предузме да помогне?

Др Шешел: Мислим да се друштвеној трговини може помоћи само убрзаном приватизацијом и ниокако другачије.

па макар поделом Косова и сеобом становништва?

Др Шешел: Није добро. Прави се опасан преседан. Губимо нову територију и не заустављају се ствари на томе. Иде се даље. Значи, попуштамо великим силама и одмах са тим попуштањем повећавамо "апетите" код њих. Свако попуштање великим силама само изазива раст њихових "апетита" а не смиривање.

Водитељ: Господине Шешел, Љиљана Јовановић вас пита - зашто сте као опозиционар нападали левицу свом снагом а сада сте умерени и конструктивни?

Др Шешел: Прво, сасвим је нормално да као опозиционар нападам левицу него сам нападао и странке центра, и

Успешна политика: Влада вуче потезе који спречавају страну војну интервенцију и наставља борбу против шингарских терориста

У то се Влада не меша, али то се афирмише. Али, не може неко, ко је пропао на страначкој политичкој сцени, сад поједине факултете претварати у политичке партије, као што то ради Грађански савез на Правном факултету или СОРОС на Филозофском факултету или неке друге партије на неким другим факултетима.

Последњи дани друштвене трговине

Водитељ: Ковачевић вас пита - како то да не штампате новац када сам примио нове апоене од прве до последње, свих 1.600 динара?

Водитељ: Имамо сличних питања, да покушамо нека да издвојимо. Шта мислите о Миловану Дрепуну?

Др Шешел: Мислим да је добар војни коментатор. Лично га познајем, у добрим смо односима и с пажњом пратим његове војно политичке коментаре.

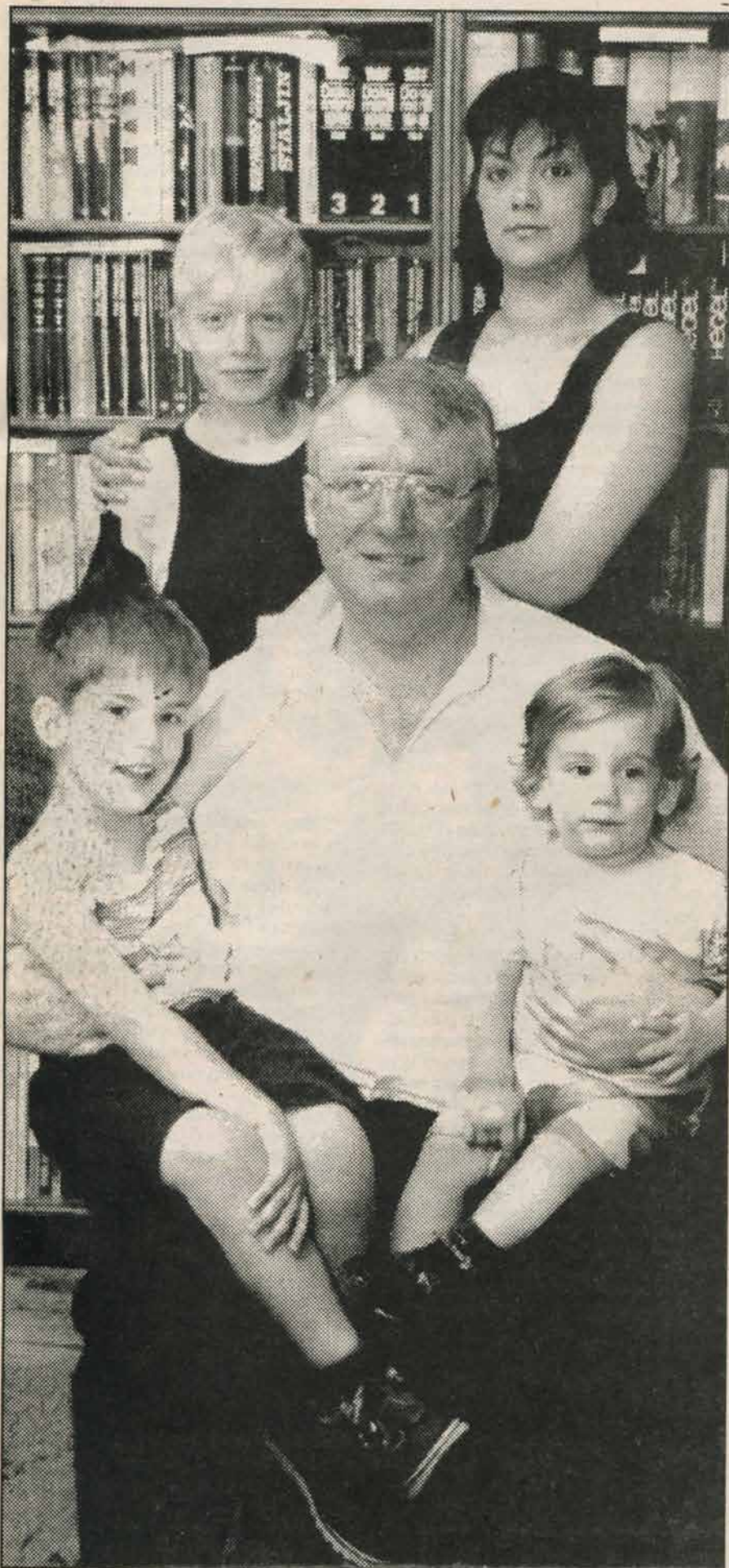
Подела Косова и Метохије опасан преседан

Водитељ: Овај наш суграђанин који вас је питао за Милована Дрепуну зове се Милош. Он доштампа још једно питање, а то је - зар није боље да се од Шингара ослободимо на било који начин,

десничарске конкурентске странке. Као страначки предвођик тражим слабе тачке код својих конкурената и нападам их. Те њихове слабе тачке износим у јавност и тако указујем људима да су некомпетентни, да не заслужују поверење грађана на изборима итд.

То је сасвим природна страначка борба, која постоји у свим демократским и цивилизованим државама света. Са уласком у Владу морали смо показати кооперативност и конструктивност. Не мислите ваљда да би ова Влада могла опстати више од недељу дана да смо одмах почели страначке расправе у Влади и препуштања и сукобе.

Ми сви знамо сада у чему се разликује суштина ефикасности ове

Породица Шешељ у Батајници: ја на Дедињу никада нећу живети

Владе је у трагању за оним што нам је заједничко, што је минимум наших реалних општих програмских циљева.

Примедбе на рад РТС у другом плану

Водитељ: Зоран Петровић пита - како коментаришете некадашње нападе на Радио телевизију Србије, коју сада Александар Вучић назива најпрофесионалнијом телевизијом?

Др Шешељ: Никада нисам чуо да је Александар Вучић назвао Радио телевизију Србије најпрофесионалнијом телевизијом. Ми радикали још увек имамо много примедби на рад државне телевизије. Сматрамо да та државна телевизија није добра и да се мора много тога мењати. Али, то једноставно није био наш приоритет.

Бавили смо се много више неким другим стварима, економским и социјалним, а поготово Косовом. Рекох вам да је пројекат новог закона о информисању готов и тај нови закон радикално мена неке ствари на државној телевизији и у Компанији "Политика". Потребно је, наравно, изабрати нови Управни одбор, потребно је много тога мењати у концепцији, програмској шеми, садржајима, професионалном односу према програмским циљевима, у сфери објективности информисања итд.

Вуков национализам из интереса

Водитељ: Једно питање које је упућено вама, мада не знам зашто вама, пита вас Драгана Димитријевић - објасните став Вука Драшковића и Српског покрета обнове по питању Косова?

Др Шешељ: То треба питати Вука Драшковића. Он треба да објасни тај став. Мислим да је народу све јасно. Вук Драшковић има мањинску власт у Београду. У Београду је на разне функције распоређен огроман број његових следбеника, рођака, рођака његове супруге Данице, цела једна булумента. Извлаче се из тога огромни приходи. Дешавају се разне криминалне афере. Драшковићу та власт не може да остане без дискретне подршке социјалиста.

Ту је нађен један неформалан договор, да социјалисти не учествују у најжешћим нападима на градску власт и да не иду на њено рушење, да се не договарају с другим странкама. Социјалисти не могу сами да сруше, али могу у договору са радикалима и демократама. Ми радикали смо спремни на тај договор, али социјалисти избегавају контакте, не са нама, колико са демократама. То је један прећутан компромис. Због тога је код Драшковића опет пробуђен национализам.

Национализам на коме је Драшковић стекао огромну популарност 1990. и ранијих година, а кога се он одрекао 1991, 1992, и наредних година. Видели сте како се он понашао по питању Српске Крајине, по питању Републике Српске,

а сада као да је одједном реч о оном Драшковићу из 1980 и 1990. године. Али, у суштини, то је један испразан интрес у питању.

Водитељ: Наш суграђанин Бошко, који се декларисао као пржионичар пита - да ли је истина да стотине шлепера стоји на граници а да син једног нашег политичара преузима увоз?

Др Шешељ: Ја не знам за то, то први пут чујем.

Водитељ: То је једна од теза.

Др Шешељ: Има наших политичара који својим синовима обезбеђују неке уносне послове учешћа у извозно-увозним контингентима, али мислим да је најбољи лек да то прекинемо да се укину контингенти, да се уведе слободна конкуренција, па макар се мало повећала царинска стопа, бар за онај износ који је потребно платити да би се подмирио државни функционер.

Народ саставио Владу

Водитељ: Ваши симпатизери питају, баш тако су и написали "симпатизери Војислава Шешеља" - до када ова Влада на челу са радикалима мисли да Срби живе у беди и сиромаштву?

Др Шешељ: Ова Влада није на челу са радикалима. Ми бисмо желели да Влада буде на челу са радикалима, хтели бисмо сами да формирамо Владу, али народ нам није довољно гласова поверио на изборима. Народ је одлучио у септембру прошле године на изборима да ниједна странка не може сама да влада.

Народ нас је натерао да тражимо компромис. Мислим да ће наша земља још дуго бити у проблемима, 10, 20, 30 година, али да ће се знатни помачи осетити већ ове године, а неки се и осећају. Ја сам вам говорио о обарању стопе доприноса и пореза на плате. То је дугорочно значајан потез.

Водитељ: Следеће је питање које поставља наш суграђанин Влада из Ваљева - да ли би могло да се уреди да ти доприноси буду смањени бар на 70%, тако да се натерају сви да пријаве запослене?

Др Шешељ: Морам да признам да сам имао једну идеју да се иде на смањивање до 70 или 60%, а да се за оно што је реални губитак државе подигне цена бензина, али само бензина.

Јер, ако се диже просечна плата за 15%, од 98 на 70%, то је 30%, то би било могуће дизање просечне плате за 20%, онај коме се подигне плата он вози ауто, некако компензује то што купује, а онај ко није живео од плате, има новца у изобиљу, па нека плаћа скуп бензин. Али, морате да имате у виду једну ствар, не можете на једној страни обарати стопе пореза и доприноса а не наћи где ћете то да подигнете да бисте надокнадили.

Водитељ: Када већ штампања новца нема.

Др Шешељ: Јесте, и ми смо овде и ишли на обарање стопе доприноса, али смо одмах подигли цену бензина. Један

процент из те цене иде за путеве, један процент иде за пензије, не може другачије. Али, ја бих био присталица да се и даље обарају доприноси и порези на плате, а да се нешто што је потпуно луксузно или делимично луксузно, подигну цене или таксе или порези.

Водитељ: Хоће ли бити повећања цене бензина ускоро?

Др Шешељ: Не, не планира се.

Водитељ: Прелазимо на следеће питање. Чедо Васиљевић је недавно у Ваљеву најавио обавезну и орочену приватизацију, а од тада о томе ни речи.

Др Шешељ: То је наш став, ми се за то залажемо, али то још није усаглашено са нашим коалиционим партнерима. Он је то више као страначки став изразио, а иначе, министар има комплетан предлог, пројекат - готов.

Водитељ: Кад је реч о вашим коалиционим партнерима, Жика вас пита - како можете седети у Влади са људима који су 1996. и 1997. покрали изборе и чак, од радикала гласачке кутије оти-мали?

Др Шешељ: Сад се ту поставља питање - да ли је наша сујета, наша љутња, наш бес, због свега што се раније дешавало, превасходна емоција која нас оптерећује, која нас окупира, или смо пре свега оријентисани ка реализацији неких општенационалних интереса и циљева. Онај ко се озбиљно бави политиком, не сме да буде сујетан.

Сетите се Николе Пашића - морао је да бежи у прогонство. Осуђиван је на смрт. Изађе из затвора - формира владу, па опет оде у затвор. У политици, човек се понаша у складу са интересима свога народа, онако како их он схвата и у складу са интересима своје политичке партије.

Не сме да буде сујетан. Онај ко је сујетан, личан, ко са емоцијама приступа своме раду, тај губи у политици. А ови са Запада су, то је интересантно, због свих ових примедби које смо имали на председничке изборе, парламентарне изборе, због свега онога што се дешавало, били сигурни да смо толико љути, бесни, да смо спремни Србију бацити под ноге само да падне СПС са власти, ЈУЛ. Били су сигурни, оборимо савезни буџет, нећемо дозволити формирање владе, сад је тренутак да се зграби Косово и Метохија. Ту су се грдно преварили. Спремни смо све своје личне интересе, страначке, да жртвујемо, ако је Србија у питању. Кад одбранимо Србију, кад престану страни притисци, кад престану блокаде, санкције, онда ћемо са нашим политичким конкурентима опет ухватити за гуше, па ко победи.

Шанса стручњака у оздрављењу привреде

Водитељ: Једна гледатељка пита - да ли су овој земљи потребни високо образовани кадрови, које Запад радо прихвата, и ако јесу, хоће ли се шта учинити на побољшавању њиховог статуса?

Др Шешељ: Њихов статус се може побољшати само оздрављењем економије. Нема другог начина. Не може држава да побољша њихов статус, него потражња за њиховом радном снагом на тржишту рада.

Ако нема фирме која ће сад запослити неког високообразованог стручњака, ту држава не може помоћи. Може држава да га запосли у државну службу, али каква је онда корист од њега. Он у производњи у привреди може да покаже своје квалитета, своје вредности, или ако је медицинар у здравству итд.

Водитељ: Само ако је добро плаћен.

Др Шешељ: Наравно, ако је и добро плаћен, али није то основна мотивација. Човек је спреман за скромнију плату овде да живи и ради, него за већу плату да иде да живи у иностранству. Проблем је са онима који не могу никакав посао да нађу, па их глад натера да траже посао у иностранству. И увек они који одлазе, мисле биће неко време, па ће се вратити, међутим ако тамо изроде децу, нема повратка.

Водитељ: Не жели нико други да нас сведе на Београдски пашалук, осим актуелног режима - пита Раде?

Др Шешељ: Актуелни режим не може Србију да сведе на Београдски пашалук, док овај режим постоји, Србија неће бити сведена на Београдски пашалук.

Уцењивање страним капиталом

Водитељ: Зашто мислите да је боље да тече крв до колена, него да стигне страни капитал, пита Радован.

Др Шешељ: Те две ствари се не постављају ни у каквој паралели. Ако неко жели да нам сломи Србију, разбије Србију, морамо бити спремни на тврдо колело, а тај ко жели да нам уништи Србију, не поставља дилему - хоћете ли страни капитал, или крв до колена? Он би нам отео Косово, а уцењује нас пресецањем дотока страног капитала, који би био заинтересован за инвестиције у нашој земљи, административним мерама нас спречава, правним мерама.

Водитељ: Слободан вас пита - да ли је истина или лаж да се купује скопска железара, односно да ју је купио син министра Томића, да ли је Влада упозната са тиме?

Др Шешељ: Влада није упозната, ја лично нисам упознат, али ћу се распитати. Ја сам то читао у неким новинама, нисам стигао да питам Драгана Томића, нешто ми звучи невероватно, али док не питам, не знам шта да вам одговорим.

Водитељ: Ако се испостави да је то истина, шта ћете предузети?

Др Шешељ: Мислим да таква ствар не би смела да се деси. Знате, немате правно никаквих сметњи за тако нешто. Отац правно не одговара за поступке сина, али политички то је изузетно проблематично.

Водитељ: Момчиловић поставља питање - да ли је могуће да на Косову

Народ натерао странке да траже компромис: бирачко тело је на прошлим изборима одлучило да ниједна странка не може да влада сама

постоји 2000 терориста, а да власт ништа не предузима да се то реши, већ ухапси четири или пет њих и изведе их пред суд?

Др Шешел: Има много више од 2000 терориста на Косову.

Водитељ: Драган Васиљевић вас пита - зашто се дозвољава увоз робе из Словеније, када имамо произвођаче код нас и има ли Влада увида у то, да ли од таквих послова и држава има користи?

Др Шешел: Да сам савезна власт, забрањено бих увоз било какве робе из Словеније и из Хрватске.

Политика ствар слободне конкуренције

Водитељ: Зашто кад се залажете за слободну конкуренцију на тржишту?

Др Шешел: Да, за слободну конкуренцију, али не, кад је реч о словеначкој и хрватској роби. Не можете ви политику искључити из тога. Док Хрватска држи под окупацијом Републику Српску Крајину, не бих ни у ком виду трговао са Хрватима, и не бих имао дипломатске односе са њима.

Водитељ: Гледатеља са Косова, која се тренутно налази у Ваљевоу пита - да ли постоји могућност да терористи нападну косовске градове и хоће ли Влада помоћи да се обнове порушени домови?

Др Шешел: Већ су терористи напали Ораховац и доста је разарања било у Ораховцу. Ми смо издвојили извесне количине грађевинског материјала за поправку кућа и станова и мислим да тај посао већ креће.

Водитељ: Следеће питање поставља анонимни гледалац - да ли сте свесни да, уколико се садашња политичка елита не повуче са власти, са вама и Милошевићем, и осталим опозиционим лидерима, нема Србије и државе?

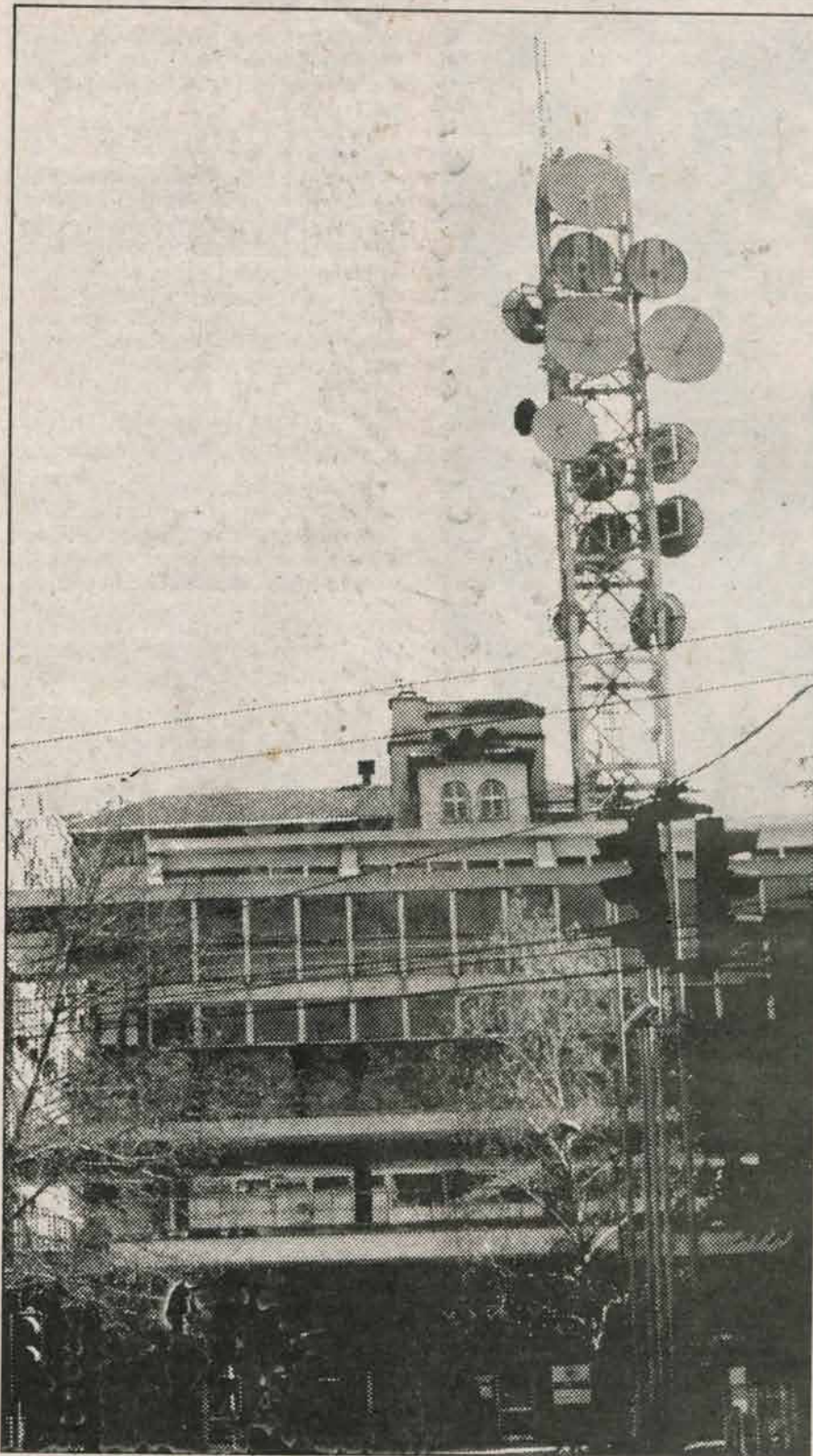
Др Шешел: Мислим да је питање бесмислено. Какви смо, такви смо, ми данашњи српски политичари, бољих од нас нема. Да ли ми спречавамо неког другог да се појави на политичкој сцени. Неки су покушавали, показали су се лошим. То је бесмислено, знате, да се ми повучемо, и онда ништа - ко ће да вам дође, Љуба Бранковић, Душан Михајловић, и такви хошпаплери. Знате, политика је ствар слободне конкуренције.

Ми нашим политичким деловањем не спречавамо никога ко је способнији да избије у први план и да нас потисне, само тај треба да се појави. Једног дана ће се појавити, ко зна кад.

Косово неће проћи као Крајина

Водитељ: Зоран из Ваљева вас пита - да ли сте спремни да признате да ипак нисте бог зна шта урадили, а Косово ће проћи као Крајина?

Др Шешел: Не, све док смо у Влади, нисам спреман тако нешто да признам. И, убеђен сам да Косово неће проћи као Крајина. Док је ове владе неће сигурно.

Српски радикали још увек имају много примедби на рад државне телевизије

Водитељ: Јован Миловановић вас пита - пре него што сте постали потпредседник Владе тврдили сте да ћете све Шиптаре који немају наше држављанство вратити одакле су дошли. Шта је са тим?

Др Шешељ: И остао сам при томе. То ћемо да урадимо.

Водитељ: Шта мислите о зајму за Србију, то је питање које се провлачи кроз изборе.

Др Шешељ: Зајам је из времена комунистичког режима. И то је био облик прикупљања новца који су практиковали комунисти. Из тог времена за државу су остала велика оптерећења. Додуше, динарски део зајма је обезвређен, али остао је девизни део зајма и он има статус стране девизне штедње. Мораће да се врати једног дана.

Водитељ: Да ли држава може да донесе закон о нелегалном поседовању оруж-

ја и може ли натерати оне који поседују нелегално оружје да га предају, пита Богољуб Голубовић.

Др Шешељ: Мислим да ћемо ускоро имати тај законски пројекат и да ћемо разграничити право на поседовање оружја и право на ношење оружја. Бићемо много либералнији у погледу поседовања. Значи, већина грађана ће имати право да поседује оружје, да га држи у кући, пиштоље и револвере. Само у специјалним случајевима моћи ће да носе то одружје.

Мислим да је то један добар метод да се спречи злоупотреба наоружања, а што се тиче оних који поседују забрањене врсте наоружања или имају дозвољено оружје без дозволе, морамо и на њих примењивати закон строжије. У закону је предвиђено до три године затвора за нелегално поседовање оружја али углавном наши судови не изричу затворску казну, обично до шест месеци условно итд. Ту морамо ствари заштити, поготово када је реч о аутоматским пушкама и другим врстама забрањеног оружја. Ту мора да буде безусловно затворска казна. За пиштољ и може некако да се прогледа кроз прсте али за аутоматску пушку не може.

Народ има права да критикује власт

Водитељ: Господине Шешељ ја се надам да смо на добар део питања одговорили. Остало је наравно још питања на која нисмо стигли, али време је, нажалост, истекло. Шта можемо за крај овог нашег вечерашњег дружења да поручимо нашим Ваљевцима?

Др Шешељ: Ја нисам дошао да поручујем. Дошао сам да одговарам на ваџна питања. Знате, нисмо у предизборној кампањи па да нешто поручујем.

Водитељ: Какво нас време очекује? Шта предвиђате?

Др Шешељ: Једноставно, одговарао сам на сва ваџна питања без цензуре и спреман сам и убудуће то да чиним кад год ме позовете у вашу емисију, јер се не бојим суда народа. Знам да народ има право и има разлога да замера власти на овоме или ономе, чак у најбогатијим државама на свету народ има много тога да замери властима, а поготово код нас, када живимо у великој бедности и сиромаштву, где се власт батрга у проблемима као пиле у кучинама, има много тога да се каже кроз критику Владе и њених представника.

Водитељ: Ето видите да сте опет неку поруку дали. Хвала вам што сте били наш гост.

Др Шешељ: Хвала и вама.

Водитељ: Поштовани гледаоци, био је то Војислав Шешељ, потпредседник Владе Републике Србије. Ово је Вујић телевизија, останите уз наш програм. Пријатно.

ЗА СРПСКУ ДРЖАВУ ПРОТИВ ЛОПОВА И ИЗДАЈНИКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

СЕПТЕМБАР

1998

SEPTEMBAR

седмице	понедељак ponedeljak	уторак utorak	среда sreda	четвртак četvrtak	петак petak	субота subota	недеља nedelja	православне славе
36		1	2	3	4	5	6	
37	7	8	9	10	11†	12	13	11 Усековање
38	14	15	16	17	18	19	20	
39	21†	22	23	24	25	26	27†	21 Мала Госпојина
40	28	29	30					27 Крстовдан

**СРБИ КОЈИ НЕ ИЗАЂУ НА ИЗБОРЕ,
ГЛАСАЈУ ЗА СВОЈЕ НЕПРИЈАТЕЉЕ!**